

ဝံပယ်ဖူးဝံပယ်နိုးဝံ

အလယ်တန်းအဆင့်
တစ်စာကုံးများ
ပန်းတိုင်ဦးသန်းဖောင်

မှဝေအကြိမ်

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေမှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

ထုတ်ဝေသူ

ပုံနှိပ်သူနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

အကြိမ်ရေ

ထုတ်ဝေသည့်ကာလ

အုပ်ရေ

တန်ဖိုး

- ၄၂၃ / ၉၉ (၆)
- ၁၆ / ၂၀၀၀ (၁)
- ဒေါ်ရွှေအိမ်(၀၁၂၉၉)၊
တိုင်းလင်းစာပေ
အမှတ်-၈ / ၆၅၊
အောင်သိဒ္ဓိလမ်း၊
ဇော်ဘွားကြီးကုန်း၊
အင်းစိန်မြို့နယ်။
- ဒေါ်တင်တင်ညို (၀၅၆၀၅)၊
သပြေညိုပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ်-၁၃၇ / ၂၊
သံသုမာလမ်း၊ သုဝဏ္ဏမြို့၊
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်။
- ပန်းချီကျော်သောင်းနှင့်
မောင်မောင်ကြည်စိုး။
- နဝမအကြိမ်
- ၂၀၀၀ပြည့်နှစ်၊ မတ်လ။
- ၁၀၀၀

၄၀၀၂

အမှတ် - ၂၃၂၊ (မြေညီထပ်)၊ ၃၉လမ်း(အထက်)၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

☎ - ၂၄၅၆၁၉၊ ၂၄၅၆၂၁၊ ၄၄၃၂၂၅၊ ၀၉၅၁၀၉၁၂၅

ပတ်စရာ၊ မှတ်စရာ၊ မာတိကာစဉ်

ဦး	ကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ		
၁။	ဓာတ်ပတ်ရေးကြစို့	၁	၂၁။ ကေး ချိုသာပြောဆိုပါ	၇၂
၂။	လင်းအာရုံဦး	၁၀	၂၂။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး	၇၈
၃။	ရိုးရာသင်္ကြန်ပွဲတော်	၁၃	၂၃။ ခြီးခြံချွေတာ အိမ်သာယာ	၈၀
၄။	လုပ်အားတန်ဖိုးချစ်ပြတ်နိုး	၁၈	၂၄။ ကြိုတင်ပြင်ဆင် အောင်ပွဲဝင်	၈၃
၅။	ကျောင်းသားနှင့် စည်းကမ်း	၂၁	၂၅။ သာယာလှပ မိုးဦးကျ	၈၆
၆။	ခွေဦး	၂၄	၂၆။ လသာနိုက် ဝိုင်းငင်	၉၀
၇။	ညနေဆည်းသာ	၃၀	၂၇။ ဓါဝသန်	၉၃
၈။	အနှစ်သက်ဆုံး ပန်ချိုကားတစ်ချပ်	၃၂	၂၈။ တစ်လုပ်စားပူး သူကျေးဇူး	၉၉
၉။	သူငယ်ချင်းကောင်း	၃၅	၂၉။ မိုးနှောင်းအောင်းဦး အလှထူး	၁၀၂
၁၀။	မြတ်ဆရာ	၃၈	၃၀။ သည်ဆောင်းဟောဟန်	၁၀၅
၁၁။	ပွဲခါညောင်ရေ	၄၁	၃၁။ ပညာဟူသည် မြတ်ရွှေအိုး	၁၁၁
၁၂။	ပျော်စရာပေါသည့် နေရာသီ	၄၆	၃၂။ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် ဝတ်စားဆင်	၁၁၅
၁၃။	ပူးယစ်ဆေးဝါး တို့ရှောင်ရှား	၅၂	၃၃။ တပေါင်းပွဲတော်	၁၁၈
၁၄။	စည်းလုံးညီညာ အောင်ကြောင်းဖြာ	၅၆	၃၄။ လမြတ်ဝါဆို	၁၂၁
၁၅။	သန့်ရှင်းကျန်းမာ ဖြည့်သာယာ	၅၉	၃၅။ လယ်လှန်သွားနားပေ	၁၂၄
၁၆။	ကျွန်ုပ်တို့ကျောင်းစားကြည့်ဟိုက်	၆၂	၃၆။ မိုးလွန်မှထွန်ချ	၁၂၆
၁၇။	ကျောင်းသားနှင့် အားကစား	၆၅	၃၇။ သီတင်းကျွတ် မီးလွန်းပွဲတော်	၁၂၈
၁၈။	ပျက်အစဉ် ပြင်ခဏ	၆၈	၃၈။ တန်ဆောင်တိုင် မီးလွန်းပွဲတော်	၁၃၀
၁၉။	ရိုးရိုးကျင့် မြင့်မြင့်ကြ	၇၀	၃၉။ မိဘကျေးဇူး	၁၃၃
၂၀။	ဓာပတ်ခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူး	၇၂		

* * *

စာစီစာကုံး ရေးကြပို့

ကလေးငယ်-

သင်ဟာ ပညာရေးခရီးလမ်းကို လျှောက်ရဦးမယ်။ ဘဝခရီးလမ်းကိုလည်း လျှောက်လှမ်းရဦးမယ်။ ခရီးရှည်ကြီးပေါ့။

ဒီခရီးတစ်လျှောက်မှာ ဘာသာရပ်စုံသင်ကြားရမယ်။ ရေးသားရမယ်။ ပညာသင်ကြားရေးမှာပဲဖြစ်စေ၊ ဘဝရေးမှာပဲဖြစ်စေ၊ သင် အများဆုံး ထိတွေ့နေသားရမှာက မြန်မာဘာသာ၊ မြန်မာစာပါ။ ဒီတော့ သင့်ဘဝမှာ မြန်မာစာဟာ အရေးအကြီးဆုံးပေါ့။

မြန်မာစာ ရေးသားရင် ထိရောက်၊ ပြေပြစ်၊ ရှင်းလင်း၊ ချောမွေ့ဖို့အတွက် အခုကတည်းက အရေးသင်ရမယ်။ အရေးကျင့်ရမယ်။

ဘယ်လိုသင်လို့၊ ဘယ်လိုရေးမလဲ။ ဒီမှာလာပြီ၊ စာစီစာကုံးကဏ္ဍ။

မြန်မာစကားပြေရေးခြင်းရဲ့ အခြေခံ အုတ်မြစ်ဟာ စာစီစာကုံးပါပဲ။ ကျောင်းသားဘဝမှာ စာစီစာကုံးကောင်းများ သိကုံးရေးဖွဲ့နိုင်ခဲ့ရင် တစ်ဆင့်တက်ပြီး အခြားစာကောင်းပေမ္မန်တွေ ရေးနိုင်မှာ ဖြစ်တယ်။

စာစီစာကုံးရေးသားခြင်းရဲ့ အကျိုးအာနိသင်တွေက ဘာတွေလဲ-

- ၁။ ပင်ကိုယ်ဉာဏ်စွမ်းရည် ထက်မြက်လာစေတယ်။
 - ၂။ စိတ်ကူးကောင်းများ ထွက်ပေါ်လာစေတယ်။
 - ၃။ စကားအသုံးအနှုန်း ကျွမ်းကျင်လာစေတယ်။
 - ၄။ စာဖတ် အလေ့အထများဖို့ ပို့ဆောင်ပေးတယ်။
 - ၅။ မိမိဖတ်ထားသမျှ စာတွေကိုပြန်လည်ရေးသားနိုင်စွမ်း ရှိလာစေတယ်။
 - ၆။ စေ့စပ်သေချာမှု ရှိလာစေတယ်။
 - ၇။ စူးစမ်းဆင်ခြင်ဉာဏ်ကို အသုံးပြုတတ်စေတယ်။
- စာစီစာကုံးကောင်း ရေးတတ်တဲ့သူဟာ စာရေးကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာ အမှန်ပါပဲ။

ဒီတော့ စာစီစာကုံးကောင်းတွေ ဘယ်လိုရေးမလဲဆိုတဲ့ ကဏ္ဍ ဝင်လာ မြန်ပြီ။ စာစီစာကုံး ဘယ်လိုမှန်းရမလဲလို့ သင် မေးလာလိမ့်မယ်။ ပြောပါ့မယ်ဗျာ။ ဟောဒီလို သိကုံးရေးဖွဲ့ကြပါ။

'စာစီစာကုံး ဘယ်လိုမှန်း'

စာစီစာကုံးဆိုတာ ဘာလဲ။ စာလုံးလေးတွေကို ဆီလျော်ရာ ရွေးထုတ်ပြီး စနစ်တကျ သီကုံးထားတာပါ။ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို 'စ၊ လယ်၊ ဆုံး' သုံးပါး စလုံး ညီညွတ်အောင် ရေးသား တင်ပြထားတာပါ။

မိမိပြောချင်၊ တင်ပြချင်တဲ့ အကြောင်းအရာကို ရေးတတ်၊ ပြောတတ်၊ သင်ပြတတ်အောင် စာစီစာကုံး ရေးသားခြင်းဆိုတာ ပေါ်ပေါက်လာတာဖြစ်တယ်။

'စာစီစာကုံးရဲ့ အင်္ဂါရပ်တွေ'

ဒီတော့ စာစီစာကုံးတစ်ပုဒ်ရေးမယ်ဆိုရင် စာစီစာကုံးရဲ့ အင်္ဂါရပ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံရမယ်။ အဲဒီအင်္ဂါရပ်တွေက ဘာလဲ ဆိုတော့ စ၊ လယ်၊ ဆုံး သုံးပါးညီညွတ်ခြင်းဆိုတဲ့ 'နီဒါန်း၊ စာကိုယ်၊ နီဂုံး' တို့ပါပဲ။

စာစီစာကုံးတစ်ပုဒ်မှာ အဲဒီအင်္ဂါရပ်နဲ့ မညီညွတ်ရင်၊ စာစီစာကုံး မဟုတ်ပေဘူး။ စာစီစာကုံး မဖြစ်ပေဘူး။ အဲဒီအင်္ဂါရပ် စည်းဘောင်အတွင်းမှာ ဝင်အောင် ရေးကြရပါမယ်။ ဘယ်လို စည်းဘောင်တွေလဲ။ က-လာပြီ၊ တစ်ခုချင်း အကြောင်း ပြောရအောင်...။

နီဒါန်း

နီဒါန်းဆိုတာ စာစီစာကုံးရဲ့ အသက်ပါ။ စာဖတ်သူရဲ့စိတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်တာက နီဒါန်းဖြစ်တယ်။ နီဒါန်းကောင်းတဲ့ စာစီစာကုံးတစ်ပုဒ်ကို စာဖတ်မိသူဟာ အထင်ကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ ဖတ်တော့တာမျိုး အမှတ်ပေးစရာရှိရင် တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး ရပြီမှတ်တော့။

အဲ- နီဒါန်းညံ့ရင်တော့ စာဖတ်ကတည်းက အထင်သေးနေပြီပို့၊ သိပ်မျှော်လင့်မနေနဲ့တော့၊ အမှတ်နည်းပြီသာမှတ်။

နီဒါန်းဆိုတာ ဘာလဲ။ နီဒါန်းကို ဘယ်လိုသွယ်ရမလဲ။

နီဒါန်းဆိုတာ စာစီစာကုံးတစ်ပုဒ်ကို ခြုံပြီး ပြောလိုက်တာပဲ။ ခေါင်းစဉ်ရဲ့ ဆိုလိုချက်ကို မသွယ်မဝိုက် တိုက်ရိုက် ဝင်လိုက်တာပါပဲ။

နီဒါန်းဆိုတာနဲ့ ဘာကို ရေးတယ်၊ ဘာကိုရေးတော့မယ်ဆိုတာ ပေါ်လွင်စေရမယ်။ နီဒါန်းရေးရာမှာ မဆိုင်တာတွေ ဝေလည်ကြောင်ပတ် ရေးမနေနဲ့။ ခေါင်းစဉ်ဆီကို ဦးတည်ပြီး တိတိပပ ရေးရမယ်။ ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် ဖော်ရမယ်။ နမူနာ သုံးခုရေးပြမယ်။ ကြည့်ဗျာ။

'ရောင်နီလာ နံနက်ခင်း'

အရှေ့မိုးကောင်းကင်မှ ရောင်နီများ ထွန်းလင်းတောက်ပ လာလေပြီ။ ညတစ်ည၏ နိဂုံးဘဝနှင့် နေ့တစ်နေ့၏ နိဒါန်းအစ ဖြစ်ပေသည်။

'နွေဦး'

တောင်လေက မြူးပြီ။ လေရှူးနောက်စပြုပြီ။ နွေဦးပေါက်ပေပြီတည်း။ ဆောင်းအကုန် နွေအကူးပေမို့ သဘာဝအခြေအနေတို့ ထူးခြား၍ နေပေသည်။

'မိုးဦးကျ'

မြူမင်းလွင်တို့ ပျောက်ကွယ်ကာ ပုလဲရည်မိုးပေါက်တို့ ဖြိုးတဖြောက် ရွှဲချေပြီ။ ရာသီစက်ဝန်း လည်ပတ်ခြင်းကြောင့် စဉ်လာမပျက် ပြောင်းလဲခြင်း ဖြစ်သည်။ နွေရာသီကွယ်ပျောက်၍ မိုးဦးကျရာသီသို့ ရောက်ခဲ့ပြီတည်း။

ဒီလိုဆိုရင် နိဒါန်းကို ဘယ်လိုသွယ်ရမယ်ဆိုတာ သိလောက်ပါပြီ။ သိပ်မသေချာသေးရင် ရေးပေးထားတဲ့ စာစီစာကုံးတွေမှာ နိဒါန်းချည်း ရွေးဖတ် ကြည့်ဗျာ။ သဘောပေါက်လာပါလိမ့်မယ်။ ကဲ- စာကိုယ်ဆက်ကြည့်စို့။

စာကိုယ်

စာကိုယ်ဆိုတာ စာစီစာကုံးရဲ့ အလယ်ပိုင်း အနှစ်ဖြစ်တယ်။ လူ တစ်ယောက်ကိုကြည့်။ ခေါင်းပါတယ်။ ခန္ဓာကိုယ် အလယ်ပိုင်း ပါတယ်။ နောက် ခြေထောက်ပါတယ်။ နိဒါန်းဟာ ခေါင်းနဲ့တူတယ်။ စာကိုယ်က ခန္ဓာကိုယ်ကြီးပေါ့။ နိဂုံးကတော့ အဆုံးသတ် ခြေထောက်ပေပဲ။

စာကိုယ်ဟာ အတွင်းသား အနှစ်ဖြစ်တယ်။ မိမိရဲ့ စာရေးခြင်း အဝတ် ပညာ၊ မိမိရဲ့ ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝမှု၊ မိမိရဲ့ တွေးတတ် ခေါ်တတ် ကြည့်တတ်မြင်တတ်မှု တို့ကို စာကိုယ်မှာ အသေးစိတ်ဖော်ပြနိုင်တယ်။ အဲဒီမှာ စာဖတ် နာ/မနာ၊ စာရေး ကောင်း/မကောင်း ပေါ်ပြီသာမှတ်ရော။

စာကိုယ်ပိုင်းမှာ ခေါင်းစဉ်ဆီ ဦးတည်ပြီး မိမိလေ့လာ မှတ်သားထား သမျှ သွန်ချကြပေရော။ အသေးစိတ် ရေးသားခြယ်မှုန်းကြပေရော။

ဒါပေမယ့် မိမိရေးသားသမျှဟာ ခေါင်းစဉ်နဲ့ လွတ်ထွက်မသွားစေရဘူး။ မိမိရေးမယ့်အကြောင်းအရာ (ခေါင်းစဉ်) နဲ့ အမြဲတမ်း ဆက်စပ်ဆီလျော်နေစေ

ရမယ်။ ကိုယ်တတ်တိုင်း၊ သိတိုင်း၊ ကိုယ်ထင်ရာ လျှောက်ရေးလို၊ ခေါင်းစဉ်နဲ့ ဘာမှ မဆိုငါ၊ အံ့ချော်သွားရင်၊ အရူးချေးပန်း ဖြစ်ကုန်မှာပဲ။ သတိထားပါ။

စာကိုယ်ရေးနည်းကတော့ သီးခြား ထုတ်ပြရင် ရှည်လျားတွေ့ပြားကုန် တော့မယ်။ ဒီတော့ နမူနာ စာစီစာကုံးတွေကိုပဲ အခေါက်ခေါက် အခါခါ ဖတ်ကြည့် ပါ။ နိဒါန်းနဲ့ နိဂုံး ဖတ်လိုက်ရင် စာကိုယ်ရဲ့ သဘော ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်ဗျာ။ ဒီတော့ နိဂုံးအကြောင်း ဆက်ပြီး ပြောရအောင်။

နိဂုံး

အင်း-စာစီစာကုံးတစ်ပုဒ်ရဲ့ စခန်းသိမ်းပေပဲ။ နိဒါန်းနဲ့ စာကိုယ်မှာ ကိုယ်ဆိုခဲ့သမျှ၊ ရေးခဲ့သမျှကို အနှစ်ချုပ်ပြီး အဆုံးသတ်ပေးရမှာ ဖြစ်တယ်။

နိဒါန်းမှာ စာစီစာကုံးအတွက် အစပျံ့မယ်။ စာကိုယ်မှာ ကိုယ်ရေးချင် တာတွေ သွန်ချပြီး ရေးလိုက်ပြီ။ ဒီတော့ ကိုယ်ဖျိုးခဲ့၊ ရေးခဲ့တာကို စာဖတ်သူ (စာစစ်သူ) သဘောပေါက်အောင် ကောက်ချက်ချ တင်ပြရမှာ ဖြစ်တယ်။ နိဂုံးချုပ် ပေးရမှာဖြစ်တယ်။

ဘယ်လိုအဆုံးသတ်မလဲ၊ ဘယ်လိုနိဂုံးချုပ်မလဲ။ ကြည့်-နမူနာသုံးခုပြမယ်။

စပါးရွှေဝါပြည်ဝမ်းစာ

(နိဒါန်းမှာ ဆန်စပါးဟာ မြန်မာတို့ရဲ့ အဓိက အစားအစာဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြမယ်။ စာကိုယ်မှာ ဆန်စပါးရဲ့ အရေးပါပုံ၊ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အထွက်တိုးစပါး စိုက်ပျိုးအောင်မြင်မှုနဲ့ ပိုလွှဲစပါးများကို နိုင်ငံခြားသို့ တင်ပို့ရောင်ချနိုင်ပုံများကို အသေးစိတ် ရေးသားရမယ်။ နောက်ဆုံးနိဂုံးချုပ်လာပြီ။ ကြည့်ပါ။)

ကျွန်တော်တို့ ပြည်မြန်မာနိုင်ငံသားများသည် ဤမျှနှင့် မတင်းတိမ်ဘဲ၊ ပြည်ဝမ်းစာဖြစ်သော စပါးရွှေဝါ တိုးပွားရေးအတွက် ဆထက်ထမ်းပိုး ကြိုးစားသင့် သည်။ သို့မှသာ ပြည်ဝမ်းစာသည် အစဉ်ထာဝရ ဖူလုံကာ တိုင်းပြည် ပိုမိုစည်ပင် ဝပြောလာမည် ဖြစ်သတည်း။

နွေဦး

(ရှေ့မှာ-နိဒါန်း ရေးပြပြီးပြီ။ စာကိုယ်မှာ နွေဦးရာသီရဲ့ သဘာဝကို ခြယ်သမယ်။ နောက် နွေဦးမှာ ထန်းတက်သမားတို့ ထန်းတက်ပုံ၊ ကိုတံငါတို့ ငါးဖမ်းပုံနဲ့ သိန်စပါးများ ရိတ်သိမ်းချိန်ပို၊ အလှူအတန်းပွဲများ ပေါ်ကြွယ်ဝပုံကို

ရေးမယ်။ ပြီးတော့ နိဂုံးပေါ့။)

တစ်နှစ်တာ စောင့်စားခဲ့ရသောမျှော်လင့်ချက်တို့သည် ဤနေ့ဦးတွင် ပြည်ကြရလေသည်။ သာမောဖွယ်အတို၊ ကြည်နူးဖွယ်အပြည့် ရှိနေသည်။ နေ့ဦး ရာသီ ပန်းချီကားကလည်း လှပလွန်းသည်။ သို့ဖြင့်ရာ လူသားတို့၏ တစ်နှစ်တာ မျှော်လင့်ချက်ပန်းတိုင် နေ့ဦးရာသီဟု ဆိုရသော် လွန်အံ့မထင်။ သစ္စာစကားပင် ဖြစ်ပါသတည်း။

ကျောင်းသားနှင့်စည်းကမ်း

(နိဂါန်းမှာ အနာဂတ်ရဲ့ သားကောင်းများဖြစ်တဲ့ ကျောင်းသားဘဝမှာ စည်းကမ်းဟာ အရေးကြီးကြောင်း ဖော်ပြရမယ်။ စာကိုယ်မှာ စည်းကမ်းရှိတဲ့အတွက် ဘဝမှာ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှု ရတာတွေ၊ တိုင်းပြည်အတွက် အကျိုးဖြစ်ထွန်း တာတွေကို ရေးရမယ်။ နောက်ဆုံးမှာ နိဂုံးလာပြီ။)

သို့ဖြစ်ရာ ကျောင်းသားနှင့်စည်းကမ်းသည် အရိပ်ပမာ ထာဝရ မခွဲဘဲ တွဲနေသင့်သည်။ ကျောင်းသူ/ကျောင်းသားတိုင်းသည် စည်းကမ်းကို လည်ဆွဲရတာ ကဲ့သို့ အမြဲထာဝရ ကိုယ်နှင့်မကွာ ရှိနေသင့်စေသည်။ 'အမျိုးသား စည်းကမ်းအစ စာသင်ကျောင်းက' ဟု ဆိုရိုးရှိသည် မဟုတ်ပါလော။

ကဲ ဒါဆို ရပြီဗျာ။ နိဂုံးရဲ့သဘောကို နားလည်လောက်ပါပြီ။ နားမလည် သေးဘူးဆိုရင်တော့ အထက်မှာ ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း စာစီစာကုံးတွေထဲက နိဂုံးတွေ ကို အထပ်ထပ်အခါခါ ဖတ်ကြည့်ကြပေရော။

ခေတ်အတွေး ခေတ်အမြင်

စာစီစာကုံးတစ်ပုဒ်ရေးဖို့ တွေးရာမှာ အဆက်အစပ်မိရမယ်။ ပီပြင်ရမယ်။ ခေတ်အမြင်ရှိရမယ်။

ဥပမာ- နေ့ဦးအကြောင်းရေးဖို့ တွေးမယ်ဆိုရင် ဘာတွေ တွေးရမလဲ။ နေ့ဦးရာသီရဲ့ သဘာဝအလှတွေ၊ သစ်ရွက်ကြွေတာတွေ၊ နှင်းကြွင်း နှင်းကျန်တွေ မြူမင်းလွင်တွေ၊ လေရှူးသုန်သုန် တိုက်ခတ်တာတွေ၊ နွေပန်းများနဲ့ ငှက်ဥဩတို့ကို သဘာဝအလှတွေ ရေးဖို့၊ ရွေးချ တွေးချ စီစဉ်ရမယ်။

နောက်ပြီးမှ လူ့ရပ်ခွင်ရဲ့ လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်မှု၊ ထန်းတက်သမား၊ ကိုယ်တံငါ နဲ့ တောင်သူလယ်သမားများရဲ့ လုပ်ငန်းခွင်ကို မြင်အောင်ကြည့်ရမယ်။ တွေးရမယ်။

နောက်ဆုံး အတွေးကို ဘယ်လိုအဆုံးသတ်မလဲ။ နွေဦးရာသီရဲ့ သဘာဝ အလှအပြင်၊ လူ့လောကကို အကျိုးပြုနေပုံ ထည့်တွေး၊ ထည့်ရေးလိုက်ရင်၊ စာစီ စာကုံးကောင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာရောမဟုတ်လား။

ကျွန်တို့သဘာဝအလှတွေ လုပ်ငန်းခွင်တွေက လူအများတွေးနေကျ၊ ရေးနေကျတွေ။ ဒီအထဲမှာ မိမိက လူ့လောကကို အကျိုးပြုနေပုံလေးတွေ ထည့် တွေးလိုက်၊ ထည့်ရေးလိုက်တာကိုက် ခေတ်အမြင်၊ ခေတ်အတွေးရှိတယ်၊ ထူးခြား တယ်လို့ ဆိုရမယ်။

နောက် ဥပမာတစ်ခုပြမယ်။ စကားပုံတစ်ခုကို စာစီစာကုံး ရေးဖွဲ့ပယ် ဆိုပါတော့။ ပထမ စကားပုံရဲ့ ဆိုလိုချက်ကို ဖော်ပြမယ်။ နောက်စကားပုံကို အထောက်အကူပြုစေမယ့် ကဗျာကောက်နုတ်ချက်တွေ၊ အဆိုအမိန့်တွေနဲ့ ပုံဝတ္ထု တွေ၊ သမိုင်းရာဇဝင်တွေ ထည့်ရေးရမယ်။ ဒါက ရေးရိုးရေးစဉ်။ အဲဒီအပေါ်မှာ မိမိက စကားပုံကပေးတဲ့ သင်ခန်းစာတွေကို ထုတ်နုတ်တွေးခေါ်ရမယ်။ အဲဒီ သင်ခန်းစာကို ရရှိလိုက်နာသင့်ကြောင်းနဲ့ အဆုံးသတ်ပေးမယ်။ ဒါက ခေတ် အမြင် ခေတ် အတွေးပါဗျာ။

ဒီတော့ ရေးတတ်၊ မြင်တတ်ပြီ။ ရေးကြစို့။

အရေးအသား

မိမိတွေးထားတဲ့အတိုင်း ချရေးရမှာဘဲ မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် တုံးတိုက်ပြီး တိုက်ရိုက်ပြီး ရေးချလို့ ရမလား။ ဘယ်ရမလဲ။ ဖတ်ရတာ သာယာနာပျော်ဖွယ် ဘယ်ရှိတော့မလဲ။ စာစီစာကုံးကောင်းတစ်ပုဒ် ဘယ်ဖြစ်တော့မလဲ။

ဖတ်သူ သာယာနာပျော်အောင်၊ စာစီစာကုံးကောင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်အောင်၊ အရေးအသားကောင်းဖို့ လိုသဗျ။

အထက်မှာလည်း ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ စာရေးကောင်းဖို့ စာများများ ဖတ်ရမယ်၊ မှတ်ရမယ်။ စာများများရေးရမယ်လို့၊ 'စု၊ တု၊ ဖြု' ပေါ့။ စုဆောင်းရမယ်၊ တုပရမယ်၊ မိမိကိုယ်တိုင် ပြုစု ရေးသားရမယ်။

စာရေးရာမှာ လိုက်နာရမယ့် အခြေခံ စည်းကမ်းချက်များကို အောက်မှာ ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

- ၁။ ဝါကျတည်ဆောက်ရာမှာ မြန်မာသဒ္ဒါနည်းအရ မှန်ကန်ရမယ်။ ရှေ့ နောက် အထားအသို မှန်ကန်ရမယ်။

၂။ သူ့နေရာနှင့်သူ ပုဒ်ထီး (၁)၊ ပုဒ်မ (၂) တွေ မှန်မှန်ကန်ကန်ထည့်ပေးရမယ်။

၃။ စာလုံးပေါင်းသတ်ပုံ မှန်ကန်ရမယ်။

၄။ အကြောင်းအရာအလိုက် စာပိုဒ် အခွဲအထား မှန်ကန်ရမယ်။

အဲဒီမှာ ပြောစရာရှိလာပြီ။ စာပိုဒ်ခွဲတာနဲ့ ပတ်သက်လို့။ စာပိုဒ်ဆိုတာ အကြောင်းအရာ တူတာတွေကို ပေါင်းပြီး ဖွဲ့ထားတာ၊ တစ်နည်းပြောရရင် အကြောင်းအရာတူ ဝါကျတွေကို ပေါင်းပြီး ဖွဲ့ထားတာကို စာပိုဒ်လို့ခေါ်တယ်။

အကြောင်းအရာများရင် စာပိုဒ်ကြီးမယ်။ အကြောင်းအရာ နည်းရင် စာပိုဒ်ငယ်မယ်။ ဘယ်လောက်ငယ်ရမယ်၊ ဘယ်လောက်ကြီးရမယ်ဆိုတာ အတိအကျ မရှိပါဘူး။ အကြောင်းအရာ အနည်းအများပေါ် မူတည်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် စာပိုဒ်ကြီး သိပ်ကြီးနေရင်တော့ မကောင်းဘူး။ ဖတ်သူငြီးငွေ့ သွားနိုင်တယ်။ စာမသွက်ဘဲ စာလေးသွားနိုင်တယ်။ ဒီတော့ အကြောင်းအရာက တူနေရင် ဆင်ဆင်လေး ကွဲတဲ့နေရာမှာ စာပိုဒ်တွေ ခွဲပစ်လိုက်ပါ။ နမူနာ ပြရမလား။ ကြည့်လေ။

ပင်ပေါ်ထက်က ရွက်ဟောင်းတို့မှာ ဘဝတွင် ကြာညောင်းခဲ့ကြပြီ။ လရာသည် သူတို့ကိုလည်း ဝင်ရောက်ထောင်းထုလေပြီ။

ထိုအခါ ရွက်စိမ်းများဘဝမှသည် အစိမ်းတစ်ဝက် အဝါဖက်လာချေပြီ။ မြရောင်တစ်ဝက် ရွှေရောင် စွက်ခဲ့ပြီ။ မြအသွေးလည်း ရွှေရေလုခဲ့ပြီ။

အစိမ်းတစ်ဝက် အဝါ စွတ်ရာမှသည်၊ ရွှေရောင်သည် နယ်ချဲ့ခဲ့ပြီ။ သူနယ်သည် ကျယ်သည်ထက် ကျယ်ခဲ့ပြီ။ ကြာသော် တစ်ရွက်လုံးရွှေ၊ အရွက်တိုင်း ရွှေများချည်း ဖြစ်နေတော့သည်။

သို့စဉ်ဝယ် မနာလို တို့ရှည်များလှသော တောင်လေရွေးအတွက်အခါလည်းသင့် အခွင့်လည်း သာလေပြီ။ အမြင့်စံ ရွက်ဝါတို့ကို သနားကြင်နာတတ်ရမည့် အစား ငြိုးအားတွင် မာန်ဆင့်၍ အဝေးသို့ လွှင့်ရန် သူ အားထုတ်လေတော့သည်။ လေပြည်လေညင်း သုတ်သဖြင့် ရွက်ဟောင်းတို့ ညှာတံမှ ပြုတ်ကျချပြီ။

ထိုအခါ အမြင့်စံ ရွက်ဝါတို့မှာ လေမှာ ပျံဝဲကြချပြီ။ မိခင် မဟာ ပထဝီ မြေသို့ ဝေ့ကာ ဝဲကာ ဆင်းကြရသည်။ သူတို့ ဝဲပျံနေကြပုံမှာ ပန်းလိပ်ပြာ များနယ်တည်း။

ရွက်ဝါကြွေတို့ မြေမှာ လူးကြလေပြီ။ အနိမ့်စံဘဝသို့ ရောက်သည့်တိုင် သူတို့သည် မိခင်၏ ကျေးဇူးကို သိတတ်နေကြဆဲ ဖြစ်၏။ ပင်ခြေရင်းတွင် ဝပ်စင်း

ကန်တော့ကြပြီ။

ထိုစဉ်တွင် မြေတလင်းမှာ ရွှေအဆင်းသို့နှယ်တည်း။ မြေပြင်သို့ ရွှေစင် ပြာခင်းသည့်နှယ် ဝင်းဝင်းဝါနေတော့သည်။

မနာလို မရှုစိမ့်သော လေပြည်ရှူးက ဤသည်ကိုပင် မကြည့်နူးနိုင်ပြန်ပြီ။ ပင်ခြေရင်းတွင် ဝပ်စင်းနေကြသော ရွက်ဝါကြော့တို့ကို အဝေးသို့ လွှင့်ပြန်သည်။ ရွက်ကြော့တို့မှာ ကြာမှာရိုင်းတွင် ကံမုန်တိုင်း ဆင့်ရပြန်သည်။ လောကဓံမုန်တိုင်းတွင် ကဆုန်တိုင်းကြရရှာသည်။ မြေပြင်တွင် ရှုပ်တိုက် ပြေးလွှားနေကြရသည်။

က- ဘယ်နှစ်ပိုဒ် ခွဲပစ်သလဲ၊ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲဗျာ။ ခပ်ဆင်ဆင်ကလေး ရှိတဲ့နေရာမှာ ခွဲပစ်လိုက်ရတာပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီအချက်ကို ပီပီပြင်ပြင် မြင်အောင် ကြည့်ပေတော့။ တစ်ခါနဲ့ မတွေ့ရင် အခါခါ ကြည့်ပါ။ တွေ့လာ မြင်လာပါလိမ့်မယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကိုယ်တိုင် ဆောင်ရွက်လာရမှာပေါ့။ 'တစ်တိုင်ဆီမီး၊ ထိန်ထိန်ညီးက၊ ဆီမီးတစ်ရာ ကူညီပါ' ပေါ့ဗျာ။

ဒီလောက်ဆိုရင် စာစီစာကုံးကောင်းတွေ ရေးတတ်ပါပြီ။ ရေးကြည့် ကြပါ။ စမ်းသပ်ကြပါလေ။

ထိုမှတစ်ဆင့် စာရေးကောင်းတဲ့၊ စာကောင်းပေမွန်တွေ ပြုစုတဲ့ ပညာရှင် ဖြစ်လာကြပါစေ။

သင်

စာပေနဲ့ ယဉ်ကျေးမှု တိုးတက်မှုဟာ သက်ဆိုင်ရာ နိုင်ငံနဲ့ လူမျိုးရဲ့ အဆင့်အတန်းကို ပြဆိုနေတယ်။

စာပေနဲ့ ယဉ်ကျေးမှုပျောက်ရင် လူမျိုးပါ ပျောက်လိမ့်မယ်။

ရေမြင့်ရင် ကြာမြင့်ရိုး ထုံးစံရှိတယ်။ စာပေနဲ့ ယဉ်ကျေးမှု အဆင့်အတန်း မြင့်ရင် နိုင်ငံရဲ့ဂုဏ်ရည် တင့်ပေလိမ့်မယ်။

ဒီတော့ သင် စာရေးကောင်းအောင် ကြိုးစားခြင်းဟာ၊ မြန်မာစာပေ အဆင့်အတန်းမြင့်အောင် ကြိုးစားခြင်းဟာ အမျိုးသားရေး တာဝန် တစ်ရပ်ကို ထမ်းဆောင်ခြင်း ဖြစ်ပေတယ်။

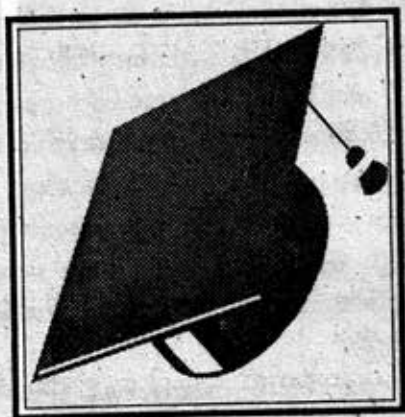
မြန်မာစာပေနဲ့ မြန်မာယဉ်ကျေးမှုကို ကမ္ဘာ့အလည်မှာ ဝင့်ထည် နေအောင် သင်တို့ တက်လူငယ်များ ကြိုးပမ်းရပေလိမ့်မယ်။ ထမ်းဆောင်ရပေ လိမ့်မယ်။

ကိုယ့်စာ ကိုယ့်စကားကို လေးစားရမယ်။ ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှုကို ကိုယ်
မြတ်နိုးထိန်းသိမ်းရပေလိမ့်မယ်။

သင်ကဲ့သို့သော 'အနာဂတ်သားကောင်းရတနာများရဲ့ ကြိုးပမ်းမှုဖြင့်၊
လာခြင်းကောင်းသော ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်' ၏ ရှေ့ခရီးကို၊ ကျွန်တော်
စောင့်ကြည့်ပါရစေ၊ ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်ပါရစေသတည်း။

မေတ္တာစေတနာဖြင့်

ပန်းတိုင် ဦးသန်းမောင်

လင်း အရက်ခြုံ

- ရောင်နီလာ နံနက်ခင်း
- နံနက်ချိန်ခါ ရွှေခင်းသာ
- သာယာသော နံနက်ခင်း

အရှေ့မိုးကောင်းကင်မှ ရောင်နီများ ထွန်းလင်းတောက်ပလာပေပြီ။ ညတစ်ည၏ နိဂုံးဘဝနှင့် နေ့တစ်နေ့၏ နိဒါန်းအစ ဖြစ်ပေသည်။

ရောင်နီများ ထွန်းလင်းတောက်ပလာချိန်တွင် ည၏အလှတန်ဆာ ကြယ် တာရာများ ပျောက်ကွယ်ကုန်ကြသည်။ နေ့၏ ရှေ့ပြေးရောင်နီများသည်လည်း လောက၏ အလှတန်ဆာ တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ရောင်နီဖြန့်ပိုးထားသော ကောင်းကင်တစ်ခွင်သည် မင်္ဂလာအပေါင်း ခညောင်းလျက်ရှိနေပါသည်။

နိုးထလာသော ရောင်နီများနှင့်အတူ လင်းကြက်တွန်သံများ ကြားနေ ပါသည်။ ရွာဦးကျောင်းမှ အုန်းမောင်းခေါက်သံ၊ ကုလားတက်ခေါက်သံများလည်း ထွက်ပေါ်လာပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ ကလေးငယ်များ ထကြပါသည်။ မနိုးသေးသူကို လူကြီးများက ချောမောနှိုးနေသံလည်း ကြားရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် စာကျက်သူက ကျက်ကြသည်။ မိဘလုပ်ငန်းခွင်ကို ကူညီသူက ကူညီနေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့တတွေသည်လည်း အရက်ဦးနှင့်အတူ နိုးကြားတက်ကြွနေကြပါသည်။

လင်းအရက်၌ လယ်သမားတို့ ထွန်ရေးငင်ရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ယာတောသို့ထွက်ကြတော့မည်။ 'ယမထာရွှေကြိမ်လုံးနှင့် ထွန်တုံးခြေတော်တင်' ကြတော့မည်။

ဝိရိယကောင်းလွန်းသော လယ်သမားတို့ကမူ အရက်မတက်မီ စောထွက် ခဲ့သည်။ လင်းအရက်ဦး၌မူ လယ်ကွက်တခွင် ထွန်းရေးငင်လျက် ရှိနေကြပြီ။ လယ်သမား လူညံ့ထွားသည် "မြသားရောင်ခြယ်၊ လယ်တောလယ်၌၊ ထည်ထည် ဝါဝါ၊ ဝင့်ဝင့်ကြွားလျက်" ရှိနေပါသည်။

မြို့အရပ်၌မူ အလုပ်သမားတို့သည် အလုပ်ရုံ၊ စက်ရုံများသို့ ဆီဆို့ ရှေးရှု

သွားနေကြပြီ။ မကြာမီ ဥဒြသံပေး၍ စက်လည်သံများ၊ တူထုသံများ ကြားရတော့မည်။ တိုင်းပြည်အတွက် လုပ်အားဖက်၍ ကောင်းကျိုးဆောင်ရွက်နေကြသူများ ဖြစ်သည်။

အားကစားလိုက်စားသော လူငယ်လူရွယ်များကလည်း လမ်းဖျားပေါ်တွင် ပြေးလွှားလှုပ်ရှား အားကစား လေ့ကျင့်နေကြပါသည်။ 'စောစောအိပ်လို့၊ စောစောထလို၊ စောစောလမ်းလျှောက်ကြပါစို့' ဟူသော ဆောင်ပုဒ်နှင့်အညီ ဝီရိယရှေ့ထား ကြိုးစားနေကြပါသည်။ တိုင်းပြည်အတွက် ကိုယ်လက်ကြံ့ခိုင်ရေး အားမာန်မွှေးလျက် ရှိနေပါသည်။

သက်ကြီးရွယ်အိုတို့ကမူ အရုဏ်ဦးတွင် နိုးထ၍ ဘုရားဆင်းတုတော် ရှေ့တွင် ပုဆစ်ဖူးတုပ် ရှိခိုးလျက် ရှိကြသည်။ ပန်း၊ ဆီမီး၊ ရေချမ်းနှင့်တကွ ဆွမ်းတော် တင်နေကြသည်။ တရားဘာဝနာများ ပွားများလျက်ရှိသည်။ မိမိပြုသမျှ ကုသိုလ် အဝဝကို ဝေနေယျ သတ္တဝါအပေါင်းအား အမျှအတန်းဝေလျက် ရှိနေကြပါသည်။ လင်းအရုဏ်ဦး၏ ကျက်သရေဆောင်များပင် ဖြစ်ပေသည်။

လင်းအရုဏ်ဦးအချိန်သည် နေ့တစ်နေ့၏ အစဖြစ်သည်အားလျော်စွာ၊ နိုးကြားတက်ကြွ လန်းဆန်းနေသည်။ အားမာန်ပြည့်နေသည်။ လန်းဆန်းသန့်စင်သော လေပြည်လေညင်းကလေးကလည်း တိုက်ခတ်ဆော်သွေးလျက် ရှိသည်။ ပန်းရနံ့တို့မွှေးဖွံ့လျက်ရှိသည်။

လောကတစ်ခွင်လုံး နိုးထသော အချိန်ဖြစ်သည်။ ငှက်အပေါင်းတို့ အိပ်ကန်းဆင်းကာ အစာရှာထွက်ချိန်ဖြစ်သည်။ လူသားတို့ လုပ်ငန်းခွင် ဝင်စအချိန် ဖြစ်၏။

ဤသို့လှပသော၊ လန်းဆန်းတက်ကြွသော လင်းအရုဏ်ဦးကို ကျွန်တော်တို့ တစ်သက်တာလုံး အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ မြင်တွေ့ရဦးမည်ဖြစ်သည်။ အကြိမ်ရေ မည်မျှ များများမြင်ရပါစေ၊ ကျွန်တော်တို့ဘဝဝယ် လင်းအရုဏ်ဦး၏ အလှသည် မည်သည် အခါမှ ရိုးသွားမည်မဟုတ်ပါ။ အမြဲတမ်း လန်းဆန်းနေမည်သာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် လင်းအရုဏ်ဦးကို နိုးထသော ဝီရိယဖြင့် ထာဝရကမ်းလင့်ကြိုဆို နေမည် ဖြစ်ပါတော့သည်။

သုံးသပ်ချက်

နိဒါန်း-

ရောင်နီများတက်လာပုံနှင့် စ၏။

စာကိုယ်-

- ၁။ ရောင်နီလာချိန်၊ သဘာဝ၏အလှ၊ ကြက်တွန်သံ၊ အုန်းမောင်း ခေါက်သံများကို ဖွင့်ဆိုသည်။
- ၂။ နောက် လယ်သမား၊ အလုပ်သမားတို့၏ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ပုံ၊ လူငယ်များ ပညာရေး၊ ဘဝရေးနှင့် အားကစားလှုပ်ရှားမှုကို ဆက်၍ တင်ပြသည်။
- ၃။ သက်ကြီးရွယ်အိုများ၏ တရားဘာဝနာပွားပုံကို ရေးပြသည်။
- ၄။ လင်းအရက်ဦး၏ လန်းဆန်းတက်ကြွသော သဘာဝကိုဖော်၍ စာကိုယ်ကို အဆုံးသတ်ထားသည်။

နိဂုံး-

မိမိဘဝတွင် မည်သည့်အခါမှ လင်းအရက်ဦး၏ အလှကို ရိုးမသွားဘဲ ထာဝရစောင့်မျှော်နေမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အဆုံးသတ်ထားသည်။ (တင်ပြထားသော အချက်အလက်မှာ မများလှ၊ ဖတ်ချင့်စဖွယ်ဖြစ်အောင် စပ်ဟပ် တင်ပြတတ်ရန်သာလိုသည်။)

ဖြည့်စွက်ချက်

ဤစာစီစာကုံးကိုမှီး၍ အောက်ပါစာစီစာကုံးကို အစမ်းရေးကြည့်သင့်သည်။

- လုပ်ငန်းခွင် ဝင်ချိန်

ပို့စုသင်ကြားပေးရန်

- * ယဉ်ကျေးမှု သင်ကြားပို့ပေးရန်
- * အတာတူးသည့် တန်ခူးလရာသီ
- * နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်

လောကဓမ္မတာအရ အဟောင်းအဟောင်းကို ချုပ်ငြိမ်း၍ အသစ် အသစ် တို့ပေါ်ထွန်းလာခဲ့ပြန်၏။ နှစ်ဟောင်းကုန်၍ နှစ်သစ်ကူးလေပြီ။ လတန်ခူးသို့ ရောက်ပြီတည်း။ ဤလ ရာသီတွင် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးများ သင်ကြားပို့ပေးရန် ကို နှိုးပျော်ကြပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံသည် သာယာဝပြောသော နိုင်ငံဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာလူမျိုး တို့သည် ပီပီရေမြေကို ချစ်ခင်ကာ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်တတ်ကြသူများ ဖြစ်ပါ၏။ ဝမ်းစာအတွက် မကြောင့်ကြ၊ မတောင့်တရသည့် လူမျိုးပီပီ မြန်မာ တို့သည် ဆယ့်နှစ်လရာသီပွဲလမ်းများဖြင့် ဆိုင်းသံဝံ့သံများအကြားတွင် ပျော် တပြုံးပြုံး ရှိတတ်ကြပါသည်။

ပျော်စရာ ဆယ့်နှစ်လရာသီပွဲတွင် သင်ကြားသည် ပျော်စရာအကောင်းဆုံး ပွဲတော်တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ အခါရာသီကလည်း တောင်လေပြည် သုတ်ဖြူးသည့် လတန်ခူးဖြစ်သည်။ 'သိင်္ဂီမြညောက်၊ ပန်းပိတောက်တို့၊ ဖြိုးမောက်ရွှင်လန်း၊ ထူးဆန်းလှတင့်၊ ရိုးတံမြင့်နှင့်၊ ပွင့်ကြ ကြိုင်သင်း၊ မြိုင်လုံးဝင်းမျှ' ဟုဘိ သကဲ့သို့ ပင်လုံးကျွတ် ရွှေရည်လူးထားသည့် ပန်းပိတောက်များ လေပြည်တွင် ယိမ်းနွဲ့ နေကြသည်ကို မြင်ရသည့် မြန်မာတိုင်း သင်ကြားရန်ကို ရှုရိုက်သိကြရသည်။ အခါတော် အချိန်မရောက်မီကပင် သင်ကြားကို ကြိုနှင့် ကြသည်။

သင်ကြားသည် မြန်မာ့အထိမ်းအမှတ်တစ်ပါးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ပုအိုက်သည် အခါ နွေဦးတွင် ကြည်စင်သော မေတ္တာဖြင့် ရေသီတာ ပက်ဖြန်းကာ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ရွှင်လန်းအေးမြစေသည့် စေတနာသည် ပွန်မြတ်လှပါဘိ။

သင်ကြားအကြံဉာဏ်မှ အတက်နေအထိ သုံးလေးရက်ကြာမြင့်သည့် ဤ ကာလကို 'အခါတွင်း' ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ 'အခါကြီး ရက်ကြီး' ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ 'အတာ' ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မြန်မာတို့က တလေးတစား သတ်မှတ်ကြပါသည်။

အခါတွင်းမတိုင်မီကပင် ဘုရားပုထိုး ကပ်လျှာရန် ညောင်ရေအိုး၊ အတာအိုးများကို စုဆောင်းကြသည်။ လျှာဖွယ်ဝတ္ထုတို့ကို ဝယ်ခြင်းကြသည်။

လူငယ်လူရွယ်တို့ကလည်း အတာရေ ပက်ဖျန်းကျီစယ်ရန် မဏ္ဍပ်ကြီးငယ်များ ဆောက်လုပ်ကြ၍ မောရပန်းရမှန်း မသိကြပေ။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများသည်လည်း လူစည်ကားသည့် ဈေးထောင့်တစ်နေရာတွင် လူငယ်ရေသဘင် မဏ္ဍပ်ကြီးကို ကိုယ်ထူကိုယ်ထ ဆောက်လုပ်ကြပါသည်။

သင်္ကြန်တွင်းတွင် လာသမျှသော ရေပက်ခံကားများကို ရေပိုက်ငယ်များဖြင့် ဖော်ရွေယဉ်ကျေးစွာ အတာရေ သွန်းလောင်းကြပါသည်။ ထို့အပြင် အဆိုအကတို့ဖြင့် အတုံ့အလှည့် ညှစ်ခံကြပါသေးသည်။ ပြီးခဲ့သော စာမေးပွဲကြီးတွင် ပင်ပန်းခဲ့သမျှ အတိုးချ၍ ဖျော်ရွှင်မြူးထူး ကြရပါ၏။ ရပ်ထဲရွာထဲမှ သက်ကြီးရွယ်အိုတို့ကို ခြေသည်းလက်သည်း ညှပ်ပေးကာ တရော်ကင်ပွန်းရည်တို့ဖြင့် ခေါင်းလျှော် ရေခန်းဖေးကြသည့် မြတ်ဒါနကိုလည်း တပျော်တပါး ပြုလုပ်ကြပါသည်။ ပုန်လုံးရေပေါ်လုံး၍လည်း စတုဒီသာ ကျွေးကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် 'ကျီစားသန် ရန်ဖြစ်' ဟူသော ဆိုစကားကို နှလုံးပိုက်လျက် သရုပ်ပျက်စွာ ရန်စခြင်း၊ သံသေးသံကြောင် ဆူညံအော်ဟစ်ခြင်းတို့ကိုမူ လုံးဝ ရှောင်ရှားကြပါသည်။ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းသိမ်းကြပါသည်။

ယခုအခါ အများအားဖြင့် ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုများ ပျက်ပြားနေပြီဖြစ်သည်။ သင်္ကြန်ပွဲတော်တွင် သံသေးသံကြောင်ဟစ်၍ ရေပက်ကြသည်။ မောင်နှင့်နှမသားနှင့်အပိ မကြားဝံ့မနာသာ စကားများဖြင့် ပြောဆိုလှောင်ပြောင်ကြသည်။ ရေခွက်ကိုအားကုန်ကိုင်ကာ ခံရသူစပ်အောင် ခွက်စောင်းခုတ် ပက်ကြသည်။ ရေဘောလုံးနှင့် ပစ်ကြသည်။ မျက်မှန်တပ်သူများ အန္တရာယ်အကြီးဆုံးဖြစ်၏။ သရုပ်ပျက်သည်ကား ဆိုဖွယ်မရှိပြီ။

ကျွန်တော်တို့သည် ဤသရုပ်ပျက်သူများကို ပညာပေးရမည်။ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုကို ဖော်ထုတ်ရမည်။ မြှင့်တင်ရမည်။ ထိန်းသိမ်းရမည်။

မြန်မာတို့၏ ရိုးရာသင်္ကြန်ပွဲတော်သည် မြန်မာမင်းများ လက်ထက်ကတိုင် ရှေးပဝေသကီကစ၍ တည်ရှိခဲ့သည်။ မင်း၊ ဗိပုရားနှင့် သားတော် သမီးတော်များ ကိုယ်တိုင် သင်္ကြန်ပွဲတော်ကို ဆင်နွှဲခဲ့သည်။ ပြည်သူများကလည်း နံ့သာရည်ကို သပြေခက်နှင့်ဆွတ်ဖျန်း၍ ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့သည်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လှပါတီတောင်း။

ရှေးအစဉ်အလာကပင် သင်္ကြန်တွင်း၌ ဥပုသ်သီတင်းဆောက်တည်ကြသည်။ ဒုလ္လဘ ရဟန်းခံကြသည်။ မိမိတို့၏ ကျေးဇူးရှင် ခိုင်းနွားများကို ဘေးမဲ့

လွတ်ကြသည်။ ငါးလွတ်ပွဲကိုလည်း ဆင်နွဲ့ခဲ့ကြသည်။

ဝဋ်မကင်းသူကိုဖြင့်
လွတ်ခြင်းမှ ဝါသနာပါတဲ့
ရွှေမြန်မာ သည်လူမျိုးမှာလ
အကျိုး သည်လိုတူလိုက်ပါ
ရွှေမဇ္ဈ နှုတ်ချိခွန်းရယ်နဲ့
သွန်းလိုက်မိပါ

ဟု ဆရာဇော်ဂျီက 'တစ်ခုသော သင်္ကြန်အခါ' ကဗျာ၌ ရေးဖွဲ့ထား
ပါသည်။ မြန်မာတို့၏ နူးညံ့သော စိတ်ထားကို ပေါ်လွင်စေပါသည်။

နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့၌မူ အလှူဒါနတို့ စုံလင်လှသည်။ ကျွန်တော်တို့
လူငယ်များကလည်း လူကြီးမိဘ ဆရာသမားများကို ကန်တော့ကြသည်။ လူကြီး
များနှင့်အတူ ကောင်းကန်ဘုရားများသို့ လိုက်ခဲ့ကြသည်။ သင်္ကြန်ချိန်ခါ၌ မြန်မာ
တို့၏ ကောင်းသော စေတနာနှင့် ဖြူစင်သော မေတ္တာတို့ဖြင့် ထုံမွှမ်းနေပါသည်။

အတာကူးသည် လတန်ခူးသည် ရွက်ဟောင်းကြော၍ ရွက်သစ်ဝေချိန်
ဖြစ်၏။ တောင်လေကလည်း မြူးပြီ။ ငှက်ဥခြေတို့ကလည်း တွန်သံ ချိုကြသည်။
ချိုးငှက်ကလေးများကလည်း လွမ်းမူနှင့် ကူခွဲနေကြသည်။

ဤလ ဤရာသီတွင် စစ်ထွက်ရသူ စစ်ဘုရင်များပင် သဘာဝ၏
အလှဒဏ်ကို မခံနိုင်။ အတာရေသဘင်ပဲနှင့် ချစ်သူကို တမ်းတမိကြသည်။ ရွှေရည်
လူးသည် ပိတောက်ဦးကို ကိုယ်တိုင် လှရာကိုရွေး၍ ဆံမြညာကေ၌ ဆင်မယေး
နိုင်သဖြင့် ဆွေးကြရသည်။ ရတုဘုရင်နတ်သျှင်နောင်၏ 'ပေါ်နေလလျှင်' ချီရတု
သည် ဤရာသီကို ဖော်ကျူး ဖွဲ့ဆိုခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သင်္ကြန်သည် နှစ်ဟောင်းမှ အညစ်အကြေးများကို ဆေးကြောသန့်စင်၍
နှစ်သစ်ကိုကြိုသော ပွဲတော်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ နှစ်သစ်တွင် လူသစ် စိတ်သစ်ဖြင့်
တိုင်းပြည်တာဝန် နိုင်ငံ့တာဝန် ထမ်းဆောင်နိုင်ရန်၊ နှစ်သစ်၌ သန့်စင်လန်းဆန်း
သောစိတ်ဓာတ်ဖြင့် ပညာကို ကြိုးကုတ် သင်ယူကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

သုံးသပ်ချက်

နိဒါန်း

သင်္ကြန်ပွဲတော် ရောက်ရှိလာပုံနှင့် နိဒါန်းသွယ်သည်။

စာကိုယ်

- ၁။ မြန်မာ့ တစ်ဆယ့်နှစ်လပွဲတော်များတွင် သင်္ကြန်ပွဲတော်က အဦးအဖျား ပျော်စရာအကောင်းဆုံးဖြစ်ကြောင်း။
- ၂။ သင်္ကြန်မတိုင်မီ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပုံ။
- ၃။ သင်္ကြန်တွင် ရေပက်ကစားကြပုံ၊ အလှူဒါနပြုပုံ။
- ၄။ ခိုးရာယဉ်ကျေးမှုနှင့် သရုပ်ပျက်ယဉ်ကျေးမှု။
- ၅။ ဤလ ဤရာသီကို စာဆိုဘုရင်များကပင် အသည်းညွတ်ရပုံ၊ စာဖွဲ့ရပုံတို့ကို တင်ပြထားပါသည်။

အချက်အလက် မများလှ။ ငါးချက်လောက်ကို ချဲ့ထွင်တင်ပြထားသည်။ မိမိဘာသာ အခြားအကြောင်းအရာ အချက်အလက်များရွေး၍ တစ်မျိုးရေးကြည့်သင့်သည်။

နိဂုံး-

နှစ်သစ်တွင် စိတ်သစ်လူသစ်နှင့် ကြီးစားရမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် နိဂုံးသတ်ထားသည်။

မြည့်စွက်ချက်

ဤစာစီစာကုံးကိုမှီး၍ အောက်ပါစာစီစာကုံးများ စမ်းသပ်ရေးသားပါ-

- တွန့်ဝံ့နွဲပျော် သင်္ကြန်ပွဲတော်၊
- ခါသင်္ကြန်နှင့် နွေဂိမ္မာန်၊

သင်္ကြန်ပွဲတော်ဖွဲ့ ကဗျာကောက်နုတ်ချက်များ

နှစ်သစ်ကူးတဲ့ တန်ခူးအခါမှာ
ဒါနက တဝေဝေ၊ ရေတွေက တရွဲရွဲ
ပျော်ပွဲကတဝင့်ဝင့်၊ ကဲလို့သာဆင့်ရေး
အရွယ်သင့် အရွယ်ငယ်
မြန်မာတွေ ထည်လိုက်ကြ။

(ဆရာလော်ဂျီ၏ တစ်ခုသော သင်္ကြန်အခါ ကဗျာမှ)

'နှစ်သကြိန်၊ ကူးခေတ်ဆော်စီပံ့၍၊ လှူဒါနံ ညောင်ရေပန်းတွေနှင့်၊
 ရေဖျန်းကို စီမံကြ၊ စဲမည် ပွဲတော်တွင်းမှာလ၊လှဲလှဲဝင်း မေကညာဖြူတို့
 နှင့်ပဏာတူအချစ်စမ်းချိန်ပို့၊ ရွှေသင်္ဂါရဝေနန်းဆီသို့၊ လွမ်းစိတ်နှင့်ရှူး'
 (ဦးကြော့)

'ငွေခါပိုငယ် ရာသီမိဿ၊ ဂိမှာနပို့။ စိတြကြယ်၊ တိမ်ဖိုးလယ်မှာ၊
 နှစ်ဆန်းငယ်သကြိန်၊ သစ်သစ်သာ ဖန်တော့တယ်၊ နိုင်ငံကြော့ပြည်သူမှာ၊
 ပန်ဆုယူ တာရေသွန်းချိန်ပို့၊ လွမ်းလှတယ်လေး'
 (မဟာအတုလ မဟာမင်းကြီး)

'မြန်မာ့ရိုးရာ ဆယ့်နှစ်လပွဲတော်များ'

'သကြိန်တန်ခူး၊ နှစ်ဦးညောင်ရေ၊ စာပလွေမင်း၊ ပဉ္စင်းတော်ခံ၊
 စာရေးတံနှင့်၊ မြစ်ယံပွဲကြီး၊ ဆီမီးထွန်းချိန်၊ ကထိန်နတ်ကျင်း၊ မြင်းခင်း
 ထွက်ဝင်း၊ သဘင်၊ မီးပုံး၊ ဂူလုံးသဲပုံ၊ စေ့စုံစီလျှင်၊ ဤသို့ယှဉ်သား၊ အစဉ်ပြုမြဲ
 ဆယ့်နှစ်ပွဲတည်း။

(လက်ဝဲသုန္ဒရ အမတ်ကြီး)

၁။	တန်ခူးလတွင်	- ရေသဘင်ပွဲတော်။
၂။	ကဆုန်လတွင်	- ညောင်ရေသွန်းပွဲတော်။
၃။	နယုန်လတွင်	- စာပြန်ပွဲတော်။
၄။	ဝါဆိုလတွင်	- ပဉ္စင်းခံပွဲတော်။
၅။	ဝါခေါင်လတွင်	- စာရေးတံမဲချ အလှူပွဲတော်။
၆။	တော်သလင်းလတွင်	- လှေသဘင်ပွဲတော်။
၇။	သီတင်းကျွတ်လတွင်	- ဆီမီးမြင့်ပိုရ်ပွဲတော်။
၈။	တန်ဆောင်မုန်းလတွင်	- ကထိန်သင်္ကန်းကပ်လှူပွဲတော်။
၉။	နတ်တော်လတွင်	- နတ်သဘင်ပွဲတော်
၁၀။	ပြာသိုလတွင်	- မြင်းခင်းသဘင်ပွဲတော်
၁၁။	တပို့တွဲလတွင်	- မီးပုံပူဇော်ပွဲတော်။
၁၂။	တပေါင်းလတွင်	- သဲပုံစေတီပွဲတော်။

လုပ်အားတန်ဖိုး ချစ်မြတ်နိုး

- လူသားနှင့် လုပ်အား
- အလုပ်ဟူသမျှ ဂုဏ်ရှိစွ
- လုပ်အားအလှ

နေအိမ်တစ်လုံး၏ အခြေခံသည် တိုင်များဖြစ်သည်။ တိုက်တစ်လုံး၏ အခြေခံသည် အုတ်မြစ်ဖြစ်သည်။ လူ့လောက၏ အခြေခံသည် လုပ်အားဖြစ်သည်။ လုပ်အားအလှဖြင့်သာ လောကကို အလှတန်ဆာဆင်နိုင်ပေသည်။

လူ့ဘုံလောကတွင် တည်ရှိနေသော အစားအစာ၊ အဝတ်အထည်နှင့် အဆောက်အအုံတို့သည် လုပ်အား၏ အသီးအပွင့်များသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လူ့ဘုံသည် လုပ်အား၏ အသီးအပွင့်များပေါ်တွင် တည်နေ မှီနေပါသည်။

ဤလောကသည် စက္ကန့်နှင့်အမျှ မရပ်မနား တိုးတက်နေသည်။ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် အံ့မခန်းအောင်မြင်နေသည်။ ကုန်းပေါ်ကလူသားသည် ကောင်းကင်၌ လေယာဉ်ပျံဖြင့် ငှက်ပမာ ပျံသန်းနိုင်သည်။ မိုင်ပေါင်းထောင်သောင်း ကွာလှမ်းသော ဒေသသို့ တယ်လီဖုန်းကိုသုံး၍ စကားပြောနိုင်သည်။ အခြားသော တိုက်က လူသားတို့ကို လှုပ်ရှားဟန်နှင့်တကွ စကားပြောသံကိုပါ ရုပ်မြင်သံကြားစက်ဖြင့် ဖမ်းယူတွေ့မြင်နိုင်သည်။ ဝင်ရိုးစွန်း ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် မြို့တည်နိုင်သည်။ ဤမျှ တိုးတက်နေသော လူ့ဘုံပေတည်း။ သို့သော် တိုးတက်မှုအားလုံးသည် အလိုလိုဖြစ်ပေါ်လာခြင်းမဟုတ်။ လူသားနှင့်လုပ်အား ပေါင်းစပ်မှာသာ တိုးတက်ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ကမ္ဘာလောကကြီးကို လူတို့၏လုပ်အားဖြင့် တန်ဆာဆင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လူသားတို့၏ လုပ်အားကိုသာ အသုံးမပြုခဲ့ပါမူ အီဂျစ်ပြည်ရှိ ကမ္ဘာကျော် ပီရမစ်ကြီးများ၊ ပုဂံပြည်ရှိ ဝူကျောင်းဘုရားများ ပေါ်ထွန်းမလာနိုင်ပါပေ။

လုပ်အားဟူသည် လုပ်သားများထံမှ ပေါ်ထွန်းလာရပါသည်။ ကိုယ်ကာယခွန်အားကို အသုံးပြု၍လည်းကောင်း၊ ဦးနှောက်စွမ်းအားကို အသုံးပြုလည်းကောင်း၊ အလုပ်လုပ်သူဟူသမျှကို လုပ်သားဟုခေါ်ကြပါသည်။ ဆရာဝန်၊ စာပေပညာရှင်တို့ကဲ့သို့သော ဉာဏလုပ်သားကိုသာ လေးစားရမည်မဟုတ်ပါ။ ခွန်အားကို အရင်းအနှီးပြုကြရသူများ၊ လယ်ယာလုပ်သားများနှင့် စက်ရုံ အလုပ်ရုံ လုပ်သားအားလုံး

လည်ပင် လုပ်အားရှင်များဖြစ်ကြ၍ လေးစားဂုဏ်ယူကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ကမ္ဘာ၏ အံ့အားဖွယ်သော ရွှေတိဂုံ စေတီတော်မြတ်ကြီးကို အလျား၊ အနံ၊ အခိုး အဆစ် တင့်မောဖွယ်ဖြစ်အောင် ပုံစံရေးထုတ်ခဲ့ကြသည်။ မွန် မြန်မာ” ဝိသုကာကြီးများ၏ ဦးနှောက်ကောင်းပုံကို ချီးကျူးရမည်ဆိုလျှင်၊ အုတ်ဖုတ်သူ၊ သရိုးအင်္ဂါတေကိုင်သူ မွန် မြန်မာ လုပ်သားကြီးများ၏ လုပ်အားကိုလည်း လေးစားခိုးကျူးရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ဤလောကတွင် ‘မဖြစ်နိုင်သော အရာသည်မရှိ၊ မဖြစ်သေးသောအရာသာ ရှိသည်’ ဟူသောစကားသည် လူသား၏ လုပ်အားကို ယုံကြီး၍ ဆိုခြင်းသာ ဖြစ်တော့သည်။ လူသားနှင့် လုပ်အားတွဲယှဉ်နေပါက ထိုစကားသည် ‘ထာဝရ’ သစ္စာသာ ဖြစ်ပေသည်။

‘လူမရောက်မြင့်မိုရ်တောင်’ ဟူသော စကားကို လူသားက လုပ်အားနှင့် ချေဖျက်ခဲ့ပြီ။ “ကြီးချင်သမျှကြီးသောလှိုင်းကို လှေအောက်တွင်၊ မြင့်ချင်သမျှ မြင့်သော တောင်ကို ခြေအောက်တွင်” ပြားပြားဝပ်စေသည်မှာလည်း လုပ်အားသာတည်း။ အတိတ်က စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်မှန်သမျှကို အကောင်အထည်ဖော်ပေးသည်မှာလည်း လုပ်အားပင် ဖြစ်ချေသည်။ “လ” မျက်နှာပေါ်တွင် လူသားတို့ ခြေချခဲ့ပြီ။ ထိုအချက်က လုပ်အားသည် မည်မျှအထိ အစွမ်းသတ္တိ ကြီးမားကြောင်းကို လှစ်ဟနေပေသည်။

လူသားတို့အတွက် မှီခိုအားထားရာသည် လုပ်အားမှတစ်ပါး အခြားမရှိပြီ။ မြတ်ဗုဒ္ဓကလည်း ‘အလုပ်သည်သာလျှင် သတ္တဝါတို့ကို ဝေဖန်စီရင်ပေ၏’ ဟု မြွက်ဟတော်မူခဲ့ပြီ။

မှန်ပေသည်။ ‘လုံ့လပင်စည်၊ အရင်းတည်က၊ ခက်ရှည်ပညာ၊ ချမ်းသာအသီး’ ပေတည်း။ အလုပ်နှင့်သာရင်းလျှင် မည်သည်အရာကိုမဆို ဇနန်ရနိုင်သည်။ ရည်မှန်းချက်မှန်သမျှကို အကောင်အထည်ဖော်ပေးသည်မှာ အလုပ်သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ ကမ္ဘာ့ချန်ပီယံ အသီးသီးတို့သည် ဤဘဝသို့ မည်သို့ရောက်ခဲ့ပါသနည်းဟု မေးလျှင် ‘အလုပ်’ ဟု တစ်ခွန်းတည်းသာ ပြန်ကြားဖြေဆိုပေလိမ့်မည်။

နိုင်ငံခေါင်းဆောင်၊ ကမ္ဘာ့ခေါင်းဆောင်များ အဖြစ်သို့ ရောက်ကြရာတွင်လည်း ‘ဖြတ်လမ်း’ မရှိချေ။ ခေါင်းဆောင်၏ အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ကြ၍သာ ခေါင်းဆောင်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိကြခြင်းဖြစ်သည်။ အဆုံးစွန်ဆိုရသော် မြတ်ဗုဒ္ဓသည်ပင်လျှင် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတိုင်တိုင် ပါရမီ ဖြည့်ဆည်းခဲ့သောကြောင့်၊ ဘုရားဖြစ်စေသောအလုပ်ကို လုပ်ခဲ့သောကြောင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရရှိတော်မူခဲ့ခြင်း

ဖြစ်သည်။ 'ကြိုးစားလျှင်ဘုရားဖြစ်' ဟူသော စကားက 'အလုပ်' ၏ စွမ်းဆောင်နိုင်မှုကို ပြသနေပေသည်။

အရာရာသော အောင်မြင်မှုတို့၏ တစ်ခုတည်းသော ရေသောက်မြစ်မှာလည်း 'အလုပ်' ပင် ဖြစ်တော့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ လူသားတိုင်းသည် လုပ်အားတန်ဖိုးချစ်မြတ်နိုးလျက် လောကကို အလှဆင်သင့်လှပေသည်။

သုံးသပ်ချက်

နိဒါန်း

လူ့လောက အခြေခံသည် လုပ်အားဖြစ်ကြောင်း နိဒါန်းချီထားသည်။

စာကိုယ်

- ၁။ အစားအစားအဝတ်အထည်၊ အဆောက်အအုံတို့သည်လုပ်အား၏ အသီးအပွင့်များ ဖြစ်ကြောင်း။
- ၂။ လူ့လောက တိုးတက်မှုမှန်သမျှ လုပ်အားကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း။
- ၃။ လုပ်အားတွင် ဉာဏ်နှင့်ကာယ နှစ်မျိုးစလုံးပါဝင်ကြောင်း။
- ၄။ လုပ်အားကို အရင်းတည်လျှင် မည်သည့်အရာမဆို ဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ကြိုးစားလျှင် ဘုရားပင်ဖြစ်နိုင်ကြောင်းဖြင့် အချက် (၄)ချက်ကို မူတည်ကာ ရေးသားထားသည်။

နိဂုံး

လူသားတိုင်း လုပ်အားဖြင့် လောကကို အလှဆင်သင့်ကြောင်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်ထားသည်။
(သုံးသပ်ချက်ပါ ထုတ်နုတ်ချက်များဖြင့် စာစီစာကုံးကို ယှဉ်ဖတ်ပါ။ ပေါ်လွင်လာပါလိမ့်မည်။)

ဖြည့်စွက်ချက်

- ဤစာစီစာကုံးကိုမှီး၍ အောက်ပါစာစီစာကုံးများ ရေးသားကြပါလေ။
- လူငယ်တို့၏ လုပ်အားအလှ
- လုပ်အားသည်သာ ကိုးကွယ်ရာ
- လုပ်အားနှင့်နိုင်ငံတော်

ကျောင်းသားနှင့် ပညာကမ်း

- အမျိုးသားစည်းကမ်းအစ စာသင်ကျောင်းက
- စည်းကမ်းဟူသည် လူ့တန်ဖိုး

ယနေ့လူငယ်တို့သည် နောင်ဝယ်လူကြီး ဖြစ်ပေမည်။ ဤအခါ လူတော် လူကောင်း အရည်အချင်းပြည့်သောလူများ ဖြစ်လာရန် ကျောင်းသားဘဝကပင် ကြိုးစားရပါမည်။ အနာဂတ်၏ ကြယ်ပွင့်ကလေးများသည် အဖက်ဖက်မှ တိုးတက် ကောင်းမွန်စေရန် စံပြဖြစ်ရေးအတွက် စည်းကမ်းရှိမှုသည် အဓိက ဖြစ်ပေသည်။

ခေါင်းဆောင်ကောင်းတို့ ဦးဆောင်သော နိုင်ငံသည်သာ တိုးတက်မြင့်မား လာနိုင်သည်။ လူတော်လူကောင်း မြောက်မြားစွာ စုစည်းသော နိုင်ငံသည်သာ စည်းစဉ်းစုစည်းနေပေမည်။ ခေါင်းဆောင်ကောင်းဖြစ်ရေး၊ တိုင်းသူပြည်သားကောင်း ဖြစ်ရေးအတွက် ကျောင်းသားကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ရန် လိုသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ကြိုးစား ရိုးသားသော၊ စည်းကမ်းရှိသော ကျောင်းသားဖြစ်လာ စေရန် ထာဝစဉ် လေ့ကျင့် တည်ဆောက်ပေးရမည်။

အကွက်မဲ့ကြမ်း ပရမ်းပတာ ဖြစ်ပေမည်။ နှုတ်ခမ်းသတ်ပါသော တောင်း သည်သာ၊ တာရှည်ခံ ခိုင်မြဲသည်။ ထို့တူစွာ စည်းကမ်းရှိသော ကျောင်းသားသည် သာ အောင်မြင်မှုကို ရယူနိုင်ပေသည်။

အိပ်ရာ၊ နေရာ၊ စားသောက်ရာ၊ သွားလာရာနှင့် ပညာသင်ကြားရာ အားလုံး၌ စည်းကမ်းရှိရမည်။ အလေ့အကျင့်သည် ထုံးစံဖြစ်လာ၏။ စည်းနှင့်စား၊ စည်းနှင့်သွား၊ စည်းနှင့်အိပ်၊ စည်းနှင့် ပညာသင်သောသူသည် အခက်အခဲဟူ၍ မပေါ်ပေါက်နိုင်ချေ။ အောင်မြင်မှုကို အေးဆေးသက်သာစွာပင် ခံယူရုံသာဖြစ်သည်။

'လူ့စည်း၊ ဘီလူးစည်း' ဟူသည် အကြောင်းမဲ့ ပြောခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပေ။ မည်သူမဆို စည်းဘောင်ရှိ၊ အကန့်အသတ်ရှိသင့်ကြောင်း ပေါ်လွင်စေချင်၍ ဖြစ်သည်။ စည်းကမ်းမရှိသူသည် လူ့ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အံဝင်ခွင်ကျ မဖြစ်နိုင်ပေ။

ခြံဝင်းတို့ကို စည်းမိုးဖြင့် ကာရံ၍ အနားသတ်ပေးရပါသည်။ မြစ်ချောင်း တို့ကို ကမ်းပါးဖြင့် ဆီးတားရပါသည်။ လူ့ဘဝ လှပအောင်လည်း စည်းကမ်းဖြင့်

ဘောင်ခတ်၍ ထိန်းကွင်းပေးရပါသည်။ 'စည်းကမ်းဟူသည် လူ့တန်ဖိုး' ဟု ဆိုစမှတ် ပြုကြပါသည်။ စည်းစနစ်ရှိအောင် လေ့ကျင့်ခြင်းသည် စိတ်နေစိတ်ထားနှင့် ကိုယ်ကျင့် တရားကို ပြုစုပို့ထောင်ပေးခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

စည်းကမ်းတည်းဟူသော ယာဉ်ရထားမရှိပါမူ၊ ကျွန်တော်တို့ဘဝ ခရီး လမ်းကို ဖြောင့်ဖြူးချောမောစွာ ဖြတ်သန်းခရီးနှင့်ဖို့ မလွယ်ကူလှပါ။ စည်းကမ်း ရှိသောသူသည် မိမိကိုယ်မိမိ ကောင်းစွာ ထိန်းကျောင်းနိုင်သူဖြစ်၍ ဘဝတွင် အောင်မြင်သည်လူတစ်ဦး ဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။

စည်းကမ်းဟူသည် မွေးရာပါပစ္စည်းတစ်ခုမဟုတ်ပါ။ ကောင်းစွာ လေ့ကျင့် ပို့ထောင်ခြင်းဖြင့်သာ စည်းကမ်းကို ရှိသေ လိုက်နာနိုင်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘဝ တာတစ်လျှောက်လုံးတွင် စည်းနှင့်ကမ်းနှင့် ပြုမူ နေထိုင်တတ်ရန် အမြဲထားဝရ ကြိုးစားလေ့ကျင့်သွားရပါမည်။

နိုင်ငံတော်တည်ဆောက်ရာ၌၊ စည်းကမ်းသည် အခြေခံ အုတ်မြစ်ဖြစ် ပေသည်။ စားသောက်နေထိုင်ရာ၊ အလုပ်တာဝန်ခွဲဝေရာတွင် စည်းကမ်းကို ထိပ် တင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ပင် အကြောင်းမဲ့ လေလွင့်ပျက်စီးမှု၊ အချိန်အလဟဿ ကုန်လွန်မှုများမှ ကင်းလွတ်စေသည်။

သို့ဖြစ်လျှင် မြန်မာနိုင်ငံသည်လည်း နိုင်ငံတော်သစ်ကို တည်ဆောက် နေပေရာ စည်းကမ်းကို ပင်မထားရပေမည်။ တစ်မျိုးသားလုံးဆိုင်ရာ စည်းကမ်း ဘောင်ကို ချမှတ်ပေးနိုင်မီ၊ တစ်ဦးချင်း စည်းကမ်းရှိရေး ကြိုးစားသင့်သည်။

အလေ့အကျင့်ဟူသည် စရိုက်ဖြစ်လာတတ်သည်။ ကောင်းသောအလေ့ အကျင့်ရှိသူသည် စရိုက်ကောင်း ဖြစ်လာမည်။ သို့ဖြစ်ရာနိုင်ငံ၏ သားကောင်း ဖြစ်ရေးအတွက် ကျောင်းသားဘဝကပင် စည်းကမ်းရှိရန် လိုအပ်သည်။

ကျောင်းသားတိုင်း စည်းကမ်းရှိခြင်းအားဖြင့် သက်ဆိုင်ရာ ကျောင်းသည် လည်းကောင်း၊ မိမိသည် လည်းကောင်း ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူဖွယ် ဖြစ်လာပေမည်။ နိုင်ငံတော်သည်လည်း အနာဂတ်အတွက် ရင်အေးဖွယ်ဖြစ်လာမည် မလွဲပေ။

သို့ဖြစ်ရာ၊ ကျောင်းသားနှင့် စည်းကမ်းသည် အရိပ်ပမာ ထာဝစဉ်မခွဲတဲ၊ တွဲနေသင့်သည်။ ကျောင်းသူ/ကျောင်းသားတိုင်းသည် စည်းကမ်းကို လည်ဆွဲ ရတနာကြဲ့သို့ အမြဲထားဝရ ကိုယ်နှင့်မကွာ ရှိနေသင့်ပေသည်။

သုံးသပ်ချက်

နိဂါန်း

လူငယ်တဝတွင် စံပြုဖြစ်ရေးအတွက် စည်းကမ်းသည် အဓိကကျကြောင်း စသည်ဖြင့် စတင်ထားသည်။

စာကိုယ်

- ၁။ ခေါင်းဆောင်ကောင်း၊ နိုင်ငံသားကောင်းဖြစ်ရန်၊ ကျောင်းသားကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ရန် လိုကြောင်း။
- ၂။ စည်းကမ်းမရှိသောကျောင်းသားသည် အောင်မြင်မှု မရှိနိုင်။ စည်းကမ်းရှိလျှင် အောင်မြင်နိုင်ကြောင်း။
- ၃။ ခြဝင်း၊ မြစ်ချောင်း၊ ကြမ်း၊ တောင်း စသည်များ အနားသတ်ပါသကဲ့သို့ စည်းကမ်းသည် လူ့တန်ဖိုးဖြစ်ကြောင်း။
- ၄။ နိုင်ငံတော်တည်ဆောက်ရာ၌ စည်းကမ်းသည် အခြေခံအုတ်မြစ်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အချက် (၄)ချက်ကို ချဲ့ထွင် တင်ပြထားသည်။

နိဂုံး

ကျောင်းသားသည် စည်းကမ်းကို လည်ဆွဲရတနာပမာ ထာဝရ ကိုယ်နှင့်မကွာ ထာသင့်ကြောင်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်ထားသည်။
(အချက်အလက် မများလှ၊ မိမိကိုယ်တိုင်ပြန်ရေးကြည့်ပါ။)

ဖြည့်စွက်ချက်

- ဤစာစီစာကုံးကိုမှ၍ အောက်ပါစာစီစာကုံးကို စမ်းသပ်ရေးပါ။
- အတွပ်မဲ့ကြမ်း ပရမ်းပတာ

ဣ

- ဆောင်းအကုန် နွေအကူး
- နွေအဝင်
- ဆန်းစ ဝါနွေ

တောင်လေကပြန်ပြီ။ လေဈေးနှောက်စ ပြုလေပြီ။ နွေဦးပေါက်ပေပြီတည်း။ ဆောင်းအကုန် နွေအကူးပေမို့ သဘာဝအခြေအနေတို့က ထူးခြား၍ နေပေသည်။ နှင်းရည် နှင်းစက်တို့ ဖျန်းပက်ခြင်း မရှိတော့ပြီ။ အေးစိမ့်သောရာသီ ဥတုမှ နွေးသိမ့်သော ဥတုသို့ ကူးခဲ့လေသည်။ ထက်ကောင်းကင်တစ်ခိုဝယ် မိုင်းညိုညို နှင်းပုလဲတို့ နေရာတွင် မင်းလွင် မြူခိုးတို့ အစားထိုးနေသည်။ သို့သော် နှင်းလူဆိုးက တစ်ခါတစ်ရံ အလစ်ခိုး၍ စိုမိုးတတ်ပြန်ပါသည်။

တောတောင်တစ်ခိုတွင် တစ်ဆောင်းကြော တစ်နေ့ပြောင်း၍ အသွင်ဟောင်း ကျတ်ခဲ့ဟန်တူသည်။ စိမ်းညိုညို ကမ္မလာသည် ရောင်ဝါညှိုးခဲ့ပြီ။ ခြပင်နန်းတို့ စိမ်းလန်းခြင်း မရှိတော့ပေ။ မြသွေးကို ရွှေရေလှနေသည်။ 'သစ်ရွက်ရော်ရီ၊ ကုန်နီဝယ်၊ သီကီတစ်ဝက်၊ ဖက်၍ဆေးစုံ၊ ခြယ်သောပုံသို့' ဟု တင်စားရပေမည်။

အစိမ်းတစ်ဝက် အဝါရွတ်ရာမှသည် ရွှေရောင်သည် နယ်ချဲ့ခဲ့ပြီ။ သူ့နယ်သည် ကျယ်သထက် ကျယ်ခဲ့ပြီ။ ကြာသော် တစ်ရွက်လုံးရွှေ၊ အရွက်တိုင်း ရွှေများချည်းဖြစ်နေလေတော့သည်။

သို့စဉ်ဝယ် မနာလို တိုရှည်များလှသော တောင်လေဈေးအတွက် အခါလည်း သင့် အခွင့်လည်း သာလေပြီ။ အမြင့်စံရွက်ဝါတို့ကို သနားကြင်နာရမည့်အစား၊ ငြီးအားတွင် မာန်ဆင့်၍ အဝေးသို့လွှင့်ရန် သူ အားထုတ်တော့သည်။ လေပြည်လေညှင်းသုတ်သဖြင့် ရွက်ဟောင်းတို့ ညှာတံမှ ပြုတ်ကြရပြီ။

ထိုအခါ အမြင့်စံ ရွက်ဝါတို့မှာ လေမှာဝဲပျံကြရပြီ။ မိခင်မဟာပထဝီမြေသို့ ဝှေ့ကာဝဲကာ ဆင်းကြရပြီ။ သူတို့ ဝဲပျံနေကြပုံမှာ ပန်းလိပ်ပြာများနယ်တည်း။

ရွက်ဝါကြောတို့ မြေမှာ လူးကြရလေပြီ။ အနိမ့်စံဘဝသို့ ရောက်သည်တိုင် သူတို့သည် မိခင်၏ကျေးဇူးကို သိတတ်နေကြဆဲ ဖြစ်၏။ ပင်ခြေရင်းတွင် ဝပ်စင်းကန်တော့ကြပြီ။

ထိုစဉ်တွင် မြေတလင်းမှာ ရွှေအဆင်းသို့နယ်တည်း။ မြေပြင်ကို ရွှေစင်ပြားခင်းသည်နယ် ဝင်းဝင်းဝါနေတော့သည်။

မနာလို မရှုစိမ့်သော လေပြည်ရူးက ဤသည်ကိုပင် မကြည်နူးနိုင်ပြန်ပြီ။ ပင်ခြေရင်းတွင် ဝပ်စင်းနေကြသော ရွက်ဝါကြွေတို့ကို အဝေးသို့ လွှင့်ပြန်သည်။ ရွက်ကြွေတို့ခံပြာ ကြမှာရိုင်းတွင် ကံမုန်တိုင်း ဆင့်ရပြန်သည်။ လောကဓံမုန်တိုင်း တွင် ကဆုန်ဆိုင်းကြရရှာသည်။ မြေပြင်တွင် ရှုပ်တိုက်ပြေးလွှားနေကြရသည်။

ရွက်ဟောင်းကြွေ၍ ရွက်သစ်ဝေခဲ့လေပြီ။ ရွက်ကြွေများနေရာတွင် ပုရစ်ဖူးတို့ မြူးလှစ်လာသည်။ အဖူး၊ အကိုက်၊ အညွန့်များဖြင့် မြိုင်တစ်လျှောက်တွင် လန်းသစ်၍ နေသည်။ အသစ်တွေ ထွေကာစု၍ ပုရစ်ခွေ တမာနမှာ ကျေးဥ စီခဲ့ ချေပြီတည်း။

သည်အချိန်ဝယ် နွေဦးပန်းတို့ ပွင့်လန်းလာတော့သည်။ 'နီရဲရဲလျှင်၊ ပေါက်လဲပွင့်ငုံ၊ သရက်ထုံ၍၊ အစုံရောဖက်' နေလေပြီ။ 'နွေဦးလတွင်၊ ပွင့်ကြွေဝါရွှေ၊ မိုးပေါက်ကြွေ၍၊ မြေခပြန်ကျင်း၊ ငှပ်န်းခင်း' တို့ကလည်း ရွှေပြားခင်းသည့် အခါ သမယ ဖြစ်လေသည်။

သံသာသာ ရွှေဥဩကလည်း သုတ်လေအနှောတွင် လွမ်းတေးဖွဲ့ကာ သီနေသည်။ ထနောင်းပင်ထက်မှ ရွှေချိုးဖြူတို့ကလည်း လွမ်းပူနှင့် ကျွဲချွဲနေပါ သည်။ အသစ်ပေါက်ဖွားလာသော ကျေးငှက်သာရကာများကလည်း အတောင်စုံ၍ သိုက်မြုံယံမှ ခုန်ယုံတက်ကာ ဘာသာဘာဝ သီချင်းများကို သီဆိုနေပါသည်။ နွေဦး ခါ ဂီတသံများပေတည်း။

နွေဦးရာသီမို့ မြစ်နဒီဝယ် ရေစီးမသန် လှိုင်းမထန်ပြီ။ ရေကြည်စိမ်းမြတို့ ငြိမ့်ညောင်းညင်သာစီးလာနေသည်။ ငါးကြင်းလည်းဆန်၊ ငါးတန်လည်း မြူးချေပြီ။ ငါးထွေ၊ ငါးမြင်း၊ ငါးပူတင်းတို့မြစ်အတွင်းဝယ် ဖျော်ခင်းရတုကို ငင်လေပြီ။ စိမ်းမြမြ မြစ်ရေကြည်ဝယ် ဟင်္သာတောင်တင်း၊ ရွှေပိန်းညင်းတို့ ချစ်တင်းဆိုကာ မြူးကြွနေကြ ပါသည်။ ရေလယ်ခေါင်တွင် သောင်များထွန်းနေကြသည်။

ကိုတံငါများက ဒေါင်ဒင်သံပေးကာ ဝမ်းရေအတွက် တစ်နေ့တာ ဝမ်းစာ ခွာကြသည်။

'နွေဦးကာလ၊ မြူထသောအခါ၊ ရင်းထောင် ရင်းဆွဲ၊ ဆောင်မြအိုး လွယ်ကာ' ထန်းတက်နေသော ထန်းတက်လုပ်သာများကိုလည်း တွေ့နိုင်ပါသည်။ တောင်လေအပြူးတွင် ထန်းဖိုဦးမှ ရွှေရည်ရွှေစက်တို့ ဖိတ်လျှံထွက်လေပြီ။

နွေဦးတွင် စပါးရွှေဝါတို့ မှည့်ဝင်းပြီ။ ဂုံ၊ ကုလားပဲတို့ ရွှေရည်ခဲပြီတည်း။ ကိုတောင်သူတို့ ဖျော်တပြူးပြူး ပီတိဖုံးကာ ရိတ်ကြ သိမ်းကြပေတော့သည်။ စပါး ရွှေဝါ တောင်ပမာ ပုံနေတော့သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာများပီပီ ဣသိုလ်ရေးကို မျှော်တွေးကြတော့သည်။
ရွာဦးကျောင်းက ခေါင်းလောင်းသံတို့ ညံ့နေသည်။

သားရှင်ပြုပွဲတို့ မစဲနိုင်တော့ပြီ။ မိမိတို့ ချွေးနဲ့စာဖြင့် သားချစ်လှကို
သာသနာ့ဘောင် သွတ်သွင်းလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်မဆုံး ပီတိဖုံးနေတော့သည်။
သံဖုံစေတီပွဲကိုလည်း ဆင်နွဲ့ကြသေးသည်။ ရိုးရာအစွဲရှိသူများပေမို့ ပုန်းမကြည်
နတ်ကို မုန့်ပဲသရေစာတင်ပြီး ဒ်မိပေါက်စေ့ မုန့်ဝေကမ်းကြသည်မှာ မြန်မာ့ဓလေ့
တစ်ရပ်ပေါ့ပေ။ ဖျော်စရာပေါသေလောက် သဒ္ဓါတရားပေါက်လှသော မြန်မာ့မြေ
မဟုတ်ပါလား။

တစ်နှစ်တာ စောင့်စားခဲ့ရသော မျှော်လင့်ချက်တို့သည် ဤနေ့ဦးတွင်
ပြည်ကြရလေသည်။ သာမောဖွယ်အတိ၊ ကြည်နူးဖွယ် အပြည့်ရှိနေသည့် နေ့ဦး
ရာသီ ပန်းချီကားကလည်း လှလွန်းလှသည်။ သို့ဖြစ်ရာ လူသားတို့၏ တစ်နှစ်တာ
မျှော်လင့်ချက်ပန်းတိုင် နေ့ဦးရာသီဟု ဆိုရသော် လွန်အံ့မထင်။ သစ္စာစကားပင်
ဖြစ်ပါသတည်း။

သုံးသပ်ချက်

နိဒါန်း

နေ့ဦး၏ သဘာဝဖြင့် နိဒါန်းသွယ်ထားသည်။

စာကိုယ်

- ၁။ ဆောင်းအကုန် နေ့အကူး၏ သဘာဝကို ဖွဲ့ဆိုထားသည်။
- ၂။ ရွက်ဟောင်းကြောပုံကို စာဖွဲ့သည်။
- ၃။ ရွက်သစ်ဝေပုံကို ဆက်လက်ရေးသားသည်။
- ၄။ နေ့ဦးပန်းများ၏ သဘာဝအလှကို တင်ပြသည်။
- ၅။ ဥဩ၊ ခိုးငှက်၊ ကျေးငှက်သာရကာများ၏ သဘာဝ ဖျော်ဖြူးပုံ
ကို ဆက်လက်တင်ပြသည်။
- ၆။ မြစ်သာဘဝနှင့် ကိုယ်တံငါတို့ ငါးဖမ်းပုံ၊ ထန်းတက်သမား
မြင်ကွင်းနှင့် တောင်သူလယ်သမားတို့ စပါးရိတ်သိမ်းပုံမြင်ကွင်းကို
ပေါ်လွင်အောင် ရေးထားသည်။
- ၇။ နေ့ဦးတွင် အလှူအတန်းပေါပုံ၊ သားရှင်ပြုပွဲနှင့်မြန်မာတို့ဓလေ့
များဖြင့် စာကိုယ်ကို အဆုံးသတ်ထားသည်။

နိဂုံး

နေ့ဦးရာသီသည် လူသားတို့၏ တစ်နှစ်တာ ခရီးပန်းတိုင်ဖြစ်ကြောင်း၊ နိဂုံးချုပ်ထားသည်။

(အဲဒီမှာ ပြောစရာရှိတာက နေ့ဦး စာစီစာကုံးကို သေသေချာချာဖတ်ပါ။ နေ့အဝင်ဖြစ်တဲ့ တပေါင်းလဆုတ်နဲ့ တန်ခူးလဆန်းကာလရဲ့ သဘာဝကို ဖွဲ့ဆိုထားတာဖြစ်တယ်။ 'နေ့ဂီမှာန်' ဆိုတဲ့ နေ့ဦး စာစီစာကုံးနဲ့ လုံးလုံးမတူဘူး။

နေ့ဦးရာသီက တပေါင်းလဆုတ်က ဝါဆိုလဆန်းအထိဆိုတော့ အဲဒီကာလတစ်ခုလုံးကို ဖွဲ့ဆိုရမယ်။ ဒီတော့ နေ့ဦးစာစီစာကုံးနဲ့ နေ့ရာသီစာစီစာကုံး ထပ်တူထပ်မျှ မတူနိုင်ပေဘူး။

နေ့ရာသီစာစီစာကုံးကို နောက်ပိုင်းမှာ ဆက်ပြီးရေးပေးမယ်။ ယှဉ်တွဲဖတ်ကြည့်ရင် ပိုပေါ်လွင်လာပါလိမ့်မယ်။)

ဖြည့်စွက်ချက်

ဤစာစီစာကုံးကိုမှီး၍ အောက်ပါစာစီစာကုံးများ စမ်းသပ်ရေးသားပါ။

- တပေါင်းသာခေါင် လများနောင်
- တပေါင်းလနှင့် တို့ဝေသ

နေ့ဦးဖွဲ့ကဗျာ ကောက်နုတ်ချက်

'မင်းလွင်လိုလို၊ စုံတခိုဝယ်
လေချိုဝန်းလှ၊ လွမ်းရတု'

*

'သာဆန်းရင်ပွေ၊ ညှင်းပြေပြေ လေပြည်လောင်း၊
ညှာခြေစိမ်းရင့်မောင်း။

ညောင်းရွက်ကယ်သည့် ကြွလေဟန်၊

မြညှာ ရွှေရည်လှံ' (မြဝတီမင်းကြီး ဦးစ)

*

'လတပေါင်း၊ ရွက်ဟောင်းကကြွခဲ့ပြီ။
စိုးတံမှာ ရွှေရည်လူးတယ်၊ ဖူးကွန်ကိုက်စီ။

*

နေ့ဂိမှာန် သာစွပေမို့၊ လွမ်းစရာရာသီ
ဌာနီနှင့်မနီး၊
ချောင်လျှိုရိုးသိက၊ ရွှေခွေးတောင်စွန်ဖြူတို့၊
လွမ်းမူနှင့် ညည်း။

*

'ပင်မင်းမူ ခင်းသန့်သန့်မှာလ၊
အင်ကြင်းဖြူ ဝင်းဖန့်ဖန့်ငယ်နှင့်
သင်းယုံယုံကြွခဲ့ပြီ' (ဦးကြော)

*

ပန်းရွှေစီ ကြိုင်လှောက်လို့၊ ပိတောက်ကယ်တဲ့ သင်းခွီ။
ဥတ္တရာ ဘရဂုဏ်က၊ တိမ်တံမှာ ရောင်ခြည်လင်းလို့၊
လမင်းသော်တာနှင့်၊ တူမကွာထိန်ဝါလဲ့၊ ထွန်းတဲ့ခါကို။
သောင်သံငယ်မို့၊ ရေညှိကရစ်မို့။
လေညှင်းငယ်လာ၊ စုံဟေမာမြိုင်ထဲက၊
ဝမ်းဘဲရွှေစင်ရော်တို့၊ ဖော်ခေါ်သံ မောင်မယ်ကူးတယ်၊
မြူးပျော်ကြလို့' (ဖိုးသူတော်ဦးမင်း)

*

'နေ့သနစ်၊ ခါသစ်ဥတု၊
ပင်တိုင်းရှုသော်၊ ရွက်နုယှဉ်စုံ
ဖူးကင်းငုံ'

*

'ရှစ်ခွင်တိုင်း၊ မှုန်မှိုင်းတဲ့ပတ်လည်။
သဝင်ကြွင်းငယ်နှင့်၊ အင်ကြင်းသန္တာညွန့်ငယ်တို့၊
ဖူးကွန်ကိုက်စီ။ (ဦးကြင်ဥ)

*

'လဲရွှေကညံ၊ ငှက်သံကညှင်း၊
ဖန်ခိုးငယ်စီစီနှင့်၊ မိုင်းဝေရီ ခါနေ့ဆန်းငယ်ကို၊
ထုံပန်းက သင်း။' (မြဝတီကြီး ဦးစ)

*
'နေ့ဦးကာလ၊ မြူထသောခါ၊
ရင်းတောင်ရင်းဆွဲ၊ ဆောင်မြဲအိုးလွယ်ကာ၊
ဓားနှီးထက်စွာ၊ ခါးမှာချပ်လျက်၊
ထန်းပွင့်ထန်းခိုင်၊ ရွန်းမြိုင်မြိုင်၊
ကလိုင်သာလွယ်လို့၊ တက်သည်နှင့်လေး။' (ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာ)

'ပန်းအပေါင်းနှင့်၊ ရွက်ဟောင်းပင်အောက်၊
ဖူးညောက်လူလူ၊ ထွက်စပြုလျက်
ပျံကြူးအေးအေး၊ လေညှင်းသွေးသော်၊
မွှေးမွှေးရဝံ၊ သင်းနဲ့ထုံသို့၊
ပြားစုံခန့်ကျုံး၊ ပွင့်ရောင်ဖုံးသည်၊
တောလုံးညွန့်သစ် လှစ်ပြီတည်း။' (ရှင်ဇုန်းညို)

*
'ဥဩငှက်မွန်၊ တွန်ပါပေါ့လေး၊
ပုရစ်ကလေးငယ်တို့၊ မြသွေးတစ်ထည်ဆင်နဲ့၊
နေ့အဝင် သည်စခန်းမှာ၊ လန်းတော့မယ်လေး။' (ဇော်ကျော်)

*
'မြိုင်ကျေးငှက်တို့၊
ရွတ်ကုန်ပျံ၊ သိုက်ဖြူယံမှ၊
တေးသံကျုံးရင့်၊ ဂါထာဆင့်၍
ဖွင့်ဟသီချင်း ညည်းလေပြီ။' (စဝုန်တာရာ)

ဥပသေဉ်ယာ

- နေဝင်ရိုးရီ တိမ်ပန်းချီ
- နေဝင်ချိန်
- ချိန်ဆည်းဆာ

သူရိန်နေမင်းကြီးသည် အနောက်တောင်တန်းများပေါ်တွင် မေးတင် မှေးမှိန်စပြုလေပြီ။ တစ်နေ့တာ တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီမို့ တစ်ညတာ မှေးမှိတ် တစ်နေ့အိတ်ပေတော့မည်။ အရှိန်မကုန်သေးသော လင်းရောင်ခြည် မှိန်ပျော့ပျော့ တို့ကမူ လောကတစ်ခွင်လုံး ဖြန့်ကျက်လွှမ်းခြုံထားဆဲ ပင်တည်း။

ထက်ကောင်းကင်ဝယ် တိမ်ရောင်စုံခင်းလျက် လင်းတစ်ခါ မှောင် တစ်လှည့် စာဖွဲ့၍ မကုန်နိုင်အောင် ရှိတော့သည်။ တိမ်ရောင်စုံအဆင်အသွေးနှင့် ရှုမြင်သူ ငေးလောက်အောင် တိမ်ဟန်နေပြလျက်ရှိသည်။ သူ့ထက်ငါ လူယက်ကာ အလှပြိုင်လျက်ရှိသည်။

မလင်းလက်နိုင်တော့သော လက်ကျန်နေခြည်တို့ကြားတွင် ရောင်နီစွေး စွေးနှင့်လှသွေးကြွယ်နေသည့် တိမ်ရောင်ခြည်တို့က ဖြန့်ကျက်လာပြန်သည်။ နေဝင် ချိန် တိမ်တောက်သည့်အချိန်ဖြစ်၏။ သည်အချိန်သည် အကျည်းတန်သူကို အလှ သွေးကြွယ်စေသော အချိန်ဖြစ်သည်။

ရောင်စုံတိမ်သဘင်ထို့က မြစ်ရေပြင်တွင် ရောင်ပြန်ဟပ်လျက်ရှိပြန်သည်။ လှိုင်းတဖျပ်ဖျပ်တွင် ရောင်မျိုးစုံ ပြေးဟပ်နေပါသည်။ ရောင်စုံရေပြင်ပေါ်တွင် တံငါလှေကလေးများ ဒေါင်ဒင်သံပေး၍ အိမ်သို့ ပြေးအလွှားပြန်နေကြပါသည်။

မြစ်ကမ်းစပ်မှ ရေသဖန်းပင်ပေါ်တွင် ချိုင်းတစ်အုပ် ပျော်ဖြူးနေသည်။ အိတ်တန်းဝင်ချိန်တန် တော့မည်မို့ ပျော်ရွှင်ဖြူးတူးနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မြစ်ကမ်းနံဘေး လှည်းလမ်းကြောင်းပေါ်တွင် လှည်းတစ်စီးက တအိအိ မောင်းနှင်နေသည်။ အချိန်တန်၍ အိမ်ပြန်သော လှည်းဖြစ်သည်။

ရွာအဝင်လမ်းတွင်မူ နွားတစ်အုပ်ကို တက်သုတ်နှင့်၍ မောင်းလာသည်။ နွားရိုင်းသွင်းချိန်၊ တောသူရွာဝင်ချိန်မို့ လုံမပျိုတို့ကလည်း လယ်တောတစ်ခွင်မှ လုပ်ငန်းခွင်သိမ်းခဲ့ကြပါပြီ။ ဦးချုပ်တော့မည်ကို သူတို့ဖိုးရိမ်ခိုကြရာသည်။ နေဝင်လျှင် တိမ်တောက်လို့ ပျိုကြောက်တဲ့ သည်အချိန်' ဖြစ်ရာ ရွှေရင်ညွန့်တွင် လှိုင်းတွန့်

ကလေးဖြာကာ ကြောက်အားပိုမိသည်။

ထိုအချိန်တွင် ပလွေသံ ချွဲနွဲ့နွဲ့က လွမ်းစေ့ဖွယ် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရေခပ်ဆင်းသူ ပျံဖြူတစ်သိုက်မှာ ဝိတရေလျှင်တွင် လွမ်းမောသွားသည်ထင့်။ ရယ်မောကြည်ရွှင်သံများ ရုတ်တရက် တိတ်သွားသည်။ ကာလသားတစ်စုကမူ ခြင်းဝိုင်းတွင် ဟန်ရေးပြကာ ခတ်နေကြသည်။ ညနေဆည်းဆာ၏ အလှရတနာများ ပါပေတည်း။

နေ့၏နိဂုံးကပ်လာချေပြီ။ မကြာမီ ည၏ နိဒါန်းသည် အစားထိုး ဝင်ရောက်လာတော့မည်။ မိုန်းပျော့ပျော့ကောင်းကင်ဝယ် လကွေးကွေးသည် ရေ ရေးထင်လျက်ရှိသည်။ ကြယ်ရောင်လရောင် မရွှန်းလက်မီ နောက်ဆုံးအနေဖြင့် အညှီရောင်ဖျော့ဖျော့ အလင်းတန်းများ ဖြာကျနေလေသည်။

ဤသို့သော ဆည်းဆာ၏အလှကို အဘယ် ပန်းချီဆရာသည် မီအောင် ရေးဆွဲနိုင်ပါမည်နည်း။ အဘယ်သော စာဆိုရှင်သည် ပေါ်လွင်အောင် ရေးဖွဲ့ နိုင်ပါမည်နည်း။ ရေးဖွဲ့သီကုံး၍ မမီနိုင်သော အလှစုံသော ဆည်းဆာအချိန် ဖြစ်ပေသည်တကား။

သုံးသပ်ချက်

နိဒါန်း

နေဝင်တော့မည့် ဆည်းဆာအချိန်၏ မြင်ကွင်းဖြင့် အစပြုသည်။

စာကိုယ်

- ၁။ နေဝင်ချိန် ကောင်းကင်၏အလှ။
- ၂။ မြစ်ရေပြင်၏ အလှ
- ၃။ ကျေးရွာ၏ သဘာဝနှင့်အလှတို့ကို ခြယ်သထားသည်။

နိဂုံး

ဆည်းဆာ၏ အလှတို့ကို စာဖွဲ့၍ မမီနိုင်ကြောင်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်ထားသည်။

ဖြည့်စွက်ချက်

ဤစာစီစာကုံးကိုဖိုး၍ အောက်ပါစာစီစာကုံးများကို ရေးကြည့်ပါ။

- ဆိပ်ကမ်းသာနှင့် ညနေဆည်းဆာ
- ဆည်းဆာအချိန် ကျေးလက်ရွာခင်း

ကျွန်တော်တို့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်

ကျွန်တော်သည် ငယ်စဉ်ကပင် ပန်းချီဆွဲရန် ဝါသနာပါခဲ့သည်။ ဝါတာကာလာဘူးတစ်ဘူးဖြင့်လည်း ရှုခင်းပုံများကို စမ်းသပ်ရေးဆွဲနေတတ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ပန်းချီဆွဲတတ်သေးပါ။ ပန်းချီဆွဲတတ်ရန် ပန်းချီဆရာကြီးများ၏ ပန်းချီကားအမျိုးမျိုးကို ကြည့်ရှုလေ့လာပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပန်းချီအနုပညာ၏ အရသာကို ကျွန်တော် ထိုက်သင့်သလောက် ခံစားတတ်ပါသည်။

ပြပွဲတိုင်းလိုလိုပင် ကျွန်တော်ရောက်မိတတ်ပါ၏။ ပြပွဲပရိသတ်များ၏ ဝေဖန်စကားများကိုလည်း ကျွန်တော်နားစွင့်လေ့ရှိပါသည်။ ဆရာချုံ၊ ဦးငွေကိုင်း၊ ဦးဘကြည်၊ ဦးလွန်းကြွယ် စသော နာမည်များကို ပြပွဲခန်းမသို့ရောက်တိုင်း ကျွန်တော် ကြားရတတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ပန်းချီကားများကို ကြည့်ရှုဖို့ ဝါသနာပါသော်လည်း ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင် ပန်းချီကား တစ်ချပ်မျှ မရှိပါ။ ပြပွဲခန်းမ၌ 'ရောင်းရန်' ဟု ချိတ်ထားသည့် ပန်းချီကားများမှာလည်း တန်ဖိုးကြီးလွန်းလှပါသည်။ အချို့သော နာမည်ကြီး ပန်းချီကားများမှာ ကျပ် ငါးထောင်မှ ကျပ် တစ်သောင်းကျော်အထိပင် ဈေးသတ်မှတ်ထားကြသည်ကို တွေ့ဖူးပါ၏။ ကျောင်းသားငယ်မျှသာဖြစ်သည့် ကျွန်တော်သည် နာမည်ကျော် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို မပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါချေ။

တစ်နေ့သောအခါတွင် ကျွန်တော့်ဖခင်သည် သတင်းစာစက္ကူများဖြင့် ရစ်ပတ်ထားသည့် ပစ္စည်းတစ်ခုကိုပိုက်၍ အိမ်သို့ ပြန်လာပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်၍ စက္ကူများကို ဖြည့်စေပါသည်။ ဝမ်းသာဖွယ်ကောင်းပေစွ။ မှန်ဘောင်သွင်းပြီး သား ပန်းချီကားတစ်ချပ် ပေါ်လာပါသည်။ ပန်းချီကားမှာ ရေဆေးပန်းချီကား ဖြစ်ပြီး၊ ကားချပ်၏ လက်ယာဘက်အောက် ထောင့်တွင် ပန်းချီပညာရှင်၏ လက်မှတ် ပါရှိပါသည်။ ဆရာဦးလွန်းကြွယ်၏ လက်ရာကောင်း တစ်ချပ်ပေတကား။

ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်းပင် တူနှင့်သံချောင်းတို့ကိုယူ၍ ညှော်ခန်းနံရံတွင် သေသပ်စွာ ချိတ်ဆွဲလိုက်ပါသည်။ ပန်းချီကား၏ နာမည်မပါရှိသော်လည်း ပန်းချီအနုပညာကို ခံစားရင်း ကျွန်တော်၏စိတ်မှ 'ဆိပ်ကမ်းသာ' ဟု အမည် မှည့်လိုက်ပါသည်။

မြစ်ဆိပ်တစ်ခု၏ ရှုခင်းသာပါပေ။ ပြာလွင်အုံ့မှိုင်းသည့် တိမ်သားပင်လယ်ကို နောက်ခံပြုထားပြီး ကျယ်ပြန့်သည့် မြစ်နဒီမြင်ကွင်းကို အနုစိတ်

မြယ်မှုန်းထားပါသည်။ ထူးခြားသည်မှာ ပန်းချီကား၏ အလယ်မကျတကျတွင်ရှိသော အညာကုန်တင်လှေကြီး နှစ်စင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ အညာဒေသသို့ ကောင်းစွာ ရောက်ဖူးသော ကျွန်တော်သည် ဤရှုခင်းကို လွန်စွာသဘောကျမိပါသည်။ ရွက်တိုင်တွင် ရွက်များလိပ်တင်ထားသည့် ကုန်တင်လှေကြီးနှစ်စင်းသည် ကမ်းစပ်တွင် ယှဉ်ထပ်၍ ဆိုက်ကပ်ထားပါသည်။ နေရာသီဖြစ်ရာ မြစ်ကမ်းတွင် သောင်ထွန်းနေပါသည်။ မြစ်ရေများသည် သောင်ခုံအနိမ့်ပိုင်းသို့ စီးဝင်၍ အိုင်ထွန်းလျက်ရှိသည်။

ပိုးတိမ်ရိပ်မှိုင်းအုံ့အုံ့သည် ကြည်လင်သော ရေအိုင်အပြင်တွင် အထင်းသားထင်ဟပ်နေပါသည်။ အဝေးကမ်းဆီမှလည်း ရေစည်လှည်းတစ်စီး မောင်းနှင်လာနေဟန်ကို ခပ်ရေးရေး မြင်ရသည်။ လှည်းဘေးနားတွင် အဘိုးအိုသည် မြေးငယ်ကို လက်ဆွဲ၍ ခေါ်ဆောင်လာနေဟန် ပိုးတဝါး မြင်တွေ့ရပါသည်။ သူတို့ရှေ့တွင်မူ ကိုယ်နေဟန်ကြော့ရှင်းလှပသည့် မိန်းမပျိုသည် ထတီရင်လျှားဖြင့် ရေအိုးကိုရွက်ကာ မြစ်ဆိပ်ကမ်းမှ တက်လာနေပါသည်။

ပန်းချီမြင်ကွင်းမှာ အဝေးမြင်ကွင်း ပီပြင်လှပါသည်။ မြစ်ရေပြင်သည် မှန်သားကဲ့သို့ ကြည်လင်တောက်လက်နေသည်။ ပန်းချီကားထဲမှ ရေပြင်ကို လက်နှင့် သွား၍ တို့ထိလျှင် လက်ကိုပင်ရေစိုလေမည်လောဟု မှတ်ထင်ရပါသည်။

ဤပန်းချီကားကိုကြည့်၍ ကျွန်တော်ရင်ဝယ် ကဗျာကောင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ရသကဲ့သို့ ခံစားမိပါသည်။ ကျွန်တော်ကျက်မှတ်ဖူးသော 'ဆိပ်ကမ်း' ဟူသည့် လေးချိုးလေးတစ်ပုဒ်ကို သတိရနေမိပါသည်။

'ဆိပ်ကမ်းရယ်သာ၊
အိပ်တန်းကိုယ်စီရှာကြ၊
ချောင်ဖိလာသီတာဦးမှာ၊
လင်းပြာကမြူး'

ကျွန်တော် ကြည့်ဖူး၊ တွေ့ဖူးသော ပန်းချီကားပေါင်း မြောက်မြားစွာ ရှိပါသည်။ ကြိုက်နှစ်သက်သည်များ ရှိသကဲ့သို့ မကြိုက်နှစ်သက်သော ပန်းချီကားများကိုလည်း တွေ့ရတတ်ပါသည်။ ထိုပန်းချီကားများအနက်မှ ပန်းချီဆရာကြီး ဦးလွန်းကြွယ်၏ ဆိပ်ကမ်းသာ ပန်းချီကားလေးသည်ကား ကျွန်တော်အနှစ်သက်ဆုံး အစွဲလန်းဆုံး၊ အကြိုက်ဆုံး ပန်းချီကားပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

သုံးသပ်ချက်

နိဒါန်း

ပန်းချီဝါသနာပါ၍ ပန်းချီကားအမျိုးမျိုး ကြည့်ရှုလေ့လာဖူးကြောင်းဖြင့် နိဒါန်းသွယ်ထားသည်။

စာကိုယ်

- ၁။ ပန်းချီပြပွဲသို့ ရောက်ရှိ ကြည့်ရှုတတ်ကြောင်း။
- ၂။ ပန်းချီကားများ ဈေးကြီး၍ ကိုယ်တိုင် မဝယ်နိုင်ကြောင်း။
- ၃။ တစ်နေ့တွင် ဖခင်ယူလာ၍ ဆရာဦးလွန်းကြွယ်၏ ပန်းချီကားတစ်ချပ်အိမ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားကြောင်း။
- ၄။ ပန်းချီကားမှာ ဆိပ်ကမ်းတစ်ခု၏ မြင်ကွင်းဖြစ်၍ အသက်ဝင်လှကြောင်းဖြင့် အနုစိတ် ချယ်မှုန်းထားသည်။

နိဂုံး

မိမိအနေဖြင့် တွေ့ခဲ့မြင်ခဲ့ဖူးသော ပန်းချီကားများအနက် ထိုပန်းချီကားကို အကြိုက်နှစ်သက်ဆုံးဖြစ်ကြောင်းဖြင့် နိဂုံးသတ်ထားသည်။
 (ဤစာစီစာကုံးကိုပိုး၍ အခြားပန်းချီကားတစ်ခု၏ သရုပ်၊ သဏ္ဍာန်ကို ပေါ်လွင်အောင် စာဖွဲ့သီကုံးကြည့်ပါလေ။

သူငယ်ချင်းကောင်း

- * မိတ်ဆွေကောင်း
- * မိတ်ဆွေစစ် မိတ်ဆွေမှန်

လူတိုင်းလူတိုင်းတွင် သူငယ်ချင်းပေါင်းများစွာရှိကြသည်။ သူငယ်ချင်းကောင်းကား ရှားလှပေ၏။ သူငယ်ချင်းကောင်း မိတ်ဆွေကောင်းနှင့် ပေါင်းဖော်ရလျှင်လည်း ဂုဏ်တက်စရာ၊ ပီတိဖြစ်စရာ၊ ကြည်မေ့ ဖျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ ဖြစ်ပါသည်။

လူဟူသည် အပေါင်းအဖော်နှင့်သာ နေထိုင်ကြမြဲဖြစ်သည်။ လူ့လောကတွင် အဖော်ကင်းမဲ့စွာ တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်၍ မရစကောင်းပါပေ။

အဆွေခင်ပွန်းကင်းမဲ့က စီးပွားချမ်းသာ မဖြစ်ထွန်းနိုင်ကြောင်း နိတိဆရာတို့ကလည်း ဆိုထုံးပြုခဲ့ကြပါသည်။ လူ့ဘဝတိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းအတွက် မိတ်ဆွေခင်ပွန်းလိုအပ်သည် မှန်သော်ငြားလည်း မိတ်ကောင်းဆွေမှန်တို့သည်သာ အစီးအပွားကို ဖြစ်ထွန်းစေနိုင်သည်။ မိတ်ဆွေအတူအယောင်တို့ကို ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမိပါမူ အကျိုးယုတ်လျော့ ပျက်စီးစေတတ်ပါသည်။

လူမိုက်လူဖျင်းတို့ကို ပေါင်းဖော်ယှဉ်တွဲခြင်း မပြုအပ်ကြောင်း မင်္ဂလာတရားတော်တွင်လည်း အတိအလင်းတားမြစ်ထားပါသည်။

ကန်တော်မင်းကျောင်းဆရာတော်ကလည်း လောကသာရဗျို့၌

'သူတော်မဟုတ်၊ ယုတ်သည့်စရိုက်၊ လူသူမိုက်ကို၊ မကြိုက်မချစ်၊ ရန်သူစစ်သို့၊ မနှစ်သက်ဘဲ၊ ဝေးစွာရှုံ့၍၊ အမြဲခွာရှင်း ဖဲကြည့်မင်း' ဟု နေသားဆုံးမတော်မူခဲ့ပါသည်။

မိတ်ဆွေတူ မိတ်ဆွေယောင်သည် လူမိုက်လူဖျင်းကိုလည်း ဆိုလိုပါသည်။ အသိဉာဏ်ပညာရှိသော်လည်း တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သော၊ အတ္တကြီးသော သူငယ်ချင်းများလည်း ပါဝင်ပါသည်။ အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားနေသော သူများကိုလည်း မပေါင်းဖော်အပ်ပေ။

ကျွန်တော်တို့ လူငယ်ကျောင်းသားဘဝတွင် အပေါင်းအသင်းမမှားဖို့ လွန်စွာ အရေးကြီးလှပါ၏။ အတူမြင် အတတ်သင်သည့် အရွယ်ဖြစ်၍ အရာရာကို မစဉ်းစား မတွေးတောဘဲ လက်ခံလွယ်ကြသည်။ အကျင့်ပျက်သည့် အပေါင်းအသင်းများနှင့် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်မိပါမူ ယင်းတို့၏ မကောင်းသော အကျင့်များကို

လွယ်ကူလျင်မြန်စွာ အတုခိုးမိမည်မှာ သေချာပါသည်။ အပေါင်းသင်းမှား၍ ဘဝလမ်းကြောင်း တိမ်းစောင်းမှားယွင်းခဲ့ပါမူ ပြန်လည်ပြုပြင်ရန် ခဲယဉ်းလှပါ၏။ အမှန်ကိုသိမြင်၍ နောင်တရသည့်အခါတွင်လည်း များစွာ အချိန်နှောင်းသွားခဲ့တတ်ချေသည်။

မိတ်ဆွေအတူအယောင်များသည် မိမိတို့၏ အကျင့်ဆိုးများကို ရက်ရောစွာ ဝေပြန်ဖြူးလေ့ရှိပါသည်။ ကျောင်းပြေးသည်အကျင့်၊ ဆေးလိပ်သောက်သည့်အကျင့်၊ မူးယစ်ဆေးသုံးစွဲသည့်အကျင့်များကို လေလွင့်လူငယ်များထံမှ ခံယူကျင့်သုံးမိပါသော်၊ ပညာရည်ချွန်သော ကျောင်းသားကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်လာနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

မိတ်ဆွေစစ်တို့မှာမူ ကိုယ်တိုင်လည်း အကျင့်စာရိတ္တ ဖြူစင်အောင် ကျင့်သုံးလျက်၊ မိမိတို့၏ အပေါင်းအဖော်ကိုလည်း မိမိနယ်ပင် ကောင်းမြတ်စေလိုသည့် သန့်ကောင်းကို ထားရှိတတ်ကြပါသည်။ အဆွေခင်ပွန်း၏ ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို လိုလားရုံမျှမက ကိုယ်တိုင်ပင် ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းရှိသရွေ့ ကူညီပံ့ပိုးမှု ပြုသူသည်သာ မိတ်ဆွေစစ် ဖြစ်ပါချေသည်။

မုံရွေးဆရာတော်၏ ရာဇဝါဒကျမ်းတွင် ကျီး၊ ယင်၊ မှက်၊ ဖား လေးဦးတို့ မိတ်ဆွေစစ် ဝိသစွာ စည်းရုံးအားထုတ်မှုကြောင့် ရန်သူဆင်ဆိုးကြီး ၅၀၀၀ ကို နှိမ်နင်းခဲ့ကြောင်း ပြဆိုထားပါသည်။ ဘုရားအလောင်း လယ်သမား၏ မိတ်ဆွေရွှေပုစွန်ငယ်သည် တိရစ္ဆာန်ပင်ဖြစ်ငြားသော်လည်း ဘုရားအလောင်းကို အသက်ဘေးမှ ကယ်တင်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုသို့ ဇာတ်နိပါတ်ပုံပြင်များ သူဟောင်းစကားများတွင် မိတ်ဆွေတုနှင့် မိတ်ဆွေစစ်ကို ဝီဝီပြင်ပြင် သရုပ်ခွဲ ဖော်ညွှန်းထားကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားလူငယ်များသည် စာပေ အဆုံးအမများနှင့် မိဘဆရာသမားတို့၏ အဆုံးအမကို ခံယူကာ၊ ပျက်ယွင်းသည့် မိတ်ဆွေအတူအယောင်များကို ရှောင်ရှားကြရပါမည်။ မိမိတို့ဘဝ တိုးတက်ရှင်သန်မှုကို ကူပံ့နိုင်သည့် မိတ်ဆွေစစ် သူငယ်ချင်းကောင်းများကိုသာ ရွေးချယ်ပေါင်းသင်းကြရပါတော့မည်။

သုံးသပ်ချက်

နိဂါး နိဂါး

သူငယ်ချင်းပေါင်းများစွာရှိတတ်သော်လည်း သူငယ်ချင်းကောင်း ရှားပါးလှကြောင်းဖြင့် နိဂါးနိဂါးအဖြစ်ဖြစ်သည်။

စာကိုယ်

- ၁။ လူဟူသည် အဆွေခင်ပွန်း ကင်းမဲ့စွာ မနေအပ်ကြောင်း။
- ၂။ သို့သော် လူပိုက်၊ လူပျင်း၊ မိတ်ဆွေတု၊ မိတ်ဆွေယောင်များကို မပေါင်းသင်းအပ်ပါကြောင်း၊ မကောင်းသော အကျင့်စရိုက်များ ကူးလာနိုင်ကြောင်း။
- ၃။ မိတ်ဆွေစစ် သူငယ်ချင်းကောင်းများထံမှမူ ကောင်းသောအလေ့ အကျင့်နှင့်စရိုက်ကောင်းများသာ ရရှိတတ်၍ ပေါင်းဖော် အပ်ကြောင်း ပုံပမာနှစ်ခုပြု၍ ရေးသားထားပါသည်။

နိဂုံး

ဘဝတိုးတက်ရေးတွက် မိတ်ဆွေစစ် သူငယ်ချင်းကောင်းများကို ရွေးချယ် ပေါင်းသင်းအပ်ကြောင်းဖြင့် အဆုံးသတ်ထားသည်။

ဖြည့်စွက်ချက်

မိမိနားလည်သလို တစ်နည်းတစ်ဖုံ ပြန်ရေးကြည့်ပါလေ။ ဤစာစီ စာကုံးကို ပိုး၍ အောက်ပါစာစီစာကုံးများကို စမ်းသပ်ရေးသားပါလေ။

- ကျွန်ုပ်အနှစ်သက်ဆုံး သူငယ်ချင်း
- မိတ်ဆွေတုနှင့် မိတ်ဆွေစစ်

မြတ်ဆရာ

- အနန္တဂိုဏ်းဝင် ကျေးဇူးရှင်ဆရာ
- ဆရာကျေးဇူး

ကျွန်တော်တို့လူသားများတွင် အနန္တငါးပါးရှိသည်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိဘနှင့် ဆရာများ ဖြစ်ပါသည်။ အနန္တဂိုဏ်းဝင် ဆရာမြတ်တို့၏ ကျေးဇူးကား ကြီးမားလှပါသည်။

ဆရာဟူသည် ဝါသနာ၊ စေတနာ၊ အကြင်နာ၊ အနစ်နာ ဟူသော နာလေးနာနှင့် ပြည့်စုံအပ်သူများ ဖြစ်ပါသည်။ မိမိတစ်သက်လုံး ဆည်းပူးထားအပ်သည့်ပညာကို နှမြောတွန့်တိုခြင်း အလျဉ်းမရှိဘဲ၊ သင်ကြားပို့ချရန် သူ့တွင် ဝါသနာအထုံရှိသည်။ အသိနဲ့သည့် တပည့်များကို ပညာဆီမီး ကိန်ဦးစေရုံမျှမက၊ ဘဝလမ်းကြောင်း မတိမ်းစောင်းစေလိုသည့် စေတနာအပြည့် သူ့ရင်တွင်ရှိသည်။ သားသမီးရင်းချာနှင့် မခြား တပည့်များကို စိတ်ရှည်သည်းခံချက် ခြေငံပျော့ပြောင်းသည့် အကြင်နာတရား သူ့နှလုံးအိမ်တွင် ကိန်းအောင်းနေသည်။ သူတစ်ပါးတို့ ရာထူးဂုဏ်သိန် စည်းစိမ်တိုးပွားအောင် အားထုတ်နေစဉ်တွင်၊ ထမင်းပင် နပ်မမှန်စေကာမူ တပည့်များ 'ပညာဆည်းပူး ပန်းသို့ခူး' နိုင်ရေးအတွက် အမြဲတမ်း အနစ်နာခံလိုစိတ် စွဲမြဲနေသည်။

ထိုသူသည် မြတ်ဆရာမည်ပါ၏။

ကျွန်တော်တို့ဘဝတွင် ကုသိုလ်ကံပေးက စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ရနိုင်ပါ၏။ သို့သော် ရန်သူမျိုးငါးပါး ဖျက်ဆီးခြင်းခံရပါမူ သန်းကြွယ်သူဌေးကြီးပင် သူဆင်းရဲဘဝသို့ ရုတ်ခြည်း ရောက်ရှိနိုင်ပါ၏။ ဆရာတို့ပေးသည့် ပညာသည်ကား သုံးစွဲ၍ ကုန်ခမ်းရိုး ထုံးစံမရှိပါ။ ထို့ကြောင့် 'ပညာကို ဘယ်လူဆိုးတို့၊ ယူဦးလို့ ပါပျံ့မယ်၊ အတတ်ပညာနှင့် ဥစ္စာ ဘယ်တူကြလိမ့်၊ လောကလူဝယ်' ဟူ၍ ပညာနှင့် ဥစ္စာ ကွာခြားပုံကို ကျက်မှတ်ခဲ့ကြရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတိုင်းသည် အနန္တကျေးဇူးရှင် မြတ်ဆရာတို့ကို အမြဲထားဝရ လေးစားကြည်ညိုစွာ ဆည်းကပ်ကြရပါမည်။ ဆရာတို့၏ သင်ပြဆုံးမမှုဟူသရွေ့ကို မြေဝယ်မကျ လိုက်နာကျင့်သုံးကြရပါမည်။ 'မိဘဆရာ

စကားနား၍၊ ကျမ်းစာသိမြင်၊ တတ်အောင်သင်လော့' ဟူ၍ ကန်တော်မင်းကောင်း ဆရာတော်က ဆုံးမခဲ့ပါသည်။

'ပညာပြည့်ဝ၊ နှလုံးလှ' စေရန် ဆရာကောင်း ဆရာမြတ်တို့ထံတွင် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပညာရှာကြရပါမည်။ ရိုးသားကျိုးနွံစွာ ပညာကို ဆည်းပူး ပါသော်၊ လူကောင်း လူတော်များ မုချဖြစ်လာပါမည်။ 'ဆရာကောင်းတပည့်၊ ပန်းကောင်းပန်း' ဟု ဆိုထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ဆရာ၏ ဘဝကား လှပချင်မှ လှပလိမ့်မည်။ ဆရာ၏ စေတနာအလှကား ဆိုဖွယ်ရာမရှိပြီ။ ဆရာကောင်း ဆရာမြတ်တို့သည် ရင်နှစ်သည်းမှာ သားကောင်း ရတနာများကို နေ့စဉ်ထုလုပ်လျက်ရှိသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဆရာဘဝကား မြင့်မြတ်လှ ချေသည်။

သုံးသပ်ချက်

နိဒါန်း

ဆရာတစ်ယောက်၏ တာဝန်ကို ပေါ်လွင်အောင် ရေးထားသည်။

စာကိုယ်

ဆရာတို့၏ အနှစ်နာခံပုံ၊ စေတနာထားကြပုံနှင့် ဆရာဂုဏ်ကျေးဇူးများကို ပေါ်လွင်အောင် ဖော်ရသည်။

နိဂုံး

စေတနာအလှဖြင့် သားကောင်းရတနာများ နေ့စဉ်ထုလုပ်ရှိသော ဆရာများကို မြတ်သော ဆရာဟု ခေါ်ထိုက်လှကြောင်းဖြင့် အဆုံးသတ်ထားသည်။ ဤစာစီစာကုံးကိုရေးသားရာ၌ သတိထားရမည့်အချက် တစ်ချက် ရှိသည်။ မြတ်ဆရာ (သို့မဟုတ်) ဆရာကျေးဇူး စသည်ဖြင့် ရေးသားလျှင် မိမိ၏ဆရာအားလုံးကို မေးခြင်းဖြစ်၍ ဆရာများ၏ ဘဝကိုပေါ်လွင်အောင် ရေးရပါမည်။

ကျွန်ုပ်အနှစ်သက်ဆုံး ဆရာ(သို့မဟုတ်) ကံကူလက်လှည့်ငယ်ဆရာဟု မေးလျှင်၊ ဆရာတစ်ဦးတည်းကိုသာ ကွက်၍ မေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာတစ်ဦးဦးကို ရည်ညွှန်း၍ ရေးသားရပါမည်။ စာစီစာကုံးနှစ်မျိုးမတူသည်ကို သတိထားပါလေ။

ဤစာစီစာကုံးကို အမှီးပြု၍ အောက်ပါစာစီစာကုံးများကို ရေးသားပါ။

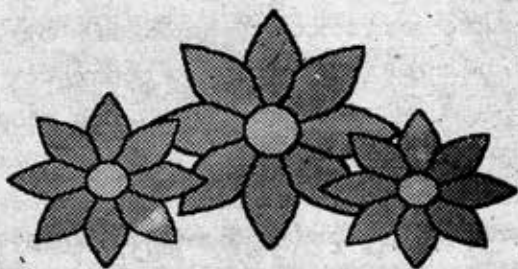
- အကျွန်ုပ်အနှစ်သက်ဆုံးဆရာ
- ကံကူလက်လှည့်ငယ်ဆရာ

ဆရာကျေးဇူးဖွဲ့ ကဗျာ ကောက်နုတ်ချက်များ
 'ရွှေရှုမေတ္တာ၊ ကရုဏာနှင့်
 နာနာကြင်ကြင်၊ အပြစ်မြင်တိုင်း၊
 ဝမ်းတွင်မသို၊ ဟုတ်တိုင်းဆို၍၊
 ကျိုးလိုစိတ်က၊ ဆုံးမတတ်သူ၊
 ဆရာဟူလော့'

(မာဃဒေဝ လင်္ကာသစ်)

အလွန်တရာ၊ သစ်ရိပ်မှာလျှင်
 ချမ်းသာသည်ထက်၊ စုံမက်မြတ်နိုး၊
 ဆွေမျိုးမိဘ၊ အရိပ်ရသော်၊
 အေးမြသည်ပင်၊ ထို့ထက်လျှင်လည်း၊
 ပဲ့ပြင်ဆရာ၊ အရိပ်မှာကား၊
 ချမ်းသာပွား၏။

(လောကနိတိပျို့)

ပြင်ပညောင်ရေ

- * ကဆုန်ညောင်ရေသွန်းပွဲတော်
- * လမြတ်ကဆုန်

လတကာလတွင် ကဆုန်လသည် အလှဆုံးဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ ပွဲတကာ ပွဲတွင် ညောင်ရေသွန်းပွဲတော်သည် အမြတ်ဆုံးဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ ကဆုန်လပြည့်နေ့တိုင်း သွန်းလောင်းမြဲဖြစ်သည့် ညောင်ရေသွန်းပွဲတော်ကား မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု၏ အမွေအနှစ်တစ်ရပ်ဖြစ်ပေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် တစ်ဆယ့်နှစ်လ ရာသီပွဲတော်များ အသီးသီး ရှိပါသည်။ ရှေးခတ်မှ ယခုခေတ်တိုင် စဉ်လာမပျက် ကျင်းပလျက်ရှိသည်။ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များကို ထိန်းသိမ်းဆဲဖြစ်သည်။

ကဆုန်လသည် နှစ်သစ်၏ ဝတ်ယလဖြစ်သည်။ ကဆုန်လ၏ သဘာဝအလှတို့ကား စာဖွဲ့မကုန်နိုင်ပါချေ။ ဝိသာခါကြယ်ထွန်းသည့် မြတ်သောလလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ကဆုန်လပြည့်နေ့တွင် ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားက ဂေါတမဗုဒ္ဓအလောင်းတော် သုမေဓာရှင်ရသေ့အား 'ဘဒ္ဒကမ္ဘာ ဘုရားအဖြစ်ကို ရလိမ့်မည်'ဟု ဗျာဒိတ်စကားဟောကြားခဲ့ပါသည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအလောင်းတော်သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကို၊ ကဆုန်လပြည့်နေ့၌ ဖွားမြင်ခဲ့၏။ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူသော ပွင့်တော်မူသော ရက်မှာလည်း ကဆုန်လပြည့်နေ့ပင် ဖြစ်သည်။ ထူးခြားသည်မှာ မြတ်ဗုဒ္ဓ ရှင်တော်ဘုရားသည် ကဆုန်လပြည့်နေ့၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသည်။ ကဆုန်လပြည့်နေ့ကား ဗုဒ္ဓနေ့ဟု ဆိုရပေမည်။

ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓနေ့တွင် ကျွန်တော်တို့မြန်မာနိုင်ငံသူ၊ နိုင်ငံသားများသည် ညောင်ရေသွန်းပွဲတော်ကို ကျင်းပလေ့ရှိသည်။ တေဓိညောင်ပင်ကို ရေစင်သွန်းလောင်းကြပါသည်။

အမြို့မြို့၊ အနယ်နယ်၊ အရွာရွာတို့၌ ညောင်ရေသွန်းပွဲတော်များဖြင့် ခြိန်ခြိန်သဲမျှ စည်ကားနေပေသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ မွေးရာဇာတိ ကျားတက်ရွာတွင်လည်း နှစ်စဉ်ကျင်းပလေ့ရှိသည်။

ညောင်ရေသွန်းလောင်းရမည့် တေမိညောင်ပင်သည် ရွာဦး ဆုတောင်း ပြည့်စေတီတော်၏ ရင်ပြင်တော်အတွင်းတွင် တည်ရှိပါသည်။ ပွဲတော်ရက်နှင့် ငါး ရက်အလိုတွင် ဘုရားဂေါပက လူကြီးများက တစ်ရွာလုံးကို ဖိတ်ကြားကာ ဘုရားမဲ ချပပါသည်။ ကံထူးသည့် အိမ်ထောင်စုက ဘုရားမဲကျပါသည်။

ဘုရားမဲကျသည့်အိမ်ထောင်စုက ကဆုန်လဆန်း (၁၃) ရက်နေ့တွင် မိမိအိမ်သို့ ဘုရားပင့်ဆောင်ခွင့် ရပါသည်။ ဘုရားပင့်ရာတွင် တစ်ရွာလုံး စည်စည် ကားကား သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက် လိုက်ပါပင့်ဆောင်ကြပါသည်။

ဘုရားမဲကျသူထံ၌ ဘုရားဆင်းတုတော် စံပယ်တော်မူသည့် ကာလအတွင်း နေ့နေ့ညည၊ ဘုရားဖူးလာသူများနှင့် စည်ကားနေပါသည်။ ကဆုန်လပြည့်နေ့ကား ညောင်ရေသွန်းပွဲတော် ကျင်းပမည့်နေ့ပေတည်း။ နံနက်အာရုံချိန်မှစ၍ တစ်လှုပ်လှုပ် တစ်ရွရွနှင့် ပြင်ဆင်ကြတော့သည်။ ဘုရားဒကာအိမ်မှလည်း မောင်းသံ တဒုဒုနှင့် မပျက် နိုးဆော်လျက်ရှိပါသည်။

မွန်းတည့်ချိန်တွင်မူ ညောင်ရေသွန်းပွဲတော်သို့ လိုက်ပါဆင်နွှဲမည့် လူကြီးသူမများ၊ အစ်ကို ကာလသားများ၊ ကာလသမီးများ တစ်ဖွဲ့ဖွဲ့ ရောက်ရှိစ ပြုလာ ပါသည်။ မကြာမီ ဘုရားဆင်းတုတော်ကို စံပယ်ရင်းဖြစ်သော ရွာဦးစေတီသို့ ပြန်လည် ပင့်ဆောင်ကြတော့သည်။ ရှေ့ဆုံးမှ စည်တော်ကြီးအဖွဲ့က စတင်ထွက်ခွာသည်။ 'ရွှေဘုန်တော်တိုးပါလို့၊ ငွေမိုးတွေရွာ ' စည်တော်သံ သီချင်းက ဟိန်း၍ ထွက်လာပါသည်။

စည်တော်ကြီးအဖွဲ့နောက်မှ ဘုရားဆင်းတုကို ရွှေဝေါတော်ဖြင့်တင်၍ ပင့်ဆောင်ပါသည်။ ထီးဖြူတော်လေးလက်နှင့် အုပ်မိုးပေးထားပါသည်။ ကျန်ထီးဖြူ တော်လေးလက်ကို နောက်မှ တန်းစီ ကိုင်ဆောင်ထားသည်။ ထို့နောက် တံခွန်၊ ကုက္ကာကိုင်ဆောင်ထားသူများက ဆက်လက်လိုက်ပါလာသည်။

ဘုရားဝေါတော်နောက်ဝယ် ရပ်ရွာ၏ ကျက်သရေဆောင် ရွာလူကြီးများ ဂေါပကလူကြီးများက အစုလိုက်အသင်းလိုက် လျှောက်လာကြသည်။

ထိုနောက်တွင်မှ ကာလသားများ မျက်စိကျရာ ရွာ၏လှပျိုဖြူများက မြူတာအိုးများတွင် ရေအပြည့်ထည့်၍ ပန်းသပြေများထိုးကာ ဆင်မယဉ်သာ လှမ်းတက်လာပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင်ကား ပျော်တတ်သူ ကာလသားများ၏ ဒိုးပတ်ဝိုင်းက အနားသတ်ထားသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဦးရွှေရိုးအကကို ပွဲတောင်း၍မဆုံး။

ရယ်ရွှင်ကြည်မော့၍မဆုံး ရှိနေကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လူငယ်များက ရှေ့ပြေးလိုက်၊ နောက်ပြေးလိုက်နှင့် ပျော်မဆုံး ရှိနေပါသည်။

ဘုရားလှည့်ကား တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်၊ တစ်မြှောင်ဝင် တစ်မြှောင်ထွက်ဖြင့် ရွာလုံးနဲ့ ခဲ့ချေပြီ။ လိုက်ပါနိုင်ခြင်းမရှိတော့သော သက်ကြီး ရွယ်အိုများက ဘုရားပူဇော်ကြ၊ ကလေးသူငယ်များက မိုးပတ်အက ကြည့်ကြနှင့် ကြည်နူးစရာ ပျော်စရာကောင်းလှတော့သည်။

နေဝင်ရိုးရီတွင် ရွာဦးစေတီသို့ ရောက်ကြပြီ။ ဘုရားဆင်းတုတော်ကို မူလစံပယ်ရာ ပလ္လင်ထက်သို့ ပို့ဆောင်ပြီး၊ အပွေးနံ့သာရည်များ၊ ကြည်လင်သော ဝေရတီဖြင့် သွန်းလောင်းပူဇော်ကြပါသည်။ ဆီမီးတိုင်၊ အပွေးတိုင်နှင့် ပန်းများကိုလည်း ကပ်လှူပူဇော်ကြသည်။

ထို့နောက်တွင်မူ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်တွင်ရှိသော ဖောဓိညောင်ပင်တွင် ညောင်ရေသွန်းလောင်းကြတော့သည်။ လူငယ် ကာလသားများက မမီမကမ်း ဖြစ်နေသူများထံမှ ညောင်ရေအိုးများကို ယူဆောင်၍ သွန်းလောင်းပေးသည်။

နေလုံးပျောက်ချိန်တွင် ညောင်ရေသွန်းလောင်း၍ ပြီးကြလေပြီ။ ဆုတောင်းပြည့်စေတီမှာလည်း ဆီမီးရောင် တထိန်ထိန်ဖြင့် အမှောင်ကိုခွင်းလျက် ရှိနေပါတော့သည်။

ညောင်ရေသွန်းပွဲတော်ကား မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု အမွေနှစ်တစ်ရပ်ဖြစ်သကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့အတွက် ကုသိုလ်ယူစရာ ကြည်နူးပျော်ရွှင်စရာ ပွဲတော်တစ်ရပ်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်အနှစ်သက်ဆုံး ရာသီပွဲတော်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်ရာ နှစ်ဆန်းချိန်ရောက်တိုင်း ပွဲခါညောင်ရေသွန်းလောင်းရမည့် အချိန်ကာလကို စောင့်မျှော်နေမိပါတော့သည်။

သုံးသပ်ချက်

နိဒါန်း

ညောင်ရေသွန်းပွဲတော်သည် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်ဖြစ်ကြောင်း နိဒါန်းဖျိုးထားသည်။

စာကိုယ်

- ၁။ ကဆုန်လ၏ သဘာဝအလှကိုရေးသည်။
- ၂။ ကဆုန်လပြည့်၏ ထူးခြားချက်ကိုတင်ပြသည်။
- ၃။ ညောင်ရေသွန်းပွဲတော် ကျင်းပလေ့ရှိသည့် အစဉ်အလာကို ရေးသည်။
- ၄။ နောက်ဆုံးတွင်မှ ကိုယ်တွေ့ ညောင်ရေသွန်းပွဲတော်ကို ရေးသားသည်။

နိဂုံး

ညောင်ရေသွန်းပွဲတော်သည် မိမိအနှစ်သက်ဆုံးပွဲတော်ဖြစ်၍ နှစ်ဆန်းချိန်ရောက်တိုင်း မျှော်နေမိကြောင်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်ထားသည်။
မိမိကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့၊ ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့ဖူးသော ညောင်ရေသွန်းပွဲတော် တစ်ခုအကြောင်း စာစီကုံးကြည့်ပါ။

ဖြည့်စွက်ချက်

- ဤစာစီစာကုံးကိုမှီး၍ အောက်ပါစာစီစာကုံးများ ရေးသားပါ။
- တစ်ဆယ့်နှစ်လရာသီ မြန်မာပြည်
- ကျွန်ုပ်အနှစ်သက်ဆုံးပွဲတော်
- အကျွန်ုပ်ကိုယ်တွေ့ ညောင်ရေသွန်းပွဲ

ကဆုန်လဖွဲ့ ကဗျာကောက်နုတ်ချက်များ

သင်းမြေနံ့တကြိုင်၊
စကားရွှေပါနှင့်၊ ညောင်သီတာ ရေတော်သွန်းချိန်ပို၊
ရွန်းဝေလို့လှိုင်။ (ဦးကြင်ဥ)

*

ဖန်ခါခါ၊ လမ္ပရာစည်ဒိုဏ္ဍိပေမို့၊ ဝသန် ဆည်မချိပြီဘူ၊
ပုမိသည် မှော်ရဝံ့က၊ တော်ကဆုန် ညောင်ရေသွန်းချိန်မို့၊
ဖော်မစုံ အောင်မြေကွန်းဆီသို့၊ ဗွမ်းလိုက်လှသေး။ (ဦးကြော့)

*

ကဆုန်လငယ်မှရတု၊ မြန်လာစစ်၊ အပြာရစ်သို့၊ ရှစ်မျက်နှာစိုး၊
တောတခိုမှာ၊ ပျံ့နုနုနှင့်၊ ကိုးအမှလှပြာ၊ စကားထုံသင်း၊
ဂေါစာချင်းတွင်၊ တုကင်းလွတ်ကွာ၊ ငှက်ပေါင်းသာလို့

ညှာခြွေငယ်စံသည်၊ ယုဂန်မှာ တိမ်တစ်ပုံက၊ ဂဠုန်လိုပဲ။

* (မယ်ခွေ)

'စကားဝါင့်သင်းလို့၊ ကြယ်မင်းတဲ့ဝိသာခါ။
တိမ်ဘွေမှာရောင်ခြည်ရွန်း၊ ထွန်းတဲ့အခါ။
စုံကန္တာ၊ ဟေမာမြိုင်ထဲ။
ရွှေကျေးပျံသင်လို့၊ စံပျော်ရွှင် သည်ဟို ကူးလို့ငယ်။
မြူးကြစမြဲ။

* (ဖိုးသူတော်ဦးမင်း)

'ပွဲခါညောင်ရေ သွန်းမြပေတည့်၊ ရိုးသေသဒွါ၊ ထုံးစဉ်အလာဖြင့်၊
မဲဇာရပ်သူ၊ တောင်းဆုယူသည်'

* (လက်ဝဲသူနုရအမတ်ကြီး)

'ပတ်ပတ်လည်ညှာကြော၊ ရှင်တော်မွေကို၊ ရိုသေသဘင်၊
ပွဲကြီးရင်၍၊ ကြည်လင်သဒွါ၊ ငြိမ်းကြောင်းရှာသည်၊
အခါညောင်ရေ သွန်းတံည့်လေ.'

* (ဆီသည်ရွာစား ဦးအောင်ကြီး)

ညောင်ရေသဘင်၊ ပျော်ရွှင်သွန်းလောင်း၊ ပျံ့တော်ပေါင်းလည်း၊
ယဉ်ပြောင်းတုတ်တံ၊ ရွှေပိုးစီသို့၊ လုပ်လီလုပ်လဲ၊ ပင်ကိုယ်နွဲ့နှင့်၊
နတ်ကဲ့လိုလို။ (ဦးယာ)

ယုန်တော်တို့မြန်မာပြည်လွှာ

- နွေဂိမ္မာန်
- အပျော်ဆုံးနွေ

ကျွန်တော်တို့မြန်မာပြည်တွင် ဥတုသုံးလီရှိသည်။ နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း ဥတုများ ဖြစ်ပါသည်။ နွေရာသီသည် တစ်နှစ်တာ၏ အဦးဆုံးရာသီ ဖြစ်သကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသားလူငယ်များအဖို့ ပျော်စရာပေါသည့် နွေရာသီလည်း ဖြစ်ပေသည်။

နွေဦးပေါက်လျှင် လေရှူးနောက်စပြုလေပြီ။ ထက်ကောင်းကင်တစ်ခိုတွင် လည်း မင်းလွင်မြူခိုးတို့က ကြီးစိုးနေပါသည်။ တစ်ဆောင်းကြော့ တစ်နွေပြောင်း၍ အသွင်ဟောင်းတို့လည်း ကြွခဲ့ပြီ။ သစ်ပင်တောတောင်များသည် မြအသွေးမှ ရွှေလျော့ကျခဲ့ပေပြီ။ ယော်ရွက်ဝါတို့ လေအလာဝယ် မြေခရပြီ။

ပင်ပေါ်ထက်မှ ယော်ရွက်ဝါများ ဝဲကာယုံကာကျဆင်းနေသည်မှာ လိပ်ပြာအလားပင်တည်း။ တောမြိုင်အတွင်း၌မူ တစ်သွင်သွင်စီးဆင်းနေသော ရေလျှဉ်စမ်းချောင်းဝယ် ရွက်ဝါများ၊ ပန်းအကြွေများက မျောပါနေကြသည်။

ထိုအချိန်ဝယ် သံချိုဥဩကလေးက တွန်သံနှော၍ လွမ်းတေးသီနေပါသည်။ ချိုးငှက်ကလေးများကလည်း လွမ်းမူနှင့် ကူခွဲနေသေး၏။ အယုံသင်စ ကျေးငှက်သာရကာများကလည်း သိုက်ဖြယ်မှ ရွတ်က ခုန်ယုံနေပါသည်။ ဘာသာ ဘာဝ မာဂဓတေးကိုလည်း တစ်ကြွေးကြသေးသည်။ နွေရာသီ၏ ဂီတသံများ ပေတည်း။

ရွက်ဟောင်းကြော့သော တောရင်္ဂဝယ်၊ များမကြာမီ ရွက်သစ်ဝေရပြန်သည်။ ရွှေအရေဝယ် မြသွေးလုလာပြန်ပါသည်။ အစို့အညှောက်တို့ ပေါက်လာကြတော့သည်။ ပင်ပေါ်ထက်ဝယ် ရွက်သစ်ပေလား မြကျောက်လားဟု ယိုးမှားစဖွယ် ရှိနေပါသည်။

ရွက်သစ်များနှင့်အလှချင်းပြိုင်၊ ဂုဏ်ချင်းဆိုင်နေသူများကတော့ နွေ၏ ပန်းမန်များပင်တည်း။ 'အင်ကြင်းသရဖီ၊ ပန်းစုံစီနှင့်၊ သီရိရောင်သွေး၊ ကြိုင်ကြိုင်မွှေး' လေပြီ။ ထို့ပြင် ကံ့ကော်၊ စကားဝါတို့ ပွင့်လန်းကာ တစ်တောလုံးသင်းယုံ

နေပါသည်။ နွေဦး၏ သရဖူ ပန်းပိတောက်ကမူ ရွှေဝါရောင်အဆင်းဖြင့် တစ်လောက
လုံးကို မင်းမူစိုမိုးနေပါတော့သည်။

တန်ခူးရေကုန်၍ ကဆုန်တွင် ရေခမ်းတတ်သည်မို့ နွေရာသီဝယ် မြစ်တို့
ချောင်းတို့ ရေစီးမသန်ပြီ။ ရေအလျဉ်တို့ သာယာငြိမ့်ငြောင်းညင်သာစွာ စီးဆင်း
နေသည်။ ရေလယ်ခေါင်တွင် သဲသောင်များ ထွန်းပြီ။

‘သဲခင်းသာဝယ်၊ သီတာကြည်လဲ့
ငှက်သံနွဲ့နှင့်၊ လွမ်းဖွယ်ပျိုင်းခြေ’

(ရှင်ဥက္ကမကျော်)

မြန်မာ၏ သဲသောင်ကမ်းဝယ် ငှက်မောင်နှံတို့သည် လည်ချင်းယှက်ကာ
ပေပွဲ ဖွဲ့နေကြပါသည်။ ဟင်္သာ၊ သောင်တင်း၊ ရွှေပိန်ညင်းတို့ ငှက်သဘင် ခင်းနေ
သည့်နယ်တည်း။

ဤအချိန်သည် ငါးကြင်းတွေဆန်၊ ငါးတန်တွေမြူးသည့် ကာလဖြစ်၏။
တို့တံငါတို့သည် “ဒေါင်ဒင်” သံပေးကာ မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် ပိုက်ချနေကြသည်။
ဝမ်းဇောပေမို့ အားကြီးမာန်တက် သူဆောင်ရွက်နေလေသည်။

နွေရာသီတွင် အလှူအတန်း ပွဲလမ်းသဘင်ကလည်း ပေါ်ပေါက်တောင်း၊
တစ်နှစ်တာ ကြီးစားခဲ့ရသမျှ ရရှိသောသီးနှံများကို ရောင်းချထားသော ကိုတောင်သူ
တို့ကလည်း တစ်နှေခင်းလုံး လှူ၍ မကုန်၊ ပေး၍ မခန်းနိုင်ပြီ။ မြန်မာ့ဓလေ့
ဗွဲ့တော်များကလည်း ခြိမ့်ခြိမ့်သံပါဘိ။

တပေါင်းပွဲတော်၊ သံပုံစေတီတော် ကျင်းပသော တန်ခိုးကြီးဘုရားများသို့
ရပ်ဝေး ရပ်နီးဒေသများမှ လှည်းတစ်တန်၊ လှေတစ်တန်ဖြင့် လာရောက်ကြသည်။
ယခုခေတ်တွင်မူကား လေတစ်တန်ပင် စွက်ခဲ့ပြီ။ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်မှ ဘုရား
ဗွဲ့တော်များကား ပွဲလမ်းသဘင် ဈေးတန်းကြီးများဖြင့် ကြက်ပျံမကျ စည်ကားလှ
ချေသည်။

တန်ခူးလတွင်ကား မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး သင်္ကြန်ပွဲတော်ကို ဆင်နွဲ့ကြပြန်
သည်။ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်ပေမို့ အစဉ်အလာမပျက် ဆင်နွဲ့လာခဲ့
သည်မှာ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ပိုမို စည်ကားသိုက်မြိုက်လာပေသည်။

ကဆုန်လတွင်မူ ညောင်ရေသွန်းပွဲတော် ဆင်နွဲ့ကြသည်။ ‘ပွဲတော်ခါ
ညောင်ရေ သွန်းမြပေတည်’ ဟု လက်ဝဲသုန္ဒရအမတ်ကြီးကပင် ရေးဖွဲ့ခဲ့ပါသည်။
ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးများပီပီ ကုသိုလ်ရေးကို မျှော်တွေးကာ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း
ညောင်ရေသွန်းပွဲတော် ဆင်နွဲ့လျက်ပေတည်း။

နယုန်စာပြန်ပွဲတော်သည်လည်း နွေရာသီ၏ သင်္ကေတတစ်ရပ်ဖြစ်ပေ၏။
ဝါဆိုပန်းကပ်လှပွဲသည်ကား နွေဥတုကို နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်သော ပွဲပေတည်း။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသူကျောင်းသားများအဖို့ ဖေဖေါ်ဝါရီလကုန်
မတ်လဆန်း နွေဦးတွင် စာမေးပွဲကြီး ဖြေဆိုပြီးခဲ့ပြီ။ တစ်နှစ်တာကြီးစားခဲ့ရသမျှ
ပင်ပန်းခဲခဲ့ရသမျှ နှစ်လတာ အနားရပေပြီ။

နွေရာသီပွဲတော်များကို ပျော်ပျော်ပါးပါး ဝင်ရောက်ဆင်နွှဲကြသည်။
နွေရာသီ အပန်းဖြေခရီးထွက်ကာ ရောက်ရာအရပ်တွင် လေ့စရှိက်အရ ဆင်နွှဲသော
နွေပွဲတော်များတွင် ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။ တစ်နှစ်နှင့်တစ်နှစ် မရိုးရ၊ မထပ်စေရပေ။

လူအများစုကမူ နွေရာသီကို အပူကဲသဖြင့် မနှစ်သက်တတ်ကြချေ။
ကျွန်တော်ကမူ သဘာဝ အလှအပတို့ ပြွန်းတီးနေသော ရိုးရာပွဲတော်များ ကျင်းပလေ့
ရှိသော၊ ကျောင်းပိတ်ရက် အပန်းဖြေခရီးရှည်ထွက်ရလေ့ရှိသော နွေရာသီကို
ပျော်စရာပေါသည့်ရာသီအဖြစ် အနှစ်သက်ဆုံး ဖြစ်မိပါတော့သည်။

သုံးသပ်ချက်

ရှေ့ပိုင်းတွင် 'နွေဦ' ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ရေးခဲ့သည်။ ယခုကား
'ပျော်စရာပေါသော နွေရာသီ' ။ ဤနှစ်ပုဒ်မှာ ဆင်သော်လည်း မတူပါချေ။

နွေဦးကိုရေးဖွဲ့ရာ၌ တပေါင်းလမှသည် တန်ခူးလဆန်းကာလ
လောက်ကိုသာ ကွက်၍ ရေးဖွဲ့ရသည်။ နွေရာသီမှာမူ တပေါင်းလဆုတ်မှ
ဝါဆိုလဆန်းကာလလောက်အထိ ရေးဖွဲ့ရသည်။ နွေရာသီ တစ်ခုလုံး၏
သရုပ်ကို ပေါ်လွင်စေရသည်။

ဤစာစီစာကုံးတွင် ...

နိဒါန်း

နွေရာသီသည် ပျော်စရာပေါသည့် ရာသီဖြစ်ကြောင်း နိဒါန်းချထားသည်။

စာကိုယ်

- ၁။ လေရှူးနှင့် မင်းလွင်မြူခိုးကို ဖွဲ့သိပြ၏။
- ၂။ ရော်ရွက်ဝါများ ကြွေကျပုံကို သရုပ်ဖော်သည်။
- ၃။ ဥဩ ချိုးနှင့် ကေးငှက်သာရကာများ၏ သဘာဝကို သိကျွေး၏။
- ၄။ ရွက်သစ်ဝေပုံ၊ ပန်းစုံပွင့်ပုံကို ချယ်မှုန်း၏။
- ၅။ မြစ်ချောင်းများ၏ သဘာဝကို တင်ပြသည်။
- ၆။ ပွဲတော်များကျင်းပပုံကိုတင်ပြသည်။

နိဂုံး

အလှအပ၊ ရိုးရာပွဲတော်များနှင့် အပန်းဖြေခန်းရှည်တို့ကြောင့် နွေရာသီ
ကို အနှစ်သက်ဆုံးဖြစ်ကြောင်း နိဂုံးချုပ်ထားသည်။

မြည့်စွက်ချက်

- အခေါက်ခေါက်အခါခါ ပြန်ဖတ်ပါ။
- အောက်ပါစာစီစာကုံးများရေးကြည့်ပါ။
- သာယာသည့် နွေနှောင်းရာသီ
- နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်
- နွေရာသီ အပန်းဖြေခန်း

နွေရာသီဖွဲ့ကဗျာကောက်နုတ်ချက်များ

'ဪ... ဆွေမစုံဖက်၊ ဖြေပုံခက်အောင်၊
မကန်းကွက်ချွန်၊ တိမ်ရွက်ကွန်လဲ
လက်ပုစွန်ရိုး၊ ရွာစကျွန်ငယ်၊
သံဝန်ဖြိုးမျှ၊ မြူခိုးငယ်မှောင်ချွေ၊
ထောင်ရောင်နေလဲ၊ မချွေလမ်းကွန်၊
ပြင်ခန်းစွန်ပို၊ ကိုက်ညွန်ငယ်ဖူးစီ၊
ဂေါ်ငွေခိုင်ဝတ်၊ လေယိုင်ညွတ်သည်၊
ဖက်ဆွတ်ချီနှင့်၊ ယဉ်သီတာပျို့၊
သောင်ကမ်းစိုမှာ၊ နှစ်ကိုယ့်တစ်ကိုယ်၊
ဟင်္သာသောင်တင်း၊ ခွေပိန်ညင်းတို့
ခုစ်တင်းငယ်ဆိုသည်၊ မ၊ရိ တောင်ဖြန့်ဝဲတော့တယ်။'

(ဦးကြင်ဉ)

စံရေးပြင်ခုံ၊ မြစ်မှာတုံလည်း၊
စုံစုံကော့ငှက်၊ လည်ယှက်လည်တင်၊
လွှမ်းလွယ်ရင်၍၊ ရွှင်ကြမြူးစံ။

ချစ်သံခေါ်ထူး၊ ရင့်ကျူဝမ်းပါး၊
သနားဖွယ်မှု သည်ရတု'

(နတ်သျှင်နောင်)

'ပိတောက်ရွှေရိုး၊ သာနိုးရွှေစံ၊
ဝတ်ဆံရွှေခဲ၊ ပုလဲချပ်စီ သရဖီ'

(မင်းဇေယျရန္တမိတ်)

'သံချိုဥဩ၊ ချစ်ဖော်နှော၍၊
တောလည်းသာခေါင်၊ တောင်လည်းညိုရစ်၊
မြစ်လည်းသာတိ၊ တိမ်အိအိနှင့်'

(နဝဒေး)

ပုလဲသန္တာ၊ နီလာရောင်ခြည်၊ ရွှေရည်ရှိန်းရှိန်း၊
မြစ်မီးတလိုက်၊ ညိုရောင်မြိုက်နှင့်၊ ရစ်ဝိုက်လေညှင်း၊
ပြင်းပြချင်းသော်၊ ဖျားရင်းထက်အောင်၊
ရွက်ခြောက်ကြောစင်၊ ပင်တိုင်းမြင်၍၊ မရွှင်ခွေနှူး၊
ရွှတိုင်းမူးသည်။ ။

(မင်းဇေယျရန္တမိတ်)

'ထွက်စီးငယ်ဝှန်၊
ကျောက်စက်တယ် ရေတံခွန်နှင့်၊
ဟေမဝန် သာယာနုပါဘိ၊
ယွန်းလုနေ့ဆန်း'

(ဦးကြင်ဥ)

ဟေမန် နွေလှန်လို့ တုံ့ပြန်တော့၊ ဘွေသဟံ ဝေယန်ဘုံဆီက၊ လေ
ပြန်လှုံ့ဆော်ခဲ့ပြီ။

ပင်ပေါ်ထက်၊ ရော်ရွက်ဝါ ထိန်ဝေနှင့်၊ ခါဂိမ္မေ သည်တခေတ်တွင်မှ
ညှာလိမ်ကြွေတ မည်လှစ်မည်ကြောင့်၊ အသစ်တွေ ထွေကာစုပါလို့၊ ပုရစ်ခွေ
တမာနုမှာကွယ်၊ ကျေးဥစီစီ'

(ဦးကြော့)

'ပိုင်းရီလို့မှောင်၊ တောတောင်ညာတသိမ်က၊ သာဂိဓမ္မ နွေရတုငယ်ပို့၊
ကြွေလှဟန်စော။

ကိုးနယ်ပြည်ဆင်း၊ မင်းလွင်တိမ်မိလ္လာနှင့်၊ ပင်သိင်္ဂီ ခိုင်ညာညွန့်ငယ်
မှာ လေကွန့်တဲ့တော။' (မင်းကွန်းမင်းသား)

'အတာသတင်း၊ သည်ပွဲတွင်၌၊ ကေရှင်ညွန့်လန်း၊ နှင်းရည်ဖျန်းလျက်၊
ဖော့ပန်းမတူ၊ ဖလ်နန်းသူတို့၊ ဟန်ယူပျောင်းပျောင်း၊ ရွှေဖယောင်းသို့၊ မွှေးပေါင်း
နံ့သာစပွါအကျော်၊ ကံ့ကော်ရင်ခတ်၊ ပွင့်ဝတ်မြိုင်ခြေ၊ တောင်လေညင်းညင်း၊
ရစ်လှာသွင်းသော်၊ ရင်တွင်းငြိမ့်လေး၊ စိမ့်ရုံအေး၏။

(ဦးယာ)

'နွေဂိမှာငယ်၊ ဝသန်ခါပြောင်း၊ ရွက်သစ်ကယ်လောင်းလို့၊ နှာမောင်း
ရစ်ခွေ၊ ဖူးညွန့်ဝေနှင့်။'

(လှိုင်ထိမ်ခေါင်တင်)

ပုယပ်သေဝါး ဝါးကွက်ပျာ

- * လူငယ်နှင့် မူးယစ်ဆေးဝါးအန္တရာယ်
- * တောင်းကျိုးမပေး မူးယစ်ဆေး

ယနေ့ကမ္ဘာတွင် လူငယ်တို့ မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲမှုမှာ ကြောက်မမန်းလိလိ ကြီးထွားလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း လူငယ်များ မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲမှု ပမာဏ မြင့်မားလျက်ပင် ရှိနေပါသည်။ အဆိပ်မှိုင်းတို့ဖြင့် ပြွမ်းတီးနေသော မူးယစ်ဆေးဝါးတို့သည် လူငယ်ထုကို ထာဝစဉ် ခြိမ်းခြောက်လျက်ရှိနေပါသည်။

မြန်မာလူငယ်များ မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲခဲ့ခြင်း၏ အဓိက တရားခံအစစ်မှာ နယ်ချဲ့ဝါဒဖြစ်သည်။ နယ်ချဲ့လက်ဝါးကြီးအုပ် အရင်းရှင်ကြီးများသည် ကမ္ဘာကို ဝါးယို ခြယ်လှယ်လိုသည်။ နယ်ချဲ့စနစ် အခြေခိုင်ခိုင်နှင့် ရပ်တည်လိုသည်။

ဟောင်းခွမ်းဆွေးမြေည်နေပြီဖြစ်သော ဤစနစ်ကို ဖြိုဖျက်နိုင်သူကား လူငယ်။ လူငယ်သည် တက်ကြွသည်၊ တော်လှန်သည်၊ ရဲဝံ့သည်။ နိုင်ငံ၏ အင်အားသည် လူငယ်၏ လက်ရုံးပေါ်တွင် တည်ရှိသည်။

သို့ဖြစ်၍ နယ်ချဲ့သည်လူငယ်ထုကို ဖြိုဖျက်ရန် လိုလားသည်။ နိုင်ငံငယ်များကို ခြယ်လှယ်စိုးမိုးရေးအတွက် လူငယ်များ၏ အင်အားကို ထုတ်ယူရန် လိုသည်။ နယ်ချဲ့ကျူးကျော်မှုကို တော်လှန်စစ်ဖြင့် ခုခံမည့်လူငယ်များ၏သွေးကို ညစ်ညမ်းစေလိုသည်။

ဤသို့ဖြင့် မူးယစ်ဆေးဝါးသည် လည်းကောင်း၊ ဟစ်ပီ ဓလေ့စရိုက်သည် လည်းကောင်း ပေါ်ပေါက်လာရတော့သည်။ လူငယ် အဖျက်လုပ်ငန်းကို စီမံကိန်းချ၍ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။

ဤသို့လျှင် လူငယ်များသည် လေလွင့်ကြရသည်။ နိုင်ငံများ၏ ကုန်ထုတ်လုပ်မှုများ ကျဆင်းကုန်သည်။ ကမ္ဘာ့စီးပွားရေး ကပ်ဆိုက်မှုများ ပေါ်ပေါက်လာရသည်။ တော်လှန်စစ်များ ဖင့်နေ့ကုန်တော့သည်။

မြန်မာနိုင်ငံသည် နိုင်ငံတော်သစ်သို့ သို့တက်နေသောအချိန်ဖြစ်သည်။ ဤအချိန်တွင် လူငယ်ထုသည် နိုင်ငံအားဖြစ်သည်။ အနာဂတ် မြန်မာနိုင်ငံသစ်၏ ရတနာများဖြစ်သည်။

သို့သော် မြန်မာလူငယ်ထုအတွင်းသို့ ထိုးဖောက်စိမ့်ဝင်လာပြီဖြစ်သော မူးယစ်ဆေးဝါးအန္တရာယ်သည် စိုးရိမ်ဖွယ်ဖြစ်လာရသည်။ လေလွင့်ပျက်စီးမှုသည် ပညာရေးကိုထိခိုက်ရုံမက စာရိတ္တမဏ္ဍိုင် ယိမ်းယိုင်လာသည်။

ဆေးခြောက်၊ မော်ဖီးယား၊ ပက်သရင်းနှင့် ဘိန်းဖြူ နံပါတ်စုံတို့သည် မြန်မာ့ကြမ္မာကို ခြိမ်းခြောက်စပြုလာပြီ။ မြန်မာလူငယ်များ၏ အသွေးအသားကို စုပ်ယူဝါးဖျိုးနေသည်။ ဤအထဲတွင် ဘိန်းဖြူ နံပါတ်ဖိုးသည် အဆိုးဝါးဆုံးဖြစ်သည်။ ဤဆေးသည် သုံးစွဲမိလျှင် စွဲသွားကာ မသုံးရ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ ဆေးက စုပ်ယူဝါးဖျိုးသဖြင့် သွေးသားများ ခမ်းခြောက်ကာ နောက်ဆုံးတွင် အုတ်ဂူဆီသို့ လှမ်းကြရတော့သည်။

မူးယစ်ဆေးဝါးသည် လူကို အန္တရာယ်ပြုရုံသာမက စိတ်ဓာတ်ကြွ ခိုင်မှု များ လွင့်ပါးကုန်ရတော့သည်။ ဆေး၏ တန်ဖိုးမှာလည်း ကြီးမြင့်လွန်းသဖြင့် ဆေးဖိုးမရှိသည့်အခါ ခိုးကြ ငှက်ကြသည်။ လုကြသည်၊ ယက်ကြသည်။ ရာဇဝတ်မှု များ ထူပြောလာသည်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်နီးချင်း ကိုလှဝေဆိုလျှင် မူလက အလွန်စာတော်သူ ဖြစ်သည်။ (၁၀)တန်း ရောက်သည့်အထိ အတန်းတိုင်း၌ ပထမစွဲကာ ထူးထူးချွန် ချွန်အောင်မြင်ခဲ့သည်။ (၁၀) တန်း ရောက်သည့်နှစ်၌ပင် အပေါင်းသင်းများကာ ဆေးစွဲတော့သည်။ နေ့စဉ် မသုံးစွဲရ မနေနိုင်အောင်ဖြစ်လာသည်။

သူ့မိဘများမှာ လက်လုပ်လက်စားများဖြစ်၍ ကိုလှဝေအတွက် ဆေးဖိုး ခိုးငှက်ရန် မလွယ်ကူပေ။ ငွေပိုငွေလျှံလည်း မရှိလှပေ။ မိဘနှင့် အစ်ကိုအစ်မများ၏ လုံချည်အင်္ကျီ ခိုး၊ ထဘီ ချရောင်းနှင့် ဖြေရှင်းနေရသည်။

အိမ်သားများက ကိုလှဝေရန်ကြောက်၍ ပစ္စည်းများ လုံလုံခြုံခြုံသိမ်းကာ သော့ခတ်ထားရသည်။ တစ်နေ့တွင်မူ ဆေးကလည်းထ၊ ပစ္စည်းခိုးစရာလည်း မရှိ တော့၍ မိခင်၏ နားကပ်ကို တောင်းသည်ဆို၏။ မိခင်က မပေးသဖြင့် နားကို မြတ်၍ ယူရန် ကြက်သွန်လှီးစား ကိုင်ပြီးလိုက်ရာ မိခင်မှာ လမ်းမပေါ်သို့ အော်ဟစ် ပြေးရတော့သည်။

ဤတွင်အရပ်ထဲမှ ယောက်ျားကြီးများထွက်လာပြီး၊ ကိုလှဝေအား ဝိုင်း ဖမ်းကာ ရဲစခန်းသို့ ပို့လိုက်ကြတော့သည်။ နောက်ဆုံး ထောင် (၃) နှစ် ကျသွား သည်ဟု သိရသည်။ ရင်နာဖွယ်ကောင်းပေစွ။

မူးယစ်ဆေးစွဲသူ အများစုမှာ အသက် ၁၅ နှစ်မှ ၃၅ နှစ်အကြား လူငယ် လူပုလတ်များ ဖြစ်ကြကာ၊ တိုင်းပြည်အတွက် လွန်စွာ နှစ်နာလှပါသည်။ ဆေးစွဲသူ

တစ်ဦးကြောင့် မိသားစု တစ်စုလုံးမှာလည်း စီးပွားပျက်ပြားခြင်း ဂုဏ်သိက္ခာ ကျဆင်းခြင်းတို့ကို ရင်ဆိုင်ရလေ့ရှိပါသည်။

မူးယစ်ဆေးသည် နှစ်ဆယ်ရာစုအစိုးပိုင်းလောက်ကမူ နိုင်ငံရေးအရ နယ်ချဲ့ရာတွင်သုံးသည့် လက်နက်တစ်မျိုးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ယခုခေတ်တွင်မူ မူးယစ် ဆေးသည် ဝိသမ လောဘသားတို့၏ ရောင်းကုန်တစ်မျိုးဖြစ်လာကာ ကမ္ဘာကို ဖျက်ဆီးဝါးစ ပြုနေပါချေသည်။

၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင်မူ မူးယစ် ထုံထိုင်းဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးပါးများ ဥပဒေကို ချမှတ် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ပါသည်။ တစ်မျိုးသာလုံး လူညွန့်တုံးစေမည့် မူးယစ် ဆေးဝါးအန္တရာယ်ကို အမျိုးသားရေးအမြင်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းခဲ့ပါသည်။ ဆေးစွဲ သူများကိုလည်း ဆေးပြတ်အောင် ကုသပေးကာ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်း များဖြင့် ဘဝသစ်ကို ရောက်စေခဲ့ပါသည်။

ကျောင်းသားလောက ကျောင်းသားထုအတွင်းသို့ မူးယစ်ဆေးဝါးအန္တရာယ် မကျရောက်စေရန်အတွက် ပညာပေးဟောပြောပွဲများ၊ မူးယစ်ဆေးဝါးအန္တရာယ် ကာကွယ်ရေးပြပွဲများ၊ စာပေပြိုင်ပွဲများကို မြို့ရွာအနှံ့ အစဉ်မပြတ် ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ 'မူးယစ်ဆေးဝါး တို့မလိုလား'၊ 'ကောင်းကျိုးမပေး မူးယစ်ဆေး' စသော ဆောင်ပုဒ် များဖြင့် သေမင်းတမန် မူးယစ်ဆေးကို ဟန့်တား ဆန့်ကျင်ခဲ့ကြပါသည်။

မူးယစ်ဆေးကိုသုံးလျှင် ဦးနှောက်အာရုံကြောများပျက်စီးခြင်း၊ သတိပေ ခြင်း၊ ဇွဲလုံ့လ ကင်းမဲ့ခြင်း၊ စိတ်အားငယ်ခြင်း၊ ဝေဒနာများကို ခံစားရပါမည်။ အရိုးပင်ဆွေးမြေ့ညက်ကာ ဇီဝိန်ချုပ်ငြိမ်းသွားစေနိုင်ပါသည်။ သေမင်းသည် လူသား မျိုးဆက်ကို အညွန့်မတုံးစေနိုင်ပါ။ မူးယစ်ဆေးမူကား လူသားမျိုးနွယ်ကို အညွန့်တုံး ပျက်ပြုန်းစေနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားအားလုံး ဤဝဟုသုတများကို နားလည်သဘောပေါက်လာကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုမျှ ကြောက်ဖွယ်ကောင်းသော မူးယစ်ဆေးကို ဝေးဝေးမှ ရှောင်ရှားရပါမည်။ လူငယ်ပီပီ ထက်မြက်ဖျက်လတ်တက်ကြွစွာဖြင့် နိုင်ငံတော် တည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းများတွင် ပါဝင်ထမ်းရွက်နိုင်ရန်အတွက် မျိုးဖျက်ရန်သူ မူးယစ်ဆေးဝါးများကို အမြဲထားဝရ ရှောင်ရှားသွားရမည် ဖြစ်ပါသည်။

သုံးသပ်ချက်

နိဒါန်း

မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲမှု များပြားနေကြောင်းနိဒါန်းစထားသည်။

စာကိုယ်

- ၁။ နယ်ချဲ့ဝါဒကြောင့် မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲမှု များပြားလာရကြောင်း ဖော်ထုတ်ထားသည်။
- ၂။ မျက်မှောက်ခေတ် မြန်မာလူငယ်များ၏ သုံးစွဲမှု အခြေအနေကို စစ်တမ်းထုတ်ပြသည်။
- ၃။ မူးယစ်ဆေးဝါးကြောင့် ရာဇဝတ်မှုများ ထူပြောလာပုံကို တင်ပြသည်။
- ၄။ ပိုမိုပေါ်လွင်စေရန် အိမ်နီးချင်းလူငယ်တစ်ဦး၏ အဖြစ်အပျက်ကို ရေးပြထားသည်။
- ၅။ နိုင်ငံတော်၏ မူးယစ်ဆေးဝါးအန္တရာယ် ကာကွယ်ရေးစီမံကိန်းကို ဖော်ပြထားသည်။

နိဂုံး

ကျောင်းသား/ကျောင်းသူများ၊ လူငယ်များ မူးယစ်ဆေးဝါးကို ထာဝရ ရှောင်ရှားသွားရမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်ထားသည်။

ဖြည့်စွက်ချက်

မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် ပတ်သက်၍ ရေးကွက်တွေများလှ၏။ အတွေ့အကြုံ အမျိုးမျိုး၊ အကြားအသိ အမျိုးမျိုး ရှိကြလိမ့်မည်။ မိမိအတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတကို မှတ်ည်၍ အောက်ပါစာစီစာကုံးများကို ရေးသားကြည့်ပါ။

- လူငယ်နှင့် မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲမှု
- မူးယစ်ဆေးဝါး တို့မလိုလား

စည်းလုံးညီညွတ်သော အောင်ကြောင်းဖြာ

- စည်းလုံးခြင်းသည် အင်အား
- တိုင်ရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်ရေး

'စည်းလုံးညီညွတ်သောအောင်ကြောင်းဖြာ' ဟူသော ဆိုရိုးစကားတစ်ရပ် ရှိပါသည်။ မှန်ပါသော်လည်း စည်းလုံးခြင်းသည် အင်အားပင်ဖြစ်၏။ စည်းလုံးခြင်း အင်အားဖြင့် အရာရာကို တွန်းလှန် အောင်မြင်နိုင်ပေသည်။

မြန်မာတိုင်းရင်းသားတို့၏ စည်းလုံးညီညွတ်မှုဖြင့် ပုဂံလက်နက် နိုင်ငံတော်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ဟံသာဝတီ လက်နက်နိုင်ငံတော်ကြီးကို လည်းကောင်း ထူထောင်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ပြိုကွဲသော စိတ်ဝမ်းကြောင့် မြန်မာတို့၏ လွတ်လပ်ရေးကြီး ဆုံးရှုံးလက်လွတ်ခဲ့ရဖူး၏။ တိုင်းရင်းသားပေါင်း၏ စည်းလုံးသောစိတ်ဓာတ်ဖြင့် နယ်ချဲ့လက်မှ လွတ်လပ်ရေးကို ပြန်လည် သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဤလွတ်လပ်ရေးကို အရင်းမဲ့ဖြင့် ရယူခဲ့သည်မဟုတ်။ သွေးပင်လယ်ခင်းခဲ့သည်။ အသက်ပေါင်းများစွာကို စတေးခဲ့ရသည်။ အသွေးအသားကို ဝါးမျှခံရသည်။ ဆုံးရှုံးရမှုပေါင်း အမြောက်အမြားကား လွတ်လပ်ရေး၏ အရင်းများပင်ဖြစ်သည်။

နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲ၏ အစွမ်းအထက်ဆုံး လက်နက်ကား စည်းလုံးညီညွတ်ရေးဖြစ်သည်။ ဝက်ထီးကန်တိုက်ပွဲ၏၌ သန္ဓေတည်ခဲ့သော စည်းလုံးရေးသည် ဇာတိမာန်တော်လှန်ရေး၌ ခိုင်မာခဲ့သည်။ နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေး၌ ကြီးထွားခဲ့သည်။ ဖက်ဆက်တော်လှန်ရေး၌ ပြင်းထန်ခဲ့သည်။

တောင်တန်းဒေသ တိုက်ပွဲများတွင် ကျဆုံးခဲ့ရသော ပြည်ထောင်စုသားရင်နှစ်များ၏ သွေးသားများသည် တောင်ကျရေများမှတစ်ဆင့် တစ်ပြည်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့ခဲ့သည်။ သို့သော် တစ်ခုသော သမုဒ္ဒရာတွင် ပေါင်းဆုံမိကြသည်။ ဤတွင် သွေးစည်းမိကြသည်။ ပြည်ထောင်စုစည်းလုံးညီညွတ်မှုအင်အားဖြင့် လုံးဝ လွတ်လပ်ရေးကို အရယူနိုင်ခဲ့သည်။

'နွားကွဲလျှင် ကျားကိုက်' ဟူသော မြန်မာစကားပုံသည် စည်းလုံးညီညွတ်ခြင်း၏ အရေးပါပုံကို အရိုးသားဆုံးဖော်ညွှန်းနေပါသည်။ ဘုရားအလောင်းဦးဆောင်

သော ဟင်္သာငှက်တို့၏ စည်းလုံးခြင်းကြောင့် ငှက်ခတ်မှုဆိုး၏ ပိုက်ကွန်အတွင်းမှ လွတ်မြောက်ခဲ့သည့် နိပါတ်သာဓကလည်း အထင်အရှား ရှိနေပါချေသည်။

သံပွင့်၊ အုပ်ချုပ်မြောက်များစွာတို့၏ ဖွဲ့စည်းမှုတို့ကြောင့် တိုက်တာ အဆောက်အအုံကြီးများ ဖြစ်ထွန်းရပါသည်။ နိုင်ငံသားအားလုံး၏ စည်းလုံးညီညွတ်ခြင်းကြောင့် ကမ္ဘာတွင် သာယာဝပြောသော နိုင်ငံများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်ထွန်းလာရပါသည်။

အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာပင် ညီအစ်ကို မောင်နှမ အကွဲကွဲအပြားပြားဖြစ်နေပါက စီးပွားဖြစ်ထွန်းမည်မဟုတ်ပါ။ ထို့အတူ မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း ရှမ်းကတစ်ဖုံ၊ ချင်းကတစ်နည်း၊ ဗမာက တစ်မျိုး ကွဲပြားနေပါမူ၊ တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်ရေးကို တည်ဆောက်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ကျွန်တော်တို့သည် နယ်ချဲ့ရန်ကို ပြည်ထောင်စု သွေးစည်းမှုဖြင့် တွန်းလှန်ခဲ့ကြသည်။ ပြည်ထောင်စု သွေးစည်းမှု၊ တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုသည် ယနေ့တိုင် ထွန်းတောက်နေဆဲဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ပြောကြားခဲ့သော ဝံသာနရက္ခိတ တရားသည် နှလုံးသားဝယ် ခိုင်မြဲနေကြပြီ။ ရှမ်း၊ ချင်း၊ ကချင်၊ ကရင်၊ ကယား၊ ဗမာ ဟူ၍ မကွဲပြားပြီ။ အားလုံးသည် ပြည်ထောင်စု၏ ရင်နှစ်သည်းချာများ မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသူ/ကျောင်းသား လူငယ်များသည် စာသင်သား အရွယ်ကစ၍ စည်းလုံးညီညွတ်ခြင်း၏ တန်ဖိုးကို နားလည်အောင် ကြိုးစားကြရပါမည်။ စာသင်ခန်းတွင်ဖြစ်စေ၊ ကစားကွင်းတွင် ဖြစ်စေ၊ အိမ်တွင်ဖြစ်စေ အချင်းချင်းနားလည်ခွင့်လွှတ်၍ ညီညွတ်ကြရပါမည်။ သို့မှသာ အနာဂတ် မြန်မာနိုင်ငံတော်သည် ဥမကွဲ သိုက်မပျက် အခွန်ရှည်စွာ ထာဝစဉ်တည်တံ့ ခိုင်မြဲနေမည် ဖြစ်ပါသတည်း။

သုံးသပ်ချက်

နိဒါန်း

စည်းလုံးခြင်းအင်အားဖြင့် အရာရာကို အောင်မြင်နိုင်ကြောင်း နိဒါန်း
အိုထားသည်။

စာကိုယ်

- ၁။ မြန်မာတိုင်းရင်းသားတို့၏ စည်းလုံးမှုနှင့် လက်နက်နိုင်ငံတော်ကြီး
များ ထူထောင်ခဲ့ဖူးကြောင်း၊ ဆုံးရှုံးသွားသော လွတ်လပ်ရေးအရ
ပြန်ယူနိုင်ခဲ့ကြောင်း တင်ပြသည်။
- ၂။ စည်းလုံးမှုအရေးကြီးပုံ သာဓကတစ်ခုနှင့်၊ အိမ်ထောင်တစ်ခု၊
ပြည်ထောင်စုတစ်ခုမှာလည်း ညီညွတ်ရေး အရေးကြီးပုံ ရှင်းပြ
သည်။
- ၃။ ယနေ့ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဝံသာနု ရက္ခိတရားကို နှလုံးသား၌ စွဲမြဲ၍၊
ညီညွတ်လျက်ရှိကြောင်းဖြင့် စာကိုယ်ကို အဆုံးသတ်ထားသည်။

နိဂုံး

ကျောင်းသူ/ကျောင်းသားဘဝကပင် စည်းလုံးညီညွတ်ခြင်း တန်ဖိုးကို
နားလည်သဘောပေါက်ထားကာ လက်တွေ့ ကျင့်သုံးလိုက်နာသင့်ကြောင်း
ဖြင့် နိဂုံးချုပ်ထားသည်။

(စည်းလုံးညီညွတ်ခြင်း၏ တန်ဖိုးနှင့်ပြည်ထောင်စုစည်းလုံးညီညွတ်ရေး
ကို နှစ်ခုပေါင်း၍ ရေးထားသည်။ မည်သည့်ခေါင်းစဉ်နှင့် မေးမေး အကြားဝင်
အောင် ရေးထားခြင်းဖြစ်သည်။)

မြည့်စွက်ချက်

အောက်ဖော်ပြပါစာစီစာကုံးများရေးသားကြည့်ပါ။

- ပြည်ထောင်စုဖွား တိုင်းရင်းသား
- ဥမတွဲ သိုက်မပျက် နေထိုင်ရေး

သန့်ရှင်းကျန်းမာ ပြည်ထာစာ

- ဖြိုရွာသန့်ရှင်း ရောဂါကင်း
- ကျောင်းသားနှင့် ကျန်းမာရေး
- တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်း ရောဂါကင်း

ကျန်းမာခြင်းသည် လာဘ်ကြီးတစ်ပါးဖြစ်ပါပေသည်။ ကိုယ်ကျန်းမာမှ စိတ်ချမ်းသာမည်။ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ဆောင်ရွက်နိုင်ပါမှ အရာရာတွင် အောင်မြင်မှု ရရှိနိုင်ပေသည်။

ပါရဂူမြောက် ပညာရှင်အကျော်အမော်တစ်ဦးပင်ဖြစ်သော်လည်း ရောဂါ သည်တစ်ဦးဖြစ်နေပါမှ လောကအကျိုးကို သယ်ပိုးနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ သန်းကြွယ် သူဌေးတစ်ဦးသည်လည်း အိပ်ရာထက် ပက်လက်လဲလျောင်းကာ ဝေဒနာ ဖိစီး ခံစားနေရပါက စည်းစိမ်ဥစ္စာ အရသာကို မည်သို့ ခံစားနိုင်ပါမည်နည်း။

မိခင်၏ ဝမ်းကြဲတိုက်အတွင်းရှိ သန္ဓေသားဘဝမှသည် မသေမီ သက်ကြီး နွယ်အိုဘဝအထိ ကျန်းမာရေးသည် အရေးကြီးလှပါသည်။ ကျန်းမာခြင်းသည် လူ့အသက်၊ လူ့ဘဝပင်။

အထူးသဖြင့် နုနယ်ပျိုမြစ်သည့် ကျောင်းသားအရွယ်တွင် ကိုယ်ခန္ဓာ ကြံ့ခိုင် သန်စွမ်းကာ အမြဲကျန်းမာနေရန် လိုအပ်လှပါသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာ ကျန်းမာမှ စိတ်ကြည်လင်စွာဖြင့် စာပေပညာကို ဆည်းပူးနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းနေစဉ် ဘဝဟူသည် တစ်ဦးတည်း နေထိုင်၍ မရ၊ စာသင်သားအများစုနှင့် ရောနှောကာ ပညာဆည်းပူးရပါသည်။

ကျောင်းသားတစ်ဦးချင်း တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းဖို့ လိုပါသည်။ လက်သည်း ခြေသည်း မှန်မှန်ညှပ်ခြင်း၊ ဖြူစင်သည့် အဝတ်ကို ဆင်ခြမ်းခြင်း၊ ရေမှန်မှန်သိုးခြင်း စသည့် တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေးကို လုပ်ဆောင်ပါမှ အများ၏ ကျန်းမာရေးကိုလည်း လေးစားရာ ရောက်ပါမည်။

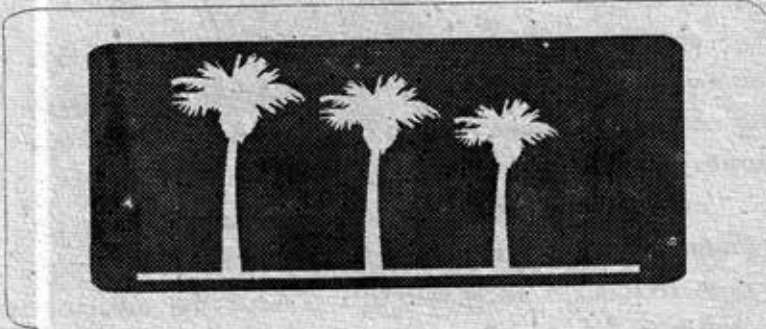
တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းနေရုံဖြင့် မပြီးသေးပါ။ စာသင်ခန်းကိုလည်း သန့်ရှင်းအောင် ဝိုင်းဝန်းလှည်းကျင်းရပါမည်။ အများသောက်သုံးရေကိုလည်း သန့်ပြန်စွာ ထားရပါမည်။ စာသင်ခန်းတွင် အလင်းရောင်ဝင်၍ လေကောင်း လေသန့်ရရှိစေရန် စီမံကြံ့ရပါမည်။

မိမိစာသင်ခန်းများ သန့်ရှင်းနေရုံဖြင့် ကျေနပ်မနေသင့်ပါ။ ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ဖို့လည်း လိုအပ်လှပါသည်။ ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်တွင် အမှိုက်သမိုက်များ၊ မြက်ပင် ချုံပင်များ မရှိအောင် စုပေါင်းအင်အားဖြင့် ရှင်းပစ်ရပါမည်။ ရေဥွက် ရေအိုင်များ မရှိအောင် ရေမြောင်းများ ပိတ်ဆို့မနေစေရန် တူးဖော်ပေးရပါမည်။ ကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံး၌ ရေအိုင် ရေဥွက်နှင့် ချုံပင်မြက်ပင်များ မရှိလျှင် ခြင်များ မခိုအောင်းနိုင်ပါ။ ဤသို့ဆိုလျှင် သွေးလွန်တုပ်ကွေးရောဂါကို ကြောက်ရန် မလိုတော့ပါ။

တစ်ဦးစီက ကျန်းမာရေးအသိ၊ ကျန်းမာရေးသတိရှိနေပါမှ၊ နိုင်ငံတော်တစ်နံတလျား သန့်ရှင်းကျန်းမာ နိုင်ပေသည်။ ကျန်းမာရေးသည်လည်း မရှိမဖြစ်သာ အရာဖြစ်သည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် မူလဖြစ်သော သန့်ရှင်းရေးကား ပြည်သူတိုင်းလုပ်ဆောင်ကြရမည့် မွေးရာပါတာဝန် မွေးရာပါတတ္တရားသာတည်း။

ကိုယ်တိုင်သန့်ရှင်း၍ နေအိမ်လည်း သန့်ရှင်းနေကြရမည်။ တစ်ဦးချင်း သန့်ရှင်းမှ တစ်ရပ်ကွက်လုံး သန့်ရှင်းစေရန်အထိ တိုးချဲ့ကြရမည်။ တစ်ရပ်လုံးမှ တစ်မြို့လုံး၊ တစ်နိုင်ငံလုံး အထိ ကျယ်ပြန့်စေသင့်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကျန်းမာသန်စွမ်းသော နိုင်ငံသားကောင်းဖြစ်လာစေရေးအတွက် ယခုကပင် ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ကြရပါမည်။ ပြုစုပျိုးထောင်ကြရပါသည်။ ဆရာ/ဆရာမ များ၏ သွန်သင်ညွှန်ကြားချက်ကို ခံယူလျက် ကျန်းမာသန့်ရှင်းရေးတာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ဝိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်ရပါမည်။ သို့မှသာ 'လူတိုင်း ကျန်းမာ သက္ကရာဇ် ၂၀၀၀မှာ' ဟူသော ဆောင်ပုဒ်နှင့်အညီ နိုင်ငံတော်၏ ကျန်းမာရေးဆောင်ရွက်ချက်များ အောင်မြင်နိုင်မည် ဖြစ်ပါသတည်း။

သုံးသပ်ချက်

နိဒါန်း

ကိုယ်ကျန်းမာမှု စိတ်ချမ်းသာနိုင်ကြောင်းဖြင့် အစပျိုးထားသည်။

စာကိုယ်

- ၁။ ကျန်းမာရေးနှင့် မပြည့်ဝုံက မည်မျှပင်အောင်မြင်၊ ကြွယ်ဝ နေပါစေ၊ စိတ်မချမ်းသာနိုင်ကြောင်း။
- ၂။ ကျောင်းသားအရွယ်၌ ကျန်းမာရေး အထူးအရေးကြီးကြောင်း၊ တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းမှုကို ပထမပြုသင့်ကြောင်း။
- ၃။ ထို့နောက် ကျောင်းဝန်းကျင် သန့်ရှင်းရေးကို ဆောင်ရွက်သင့်ကြောင်း တင်ပြထားသည်။

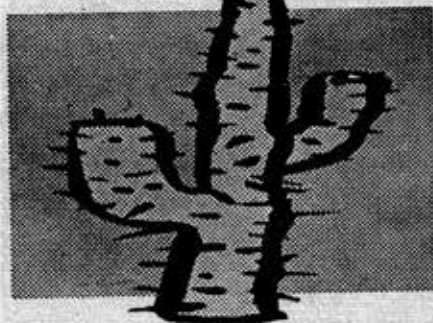
နိဂုံး

နိုင်ငံတော်၏ ကျန်းမာရေးဆောင်ရွက်ချက်များ အောင်မြင်စေရန်၊ လူတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်သင့်ကြောင်း နိဂုံးချုပ်ထားပါသည်။

ဖြည့်စွက်ချက်

ဤစာစီစာကုံးကိုမှီး၍ အောက်ပါစာစီစာကုံးများကို ရေးသားပါ။

- စုပေါင်းသန့်ရှင်း ရောဂါကင်း
- ကျောင်းကျန်းမာရေး

ကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်းစာကြည့်တိုက်

အားကစားခြင်းသည် ကိုယ်ကာယ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေသကဲ့သို့ စာဖတ်ခြင်းသည် ဉာဏ်ပညာကို ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် စေပါသည်။ ပညာပြည့်ဝ နှလုံးလှစေရန် အလွန် စာများများ ဖတ်ရပေမည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျောင်းစာကြည့်တိုက်သည် ကျွန်ုပ်တို့ ဘဝ၏ မီးရှူးတန်ဆေးတင်ဖြစ်ပေသည်။

စာပေသည် လူ့အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့၏ ယဉ်ကျေးမှုမဏ္ဍိုင်ဖြစ်သည်။ စာပေအဆင့် အတန်းမြင့်မှ လူ့အဖွဲ့၏ ဂုဏ်တင့်ပါသည်။ ထိုနည်းတူစွာ စာကြည့်တိုက်ဟူသည် စာပေယဉ်ကျေးမှု၏ ပြယုဂ်ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကျောင်းစာကြည့်တိုက်သည် မိခင်ကျောင်းကြီးနှင့်အတူ မွေးဖွား ခဲ့စန့်တူသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်းသို့ ရောက်သောကာလ၌ စာကြည့်တိုက်ကြီးသည် အခက်အလက် အဖူးအပွင့်တို့ဖြင့် ဝေစည်၍ နေပေပြီ။ ဝီရိကြီးများ၊ နံရံကပ် စာအုပ်စင်များ၊ စာကြည့်စားပွဲများဖြင့် ခမ်းနားတင့်တယ်နေပေသည်။

စာကြည့်တိုက်၏ နံရံလေးဖက်တို့တွင် ဝိုင်းချုပ်အောင်ဆန်း၊ ဓာတ်ပုံကြီး နှင့်တကွ မြဝတီမင်းကြီး ဦးစ၊ နတ်သျှင်နောင်၊ နဝဒေကြီးနှင့် မဟာဗန္ဓုလတို့၏ ပုံတူ ဆီဆေးပန်းချီကားကြီးများလည်း ချိတ်ဆွဲထားပါသည်။ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများအနေနှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများကို အားကျပြီး ကြီးစားချင်စိတ်များ ပေါက်ဖွားလာစေရန် ရည်ရွယ်၍ ထိုပုံများကို ချိတ်ဆွဲထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျောင်းစာကြည့်တိုက်၏ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်မှာသင်ကြားမှု အထောက် အကူပြုရေးဖြစ်ရာ စာကြည့်တိုက်တွင် ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ စာအုပ်စာကမ်းများ ပြည့်စုံစွာ စုဆောင်းထားရှိပါသည်။

ထို့ပြင် လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးအမြင်များ ကျယ်ပြန့်စေရန်အတွက် လစဉ် ထုတ် မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်များနှင့် နေ့စဉ်သတင်းစာများကိုလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ယူပါသည်။ သုတဆိုင်ရာ စာအုပ်များနှင့် ဝတ္ထု၊ ကဗျာစာအုပ်များလည်း လိုလေသေး မရှိအောင် စီစဉ်ထားပါသည်။ ဝတ္ထုစာအုပ်များထားရှိရာ၌ ကျောင်းသားလူငယ် တို့ကို အဆိပ်အတောက်ဖြစ်စေသော ဝတ္ထုများကို မထားရှိပါ။ ဘဝကို လေးနက် ခိုင်မာသော ဝတ္ထုများသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းစာကြည့်တိုက်၌ ထားရှိသော စာအုပ် စာတမ်းများသည် လူ့ဘဝအတွက် ဦးဆောင်လမ်းပြမည့် စာကောင်းပေမွန်များသာ ဖြစ်စေရမည်ဟူသောမူဖြင့် ရွေးချယ်ထားရှိပါသည်။

ယခုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ကျောင်းစာကြည့်တိုက်၌ စာအုပ်စာတမ်းပေါင်း ထောင်
 သောင်းချီ၍ ရှိနေပါပြီ။ စာအုပ်များ စုံလင်လှသည်နှင့်အမျှ စာဖတ်သူ ကျောင်းသား
 ဦးရေလည်း တစ်နေ့တခြား တိုးတက်များပြားလာပါသည်။ စာကြည့်တိုက် ကြီးကြပ်
 တွပ်ကဲနိုင်ရန် စာကြည့်တိုက်မှူးများကို အလှည့်ကျ ခန့်ထားပါသည်။ အလှည့်ကျ
 စာကြည့်တိုက်မှူးများသည် စာအုပ်စာတမ်းများ မပျောက်ရှု၊ မပျက်စီးစေရန်နှင့်
 စာကြည့်တိုက် လစဉ်ကြေးများ မှန်မှန်ရရှိစေရေးကို အဓိကထား၍ ဆောင်ရွက်ရ
 ပါသည်။

ကျောင်းသူ/ကျောင်းသားများထံမှ စာကြည့်တိုက် ဝင်ကြေးအဖြစ်သုံးကျပ်
 ကောက်ခံ၍၊ လစဉ်ကြေးအဖြစ် တစ်ကျပ်ကောက်ခံပါသည်။ ထိုဝင်ကြေး၊
 လစဉ်ကြေးများဖြင့် စာအုပ်စာတမ်းများ တိုးချဲ့ ဝယ်ယူသွားပါမည်။ ထို့ပြင် စေတနာ
 ရှင်များကလည်း လှူဒါန်းကြပါသေးသည်။

ကျောင်းစာကြည့်တိုက်ကို နေ့လယ်မုန့်စားဆင်းချိန်နှင့် ညနေကျောင်း
 ဆင်းချိန်တို့တွင် ဖွင့်လှစ်ထားပါသည်။ သတင်းစာနှင့် မဂ္ဂဇင်းစာစောင်အသစ်
 များကိုမူ စာကြည့်တိုက်အတွင်းမှာသာ ဖတ်ခွင့်ပြုပါသည်။ လုံးချင်းစာအုပ်များနှင့်
 တစ်လကျော်ပြီးသည့် မဂ္ဂဇင်းစာစောင်ဟောင်းများကိုသာ အိမ်သို့ ထုတ်ငှားပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အားလပ်ချိန်တိုင်း၊ စာကြည့်တိုက်မှာသာ အချိန်ကုန်လွန်
 စေပါသည်။ တို့ကျောင်းသား စာစောင်နှင့် မိုးသောက်ပန်းစာစောင်တို့ကို ကျွန်တော်
 အလွန်နှစ်သက်လှပါသည်။ တို့ကျောင်းသား စာစောင် စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲတွင်
 ဝင်ရောက် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ရာ ဆုရရှိခဲ့ဖူးပါသည်။

ကျောင်းစာကြည့်တိုက်သည် ရောင်စုံပွင့်ဖူးနေကြသည့် လောက
 ပန်းဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုနှင့် တူပါချေသည်။ ဘဝအကြောင်း၊ လောကအကြောင်း
 ရှုထောင့်စုံ ရေးသားထားသည့် စာများကို ကျောင်းစာကြည့်တိုက်တွင် ဖတ်ရှုရ
 ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ နုနယ်သော အသိအမြင်ကို ထိုထိုသော သတင်းစာ၊ မဂ္ဂဇင်း၊
 စာစောင်တို့က ကျယ်ပြန့်စေခဲ့ပါသည်။

'စာအုပ်စာပေ လူ့မိတ်ဆွေ' ဟု ဆိုပါမူ၊ စာကြည့်တိုက်သည် ကျောင်းသား
 ၏ မိတ်ဆွေစစ် ဖြစ်ရပါမည်။ အကြောင်းမူ ကျောင်းစာသင်ခန်းကျဉ်းနှင့် ကျယ်ပြော
 သည့် ပြင်ပလောကကို ပေါင်းကူးပေးသည့် ကျောင်းစာကြည့်တိုက်သည်
 ကျောင်းသား/ကျောင်းသူတိုင်းကို ဘဝအသိအခြေခံ ရင့်သန်စေသောကြောင့်
 ဝါတည်း။

သုံးသပ်ချက်

နိဒါန်း

ကျောင်းစာကြည့်တိုက်သည် ဘဝ၏ မီးရှုတန်ဆောင်ဖြစ်ကြောင်း
နိဒါန်းသွယ်သည်။

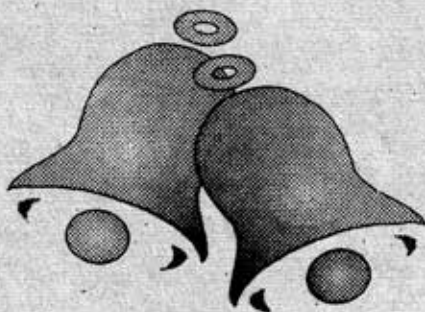
စာကိုယ်

- ၁။ စာကြည့်တိုက်သည် စာပေယဉ်ကျေးမှု ပြယုဂ်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြပါသည်။
- ၂။ ကျောင်စာကြည့်တိုက်၏ မြင်ကွင်းကို ပုံဖော်သည်။
- ၃။ စာကြည့်တိုက်ရှိ စာအုပ်စာတမ်းများကို သရုပ်ခွဲပြသည်။
- ၄။ ကျောင်းစာကြည့်တိုက်ဖွင့်ပုံ၊ ပိတ်ပုံ၊ စာအုပ်ငှားစနစ်တို့ကို ရေးပြပါသည်။
- ၅။ ကျောင်းစာကြည့်တိုက်ကြောင့် ရရှိလာသော စာပေဗဟုသုတ၊ ဆုလာဘ်များကို တင်ပြသည်။

နိဂုံး

ကျောင်းစာကြည့်တိုက်သည် ကျောင်းသား၏ မိတ်ဆွေဖြစ်ကြောင်း ဖြင့် နိဂုံးချုပ်ထားပါသည်။

(မိမိကျောင်းမှ ကျောင်းစာကြည့်တိုက်ကို အခြေခံ၍ ဤစာစီစာကုံးကို တစ်နည်းတစ်ဖုံ သီကုံးကြပါလေ။)

ကျောင်းသားနှင့် အားကစား

• ဘက်စုံပညာရေး

ဘက်စုံထူးချွန်သော ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်လာရေးအတွက် ပညာကြိုးစားရုံနှင့် မလုံလောက်ပါ။ အားကစားကို လိုက်စားပါမှ ကိုယ်ကာယ ကြံ့ခိုင်ပါမည်။ ကိုယ်ကာယကြံ့ခိုင်ပါမှ စိတ်ဓာတ်ဖွံ့ဖြိုးကာ ရှင်သန်ပေလိမ့်မည်။ သို့မှသာ ထူးချွန်သော လူရည်ချွန်၊ လူရည်မွန် ကျောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်လာနိုင် ပါသည်။

ကမ္ဘာလောကရှိ လူသားတိုင်းအတွက် အရေးကြီးဆုံးနှင့် အဖိုးမဖြတ် နိုင်သော အရာမှာ ကျန်းမာရေးပင် ဖြစ်သည်။ ကျန်းမာခြင်းက လူတိုင်း လူတိုင်း အတွက် အလွန်လိုအပ်လှပေသည်။ လူသားတစ်ဦးသည် ငွေသန်းပေါင်းမြောက်များ စွာ ချမ်းသာနေလင့်ကစား၊ နိုင်ငံတစ်ခုကို စိုးပိုင်သော ရေမြေ့သနင်း ပြည့်ရှင်မင်းပင် ဖြစ်လင့်ကစား ကျန်းမာရေးချို့တဲ့လျှင် လူ့ဘဝ အရသာကို ပြည့်ဝစွာ မခံစားနိုင်ပေ။

သို့ဖြစ်ရာ ဘဝ၏ အကျပိုင်း မရောက်မီ ပျို့ရွယ်စဉ်ကာလကပင် ကျန်းမာ ရေးလိုက်စားထားသင့်သည်။ အရွယ်လွန်မှ၊ ရောဂါဘယ ထူပြောလာမှ ကျန်းမာ ရေးကို ပြန်လည်လိုက်စားလို၍ မရတော့ပြီ။ ရောဂါကျွမ်းနေပြီဖြစ်သော လူနာကို အဘယ်ဆရာဝန်မှ မကယ်တင်နိုင်ပြီ။

သို့ဖြစ်ရာ ကျန်းမာရေးကောင်းရန်အတွက် အားကစားကို လေ့လာ လိုက်စားရခြင်းဖြစ်သည်။ အားကစားကို လုံးဝမလိုက်စားသော ကျောင်းသားသည် ကျန်းမာရေး အစဉ်သဖြင့် မကောင်းနိုင်၍၊ မကြာခဏ ကျောင်းပျက်ကွက်ရာ စာမေးပွဲအတွက် စိတ်မချရပေ။ ကျဆုံးမှုနှင့် ရင်ဆိုင်ရဖွယ်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ပညာ သင်စဉ်တွင် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ သင်ကြားနိုင်ရေးအတွက် ကျောင်းသား လူငယ်တိုင်း အားကစားကို လိုက်စားသင့်လှပေသည်။

အားကစားဟူသည် စိတ်ပျော်ရွှင်ရေးနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေး ကိုသာ ဖန်တီးနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားအားကစားစဉ် လူငယ်အချင်း ချင်း တွေ့ဆုံစည်းရုံးမိကာ မိတ်ကောင်းဆွေမွန်များ ဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။ အားကစား စည်းကမ်းများကို လိုက်နာရာမှ စည်းကမ်းကိုအလေးအနက် ခံယူတတ်ကြသူများ ဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။ ယှဉ်ပြိုင်ကြစဉ် တစ်ကိုယ်ကောင်း စိတ်ဓာတ်များ ဖယ်ရှားကာ

အားကစားဘက်ချင်းအပေါ် စာနာစိတ်များ ပေါက်ပွားလာနိုင်ပါသည်။ ဤသို့သော အားကစားစိတ်ဓာတ်အခြေခံသည် လူငယ်တို့၏ ပညာသင်တက်ကို ကောင်းစွာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရုံမျှမက အနာဂတ်ဘဝကိုပါ ကြီးစွာ အထောက်အပံ့ပြုနိုင်ပါသည်။

အားကစားတိုင်းမှာပင် ခေါင်းဆောင်ပါစေ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ခေါင်းဆောင်၏ အစီအမံနှင့် အမိန့်ကိုနာခံကာ တစ်ဖက်အသင်းနှင့် အပြိုင်ကြ၍ နှံ့ကြရပါသည်။ ထိုအခါ ခေါင်းဆောင်၏ ကွပ်ကဲမှုကို မှန်ကန်စွာ နာခံလေ့ရှိသည့်အသင်းသည် နိုင်စမြဲပင်ဖြစ်သည်။ ‘နောင်လိုက်ကောင်းမဖြစ်ခဲ့လျှင် ခေါင်းဆောင်ကောင်းမဖြစ်နိုင်’ ဟူသော ဆိုစကားရှိပါသည်။ တစ်နည်းဆိုပါမူ ခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ဦး၏ ကွပ်ကဲမှုဖြင့် အားကစားပြိုင်ပွဲ မနှံ့ဖူးသူသည် နောင်အခါ လူကြီးဖြစ်လာသော် စီမံအုပ်ချုပ်ခေါင်းဆောင်မှု ပေးနိုင်သူဖြစ်ဖို့ မလွယ်လှပါ။ ဤကား အားကစားကွင်းမှရအပ်သည့် အမြတ်အစွန်းများ ဖြစ်ပါချေသည်။

ကျောင်းသားနှင့် အားကစားသည် ဒွန်တွဲ၍နေသင့်သော်လည်း အလွန်အကျွံမူ မဖြစ်သင့်ပါ။ အချို့ အစွန်းရောက်စိတ်ဓာတ်ရှိသူများသည် စာကြည့်စားပွဲကိုပစ်ပယ်ကာ အားကစားကွင်းမှာသာ အချိန်ကုန်ဆုံးတတ်ပါသည်။ အချိန်ရှိတိုင်းအားကစား၍ စာမကြိုးစားပါသော် စာပေးပွဲအောင်မြင်မှုနှင့် ဝေးရချိန်မည်။ အရာရာတွင် မရှိမပဋိပဒါဟူသော စကားကို ကျွန်တော်တို့ သတိပြုရပါသည်။

ထိုမျှမက အားကစားသည် အဆွေခင်ပွန်း ပွားများ ဖြစ်ထွန်းစေတတ်သလိုပင် မိတ်ဆွေချင်း အချစ်ပျက်၍ အမျက်ထွက်စေတတ်ပြန်ပါသည်။ အားကစားကွင်းထဲမှ အပြိုင်အဆိုင်စိတ်ဓာတ်ကို ကွင်းပြင်သို့ ယူဆောင်ခဲ့ကာအငြိုးထား အမုန်းပွားတတ်ကြပြန်ပါသည်။ ထိုသို့မဖြစ်ရလေအောင် ကျွန်တော်တို့ အမြဲဂရုပြုကြရပါမည်။

အားကစားကွင်းသည် ကျွန်တော်တို့ လူငယ်များကို စိတ်ဓာတ်ရေးရာ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားရေးရာ တို့တွင် ပြုပြင်နိုင်သည်မှာ စာသင်ခန်းနှင့် မခြားပါ။ ဤသည်ကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သည့်ဆရာ/ဆရာမ များကလည်း ကျောင်းတိုင်းတွင် ဘောလုံးကွင်း၊ ဘော်လီဘောကွင်း၊ ခြင်းဝိုင်းစသည်တို့ကို ဖန်တီးပေးထား၍ တပည့်များကို ပျော်ရွှင်စွာ ကစားစေပါသည်။ တစ်နေ့ကုန်စာသင်ပြီး၍ ညောင်းညာလာသည့်အခါ စိတ်အပန်း၊ ကိုယ်အနွမ်းပြေအောင် အားကစားကွင်းသို့ ဝင်ကြရပါသည်။

နိုင်ငံတော်အစိုးရ အနေဖြင့်လည်း ကျောင်းသားပွဲတော်၊ ကျောင်းသား အားကစားပြိုင်ပွဲများကို ပြုလုပ်ပေးခဲ့သည်မှာ ကျောင်းသားလူငယ်ထု၏ ကျန်းမာ

ရွှင်လန်း ပျော်ရွှင်ရေးနှင့် ပြည်ထောင်စုကျောင်းသားတို့၏ စည်းလုံးညီညွတ်ရေး တို့ကိုပင် အခြေခံပေသည်။ ကျောင်းသားအားကစားပွဲများကို ကျင်းပပေးခြင်းဖြင့် ကျောင်းသားတို့မှာ ကျန်းမာရေး၊ ခင်မင်ရင်းနှီးရေး၊ စည်းလုံးညီညွတ်ရေးတို့အပြင် မီးခဲပြာဖုံးဖြစ်နေသော တိုင်းပြည်ကိုယ်စားပြုမည့် လူ့ရည်မွန်များ ပေါ်ထွက် လာနိုင်ပေသည်။

ကျောင်းသားနှင့် အားကစားသည် ထာဝစဉ် ဒွန်တွဲနေသင့်ပါသည်။ သို့သော် 'တန်ဆေး လွန်ဘေး' ဟုဘိသကဲ့သို့ ကျောင်းသားတိုင်းသည် အားကစား ကို မလွန်ကဲစေဘဲ အချိုးညီညီ ပေါင်းစပ်မှသာလျှင် ဘက်စုံထူးချွန်သော နိုင်ငံ့ သားကောင်းများအဖြစ် မွေးဖွားလာနိုင်မည် ဖြစ်ပါသတည်း။

သုံးသပ်ချက်

နိဒါန်း

ဘက်စုံထူးချွန်သော ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်ရေးအတွက် အားကစား လိုက်စားရမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အစပျိုးထားသည်။

စာကိုယ်

- ၁။ လူ့ဘဝအတွက် ကျန်းမာရေးသည် အရေးကြီး၍ ငယ်စဉ်ကပင် အားကစားလိုက်စားသင့်ကြောင်းနှင့် ကျန်းမာရေးကောင်းမှသာ ပညာကို ပျော်ရွှင်စွာသင်နိုင်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။
- ၂။ အားကစားခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူးများကို ဆက်လက်တင်ပြသည်။
- ၃။ အားကစားလိုက်စားရာတွင် မလွန်ကဲစေဘဲ လိုက်နာသင့်သည် များကို ခွဲခြားရေးသားပါသည်။
- ၄။ နိုင်ငံတော်က ကျင်းပသော ကျောင်းသားပွဲတော်၊ ကျောင်းသား အားကစားပြိုင်ပွဲများကို ဖော်ပြထားပါသည်။

နိဂုံး

ကျောင်းသားတိုင်း အားကစားကို မလွန်ကဲစေဘဲ အချိုးညီညီပေါင်းစပ် လျှင် ဘက်စုံထူးချွန်လာနိုင်ကြောင်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်ထားသည်။

ဤစာစီစာကုံးကိုဖိုး၍ အောက်ပါစာစီစာကုံးများကို ရေးကြည့်ပါ။

- ကျောင်းသားပွဲတော်
- ကျွန်ုပ်ပါဝင်ဆင်နွှဲသော အားကစားပွဲ
- အားကစားခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူး

ပျက်သုတ် ပြင်သက

* အမှားသိမြင် အမှန်မြင်

ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းသည် လောကဓမ္မတာတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ဖြစ်ထွန်းမှု ရှိလျှင် ပျက်စီးမှု ရှိမည်သာပင်။ သို့သော် ပျက်စီးယိုယွင်းခြင်းကို အချိန်မီ ပြုပြင် ပြင်ဆင်ခြင်းအားဖြင့် အကောင်းပကတိ ပြန်လည် ဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။

ယိုယွင်းပျက်စီးနေသည့် အရာဝတ္ထုကို မပြုမပြင်ဘဲ ပစ်ထားမည် ဆိုပါက ကြာလေ ပို၍ ပျက်စီးလေပင် ဖြစ်ပါသည်။ ပျက်စီးယိုယွင်းသည်ကို သိသည့် အချိန်မှစ၍ ကောင်းမွန်အောင် ပြုပြင်မည်ဆိုပါလျှင် တစ်ခဏအတွင်း အကောင်း အဝသို့ ပြန်ရောက်လာနိုင်ပါသည်။ မပြုပြင်ဘဲ ထားခြင်းသည် ထာဝရဖြစ်၍ ပြုပြင်ခြင်းသည် တစ်ခဏသာ ဖြစ်ပါချေသည်။

'အချိန်မီချုပ် အစုတ်သက်သာ' ဟူသော အင်္ဂလိပ်စကားပုံတစ်ခု ရှိပါ သည်။ စုတ်ပြုနေသော အဝတ်ပုဆိုးတစ်ထည်ကို သည်အတိုင်းဆက်ဝတ်နေပါက ပို၍သာ စုတ်ပြုလာမည် ဖြစ်ပါသည်။ အပ်နှင့်အပ်ချည်ကိုယူ၍ ချက်ချင်း ချုပ်လုပ် ဖာထေးလိုက်ပါမူ တိုး၍ မစုတ်မပြနိုင်တော့ဘဲ ကောင်းမွန်လာနိုင်ပါသည်။ ပျက်နေ သောကားတစ်စီးကို ပစ်ထားမည်ဆိုပါက ပို၍ ပျက်စီးယိုယွင်းလာပါမည်။ ပြင်သင့် သည့်အစိတ်အပိုင်းကို ပြင်ဆင်လိုက်ပါလျှင် ဖြန့်လည်၍ အသုံးဝင်လာမည် ဖြစ်ပါသည်။

လူတို့သည် ပျက်သည့်အရာဝတ္ထုကိုအကောင်းဖြစ်အောင် ပြုပြင်ရန် ဝန်လေးနေတတ်ကြပါသည်။ ပြုပြင်ရမည့်ဒုက္ခဝန်တာကို မခံစားလိုကြသဖြင့် အပျက်ကို မပြင်ဘဲ ထားတတ်ကြခြင်း ဖြစ်ပါချေသည်။ အပျက်ကို မပြင်ဘဲ ထားခြင်းအားဖြင့် အသုံးဝင်သော ဝတ္ထုပစ္စည်းများ အချည်းအနီးဖြစ်ရပါမည်။ ပျက်စီးယိုယွင်းသည့် ရုပ်ဝတ္ထုများကိုသာ ပြင်ဆင်အပ်သည် မဟုတ်ပါ။ မှားယွင်း နေသည့် စိတ်ဓာတ်နှင့် အပြုအမူများကိုလည်း ပြုပြင်ကြရပါမည်။

ပျက်စီးနေသည့် အကျင့်စာရိတ္တ၊ ကျဆင်းနေသည့် စိတ်ဓာတ်၊ လွဲမှား နေသည့် အပြုအမူများကို ပြုပြင်ရန် ပို၍ အရေးကြီးလှပါသည်။ အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားနေသူသည် အကျင့်ဖြူစင်အောင် ပြုပြင်ရပါမည်။

အကြံအစည်ပျက်ပြားသဖြင့် အနှံ့နှင့်ရင်ဆိုင်ရကာ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေသူသည် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်အောင်ပြုပြင်ရပါမည်။ အရက်စွဲခြင်း၊ မူးယစ်ဆေးစွဲခြင်း စသည်ဖြင့် အမူအကျင့်မှားယွင်းနေသူသည် လူကောင်းပကတိပြန်ဖြစ်အောင် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ပြုပြင်ယူရပါမည်။ လူသည် လောကအားလုံးတွင် သတ္တဝါတကာတို့ထက် အမြင့်မြတ်ဆုံးဖြစ်ရာ၊ လူတစ်ဦး ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်းသည် ရုပ်ဝတ္ထုတစ်ခု ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်းထက် မနှိုင်းယှဉ်သာအောင် တန်ဖိုးကြီးလှပါချေသည်။

မိမိကိုယ်ကို ပျက်စီးယိုယွင်းလာမှန်းသိပါလျက် ဆက်လက်၍ စိတ်အလိုကို မလိုက်သင့်ပါ။ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းခြင်း၊ မူးယစ်တွေဝေခြင်း၊ ပျင်းမိခြင်း၊ အဖျော်အပါးလိုက်စားခြင်းတို့သည် လူ၏ ကျန်းမာရေးကိုလည်းကောင်း၊ ဥစ္စာစည်းစိမ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဂုဏ်သတင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဘဝတိုးတက်မှုကိုလည်းကောင်း ဖျက်ဆီးချေမှုန်းတတ်ကြပါသည်။ ထိုအဖျက်အဆီးများ ကပ်ငြိသည်နှင့် သတိတရားလက်ကိုင်ထားကာ မိမိကိုယ်ကို အမြန်ဆုံးပြုပြင်ဖို့ အရေးကြီးလှပါသည်။

အမှားကိုမြင်၍ အမှန်သို့ရောက်အောင် ပြင်ရာတွင်လည်း စွဲမြဲလိုပါသည်။ 'ခွေးမြီးကောက် ကျည်းတောက်စွပ်' ဟုဘိသို့ တစ်ခဏသာပြုပြင်၍ ထာဝစဉ် မစွဲမြဲပါသော် အကျိုးရှိမည် မဟုတ်ချေ။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသူ/ကျောင်းသားများသည် ပညာသင်စဉ်ဘဝ၏ အနှောက်အယှက် အဟန့်အတားများကို သတိထား၍ ရှောင်ရှားကြရပါမည်။ မှားယွင်းနေလျှင်ချက်ချင်းပြင်ကြရပါမည်။ ကျွန်တော်တို့သည် 'ပျက်အစဉ် ပြင်ခဏ' ဟူသော ဆိုထုံးစကားကို ထာဝစဉ် ဦးထိပ်ပန်ဆင်၍ ဘဝကိုတည်ဆောက်သွားရမည်ဖြစ်ပါ သတည်း။

သုံးသပ်ချက်

နိဒါန်း

ပျက်စီးယိုယွင်းမှုကို အချိန်မီပြင်ခြင်းဖြင့် အကောင်းပကတိ ပြန်ဖြစ်နိုင်ကြောင်း အစချီထားသည်။

စာတိုယ်

၁။ အချိန်မီချုပ် အစုတ်သက်သာ ဟူသော စကားပုံကိုချဲ့ထွင်ရေးသားထားသည်။ ။ ပျက်စီးနေသည်ကို မပြင်ဘဲထားသဖြင့် ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုများကို ဖော်ပြသည်။ ၃။ အချိန်မီ ပြုပြင်သင့်ကြောင်းနှင့် အမှားထပ်မံ မကျူးလွန်ရန် ရေးသားထားပါသည်။

နိဂုံး

ထိုဆိုထုံးစကားကို တစ်သက်တာ ဦးထိပ်ပန်ဆင်ထားသင့်ကြောင်း။

ရိုးရိုးကျင့် မြင့်မြင့်ပြာ

• ရိုးသားဖြောင့်မတ်ခြင်း

ရိုးသားဖြောင့်မတ်ခြင်းသည် မွန်မြတ်၏။ လူတိုင်းနှစ်သက်၏။ လူချစ်လူခင်ပေါများ၏။ အရာရာတွင် ရိုးသား၊ ကြီးစားခြင်းဖြင့် အောင်မြင်နိုင်ပေသည်။

ရိုးသားစွာ ပြောဆိုခြင်းကို လူတို့နှစ်သက်ကြသကဲ့သို့ ရိုးသားစွာ ကျင့်ကြံနေထိုင်ခြင်းကိုလည်း လူတိုင်းအလိုရှိကြသည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်ရာတွင် လော်လည်ခြင်းမရှိဘဲ ဣန္ဒြေသိက္ခာ ရှိရှိ ဝတ်ဆင်ဖို့လိုအပ်ပါသည်။ ထို့အတူ စားသောက်ရာတွင်လည်း ထူးထွေဆန်းပြားသည့် အစားအသောက်များကို ရှောင်ရှားကာ မိမိပလာ စားရိုးစားစဉ် ဖြစ်သည့် အစားအစာများကို သုံးဆောင်ခြင်းဖြင့် ငွေကြေးချွေတာ နိုင်ပါသည်။

ရိုးသားသူ၊ လူရိုးလူကောင်း ဟူသောဂုဏ်ပြစ်သည် မည်သည့်ဂုဏ်ထူးဝိသေသနှင့်မျှ မအပ်စပ်ပါချေ။ ရိုးသားစွာကျင့်ကြံနေထိုင်သူသည် ဆင်းရဲစေကာမူ အများတကာ၏ လေးစားမှုကို ခံယူရပါသည်။ ပရိယာယ်ခေလုပ်ပြောဆို လိမ်လည်ကာ ကြီးပွားချမ်းသာသူတို့သည် မိမိတို့ ဒုစရိုက်မှုများကြောင့် အိပ်မပျော် စားမဝင်ရှိစဉ် ရိုးဖြောင့်သူသည် ဘဝတာ တစ်လျှောက်လုံး ငြိမ်းချမ်းသာယာစွာ သိက္ခာရှိရှိ နေထိုင်သွားနိုင်ပါသည်။

လိမ်လည်ကောက်ကျစ်သူသည် အလိမ်ပေါ်သည်အခါ ကြီးစွာအရှက်ရတတ်ပါသည်။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး၌ အမည်းစက်ထင်ကာ မျက်နှာမဖော်ဝံ့အောင် ရှိတတ်ပါသည်။ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသူကို မည်သူကမျှ အပေါင်းအဖော်မလုပ်လိုကြပါချေ။

ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူကိုမူ လူတကာချီးမွမ်းလေးစားကြပါ၏။ လူတိုင်းက အဆွေဆင်ပွန်းဖွဲ့ လိုကြပြီး အကူအညီပေးရန် အသင့်ရှိကြပါသည်။ လူ့ဘဝခဏတွင် ရိုးသားစွာ ကျင်းသုံးနေထိုင်ကြပြီး ဖြူစင်မြင့်မြတ်သည့် စိတ်ကူးအကြံအစည်များကိုသာ မွေးမြူကြဖို့ ပညာရှိများက ဆုံးမလေ့ရှိပါသည်။

လူ့လောကတွင် ရိုးဖြောင့်နေရုံနှင့် မပြီးသေးချေ။ ဘဝမြင့်မားတိုးတက်ရေးအတွက် ကြံဆောင်ရပေဦးမည်။ အတွေ့အကြုံမရှိ၊ တီထွင်မှုမရှိ၊ ဆန်းစစ်မှုမရှိလျှင် တိုးတက်မှုလည်းမရှိပေ။ ထိုကြောင့်ပင် မြင့်မြင့်ကြဟူသော စကားကို ထည့်သုံးထား

ခြင်းဖြစ်သည်။

လူနေချုံကြား၊ စိတ်နေဘုံဖျားဟူသကဲ့ မိမိဘဝ တက်လမ်းအတွက် ရည်မှန်းချက်ကြီးကြီးထား၍ ကြိုးစားကြရပေမည်။ ကမ္ဘာကျော် ပုဂ္ဂိုလ်အများစု၊ ကမ္ဘာ့ခေါင်းဆောင်အတော်များများ၏ ဘဝကိုလေ့လာလျှင်၊ ဇိုးဇိုးကျင့် မြင့်မြင့်ကြ၍ တက်လာသူများ ဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရှိရပေမည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသူ/ကျောင်းသားများသည် မိမိဘဝတက်လမ်းအတွက် ဇိုးဇိုးကျင့် မြင့်မြင့်ကြသင့်ပါသည်။ သို့မှသာ နောင်အနာဂတ်၌ နိုင်ငံသားကောင်း ရတနာများ ဖြစ်လာနိုင်ပေသည်။

သုံးသပ်ချက်

နိဒါန်း

ဇိုးသား ကြိုးစားခြင်းဖြင့် အရာရာကို အောင်မြင်နိုင်ကြောင်း နိဒါန်းစသည်။

စာကိုယ်

ဇိုးသားခြင်း၏အကျိုးနှင့် မဇိုးသားမှု၏ ဆိုးပြစ်များကို ယှဉ်တွဲတင်ပြသည်။ ဆက်လက်၍ အကြံအစည်မြင့်မားရန်လည်း ပမာပြု၍ ရေးထားပြန်ပါသည်။

(ဤစာကိုယ်ရေးကွက်ကို မိမိအတွေးအမြင်ဖြင့်တစ်မျိုးခြယ်မှုန်းနိုင်ပါသည်။)

နိဂုံး

ဇိုးဇိုးကျင့် မြင့်မြင့်ကြခြင်းအားဖြင့် အနာဂတ်၏ သားကောင်းရတနာများဖြစ်လာနိုင်ကြောင်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်ထား ပါသည်။

(ပြန်လှန်လေ့ကျင့်ရေးသားကြပါလေ။)

စာဖတ်ခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူး

- စာဖတ်ဝါသနာ
- စာဖတ်ခြင်း

လူတစ်ကိုယ် ဝါသနာတစ်မျိုးရှိစမြဲ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဝါသနာများ ထဲမှ စာဖတ်ဝါသနာသည် အကျိုးအရှိဆုံး ဖြစ်သည်။ စာဖတ်ခြင်းအားဖြင့် မိမိဘဝ အတွက် အကျိုးကျေးဇူးမြောက်မြားစွာ ရရှိနိုင်ပါသည်။

ယနေ့ လူငယ်များသည် နောင်တစ်ချိန်တွင် တိုင်းပြည်၏ ဟာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ကြရမည်သူများဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်တွင် မိမိကိုယ်ကို ထူးချွန်ထက် မြက်အောင် လေ့ကျင့်ပို့ဆောင် ကြရပါမည်။

နောင်တစ်ချိန်တွင် ခေါင်းဆောင်ကောင်း ဖြစ်လာရန်၊ နိုင်ငံသားကောင်း သားမြတ် တစ်ယောက်ဖြစ်လာရန်၊ အသိဉာဏ်ပညာ ကြွယ်ဝရန်လိုသည်။ အကတ် ပညာ ပြည့်စုံရန်လိုသည်။ အသိပညာ၊ အတတ်ပညာကို ပေးနိုင်သောသူကား စာအုပ်စာပေများပင်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ စာဖတ်ခြင်းဖြင့် လိုအပ်သောအရာကို ရယူနိုင်ပေသည်။

ယခုခေတ်လူငယ်များသည် များသောအားဖြင့် စာဖတ်ခြင်းကို မနှစ်သက် ကြပါ။ ဖျော်ပွဲရွှင်ပွဲများဖြင့်သာ အချိန်ကုန်တတ်ကြသည်။ မူးယစ်သောက်စား လောင်းကစားခြင်းတို့၌သာ မေ့လျော်တတ်ကြသည်။ မကောင်းမှု၏ ဝဲဩယဉ် မြုပ်ချည်ပေါ် ချည် ကူးခတ်နေတတ်ကြသည်။

စာပေသည် “မကောင်းဖြစ်တာ၊ ကောင်းရာကို” ညွှန်ပြနိုင်သည်။ စာဖတ် သူကို ဉာဏ်အလင်းရောင်ရအောင် ဖေးဆောင်နိုင်ပါသည်။

ထို့ပြင် လူသားအဖို့ ကိုယ်ခန္ဓာ ကျန်းမာကြံ့ခိုင်စေရန် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အစာရေစာ စားသုံးရန် လိုအပ်ပါသည်။ အဟာရ ပြည့်ဝရန် လိုအပ်ပါသည်။ ထိုနည်းတူစွာ စိတ်ကိုလည်း အစာကျွေးရပါသေးသည်။ စိတ်အစာကား စာပေ ဖြစ်ပါသည်။ စာဖတ်ခြင်းဖြင့် ဦးနှောက်ကို ထက်မြက်ရှင်သန်စေနိုင်ပါသည်။

စာဖတ်ခြင်းဆိုရာ၌ စာကောင်းပေမွန်များကို ရွေးချယ် ဖတ်တတ်ရန်မှ လိုအပ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အရွယ်တွင်မူ သင့်လျော်သော ခေတ်သစ်ဝတ္ထု မဂ္ဂဇင်း များ၊ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်များအပြင် ငွေ့စာပေ ပညာရှင်ကြီးများ၏ ကဗျာစာပေ အစုစုကို ဖတ်ရှုသင့်ကြပါသည်။

ရသစာပေအပြင် ဦးနှောက်ကို ရှင်သန် ထက်မြက်စေသော သုတစာပေများကို ဖတ်ရှုမှတ်သားရပါသည်။ သုတစာပေသည် မိမိ၏ လက်ရှိဘဝကိုလည်း အကျိုးပြုပါသည်။ စာသင်သား ကျောင်းသူ/ကျောင်းသားများကို ပညာရည်ချွန်လူချွန်တစ်ယောက်ဖြစ်လာစေမည်။ ကုန်သည်၊ ပွဲစား၊ ဆရာဝန်၊ အင်ဂျင်နီယာ၊ လျှပ်စစ်ပညာရှင် စသည့် လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်နေသူတို့ကိုလည်း ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ ဝဟုသုတ စာပေများက လက်ရှိအလုပ်ကို ပိုမိုကျွမ်းကျင်အောင်မြင်လာစေပါသည်။

သို့ဖြစ်ရာ စာကောင်းပေမွန်များကို ရွေးချယ်ဖတ်ရှုတတ်ရန်သာ လိုပါသည်။ သိုင်းဝတ္ထု၊ လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဝတ္ထုနှင့် အပေါစားအချစ်ဝတ္ထု စသည့် အပျော်ဖတ် စာပေများကို ရှောင်ကြဉ်ကြရပါမည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသူ/ကျောင်းသားများအဖို့ စာဖတ်ဝါသနာသည် မကောင်းမှုဘက်သို့ မတိမ်းညွတ်အောင် အဓိက စည်းတားပေးသော တံတိုင်းကြီးဖြစ်ပါသည်။ အားလပ်နေလျှင် အပျော်ဖက်၍ သောက်စား မူးယစ်ခြင်းမှတစ်ဆင့် မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲသည်အထိ ပျက်စီးခြင်းတိုင် ဆိုးဝါးသွားနိုင်ပါသည်။ လေးနက်သော အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးစေ၍ ပညာရေးလမ်းခုလတ်၌ ခါးပြတ်စေနိုင်ပါသည်။ ဤသို့သော လူငယ်အများစုရှိနေမည့် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၏ ဘဝကံကြမ္မာကားမတွေးရဲစရာပင်တည်း။

စာဖတ်သောအလေ့အထကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ကျင့်သုံးလျှင်မူကား စာပေ၌ မွေ့လျော်ကာ မကျောင်းမှုတို့ အဝေးသို့ ပြေးကြကုန်သည်။ စာပေမှတစ်ဆင့် အောင်မြင်မှု အဆင့်ဆင့်ကိုရလာစေနိုင်ပါသည်။ အသိအလိမ္မာကြွယ်သော လူငယ်များကို အရွယ်အလျောက် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော စာပေများကို ဖတ်ရှုနိုင်ရန် နိုင်ငံကြီးများ၌ သီးခြားစာကြည့်တိုက်များခွဲခြားတတ်ကြောင်း သိရှိရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း ဤသို့မထားရှိနိုင်သေးပါ။

စာဖတ်သူများ အထူးအားထားရသော စာကြည့်တိုက်ကြီးများမှာ အမျိုးသမီးစာကြည့်တိုက်၊ စာပေဗိမာန်စာကြည့်တိုက်နှင့် တက္ကသိုလ်များ ဝဟိုစာကြည့်တိုက်များဖြစ်ပါသည်။ ယင်းစာကြည့်တိုက်ကြီးများကို ပညာရပ်မျိုးစုံ၊ စာအုပ်မျိုးစုံ၊ ဘာသာမျိုးစုံ စာအုပ်များ စနစ်တကျထားရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသားလူငယ်များအဖို့ ယင်းစာကြည့်တိုက်ကြီးများသို့ မသွားရောက်နိုင်လျှင် ကျောင်းစာကြည့်တိုက်မှသော်လည်းကောင်း၊ ဝယ်ယူငှားရမ်း၍ သော်လည်းကောင်း၊ မပြတ်ဖတ်ရှုသင့်ပါသည်။

မွေးမြူထားသည့်နိုင်ငံ၏ ရှေ့ခရီးကားရောင်ခြည်များ ထွန်းကားနေမည်သာတည်း။

အချုပ်အားဖြင့်ဆိုရသော် မိမိဘဝအတွက်သော်လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံတော် အတွက်သော်လည်းကောင်း၊ စာကို စွဲမြဲစွာ ဖတ်သင့်ပါသည်။ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းဆုံး နုပျိုဆုံး ကျောင်းသားအရွယ်တွင် အချိန်ရသမျှ၊ စာဖတ်ခြင်းဖြင့် ဗဟုသုတ တိုးပွား နေသင့်ပါတော့သည်။

သုံးသပ်ချက်

နိဒါန်း

စာဖတ်ခြင်းဖြင့် အကျိုးကျေးဇူးမြောက်မြားစွာရနိုင်ကြောင်းဖြင့် နိဒါန်း သွယ်သည်။

စာကိုယ်

- ၁။ ခေါင်းဆောင်ကောင်းဖြစ်လာရန်၊ နိုင်ငံသားကောင်း ဖြစ်လာရန် အသိဉာဏ်ပညာ ကြွယ်ဝရန်လိုကြောင်း။
- ၂။ လူငယ်အများစုမှာ စာဖတ်ခြင်းကို မနှစ်သက်ဘဲ မကောင်းမှု၌ မွေ့လျော်တတ်ကြောင်း။
- ၃။ စာပေသည် မကောင်းမြစ်တား၊ ကောင်းရာညွှန်ပြတတ်၍ စာဖတ် ရန်လိုကြောင်း။
- ၄။ စာဖတ်ရာ၌ စာကောင်းပေမွန်များကို ရွေးချယ်ဖတ်ရှုသင့်ကြောင်း ဖြင့် အဆင့်လိုက်တင်ပြထားသည်။

နိဂုံး

ကျောင်းသားဘဝတွင် စာဖတ်ဝါသနာစွဲမြဲသင့်ကြောင်းဖြင့် နိဂုံးချုပ် ထားသည်။

ဖြည့်စွက်ချက်

ဤစာစီစာကုံးနှင့် အောက်ပါစာစီစာကုံးများ ဆင်သော်လည်း မတူကြောင်းသတိပြုပါ။

- အလိမ္မာစာမှာရှိ
- စာအုပ်စာပေ လူ့စိတ်ဆွေ
- ပညာရွှေတို လူ့မနိုး
- ပညာရဲရင့် ပွဲလယ်တင့်
- ပညာရှာ ပမာသုဖုန်းစား

စကားပြော ပြောဆိုပါ

- စကားအရာ ပျားသကာ
- နှုတ်ကောင်းလျှင် ပြည်စိုး

လူသည် ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဆက်ဆံရသည်။ ဤသို့ဆက်ဆံရာတွင် စကားပြောဆိုကြရသည်။ ဤသို့ပြောဆိုရာတွင် နှုတ်ခွန်း ချီသာ ပြောဆိုပါမူ နားဝင်ပီယံရှိလှ၏။ လူအများနှစ်သက်မြတ်နိုးတတ်ကြပေ၏။

နှုတ်ထွက်စကား ကြမ်းတမ်းသော သူတို့ကိုကား၊ လူအများက မနှစ်မသက် ရှုတ်ချမမြဲဖြစ်သည်။

‘နှုတ်မင်္ဂလာ၊ စကားမှာကား၊
အသာအချို့၊ သူနာလိုအောင်၊
မိန့်ဆိုခြင်းလျှင်၊ တန်ဆာဆင်၏။’

(ဩဝါဒထူးဖျို့)

ကျွန်တော်တို့သည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စကားပြောဆိုခြင်းအလုပ်ကို လုပ်ကြ ရသည်။ အိမ်မှာ၊ စာသင်ကျောင်းမှာ၊ ဈေးမှာ၊ အလုပ်ခွင်မှာ စသည်ဖြင့် စကား ပြောဆိုကြရသည်။ တစ်ဦးချင်း ပြောရ၏။ အစည်းအဝေးမှာ ပြောရ၏။ စင်မြင့်၌ တက်ပြောရ၏။ မည်သို့ဆိုစေ စကားချီသာ ပြောဆိုခြင်းကိုမူ လူအများနှစ်သက် စမြဲပင်တည်း။

စကားချီသာ ပြောဆို၍ မိမိလိုရာရအောင် ယူနိုင်၏။ မိမိအလုပ် အောင်မြင်စေ၏။ စကားပြောချီသာသော ဈေးသည်သည် အခြားဈေးသည်များထက် အရောင်း အဝယ်ကောင်းကြောင်း ကျွန်တော်တို့ မျက်မြင်ပင်ဖြစ်၏။

‘နှုတ်ကောင်းလျှင် ပြည်စိုး’ ဟူသော ဆိုရိုးစကား ရှိပါသည်။ စကားပြော ကောင်းလျှင် ပြည်ကို အစိုးရသော သူပင် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ကမ္ဘာခေါင်းဆောင်၊ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်အများစုသည် စကားပြောကောင်းသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ နှုတ် ထွက်စကား ချီသာသော သူများ ဖြစ်ကြပါသည်။

အပြောကောင်း၊ အဟောကောင်းဖြင့် လူအများနှလုံးကို ဆွဲဆောင်နိုင်သူ များ ဖြစ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည်လည်း စကားပြောဆိုရာတွင် အတုယူ၍ ချေခံစွာ ပြောဆိုရာသည်။

'တစ်ယောက်စကား၊ တစ်ယောက်နားမှာ၊

မခါးရအောင်၊ သတိဆောင်၍၊

မောင်တို့ဆိုလေ၊ ပျားသကာသို့ ချီလှစေ'

ရှင်မဟာ ရဋ္ဌသာရက လက်သစ်တောင်တာ၊ ဆုံးမစာတွင် ဤသို့ ညွှန်ပြ
ရေးသားခဲ့ပါသည်။ မှန်ပါသည်။ လူ့သဘောမှာ စိတ်ရင်းမနော မည်သို့ ရှိစေကာမူ
နှုတ်ထွက်စကားကိုသာ ကြည်မြဲဖြစ်၏။ စကားပြော ချီသာလျှင် ကြားရသူနား၌
ပျားသံကာရည်လောင်းထည့်သကဲ့သို့ ချီလှ၊ အရသာ ရှိလှပေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ နှုတ်ထွက်စကားသည် အရေးကြီးလှပေ၏။ အပြောအဆို
လိမ္မာယဉ်ကျေးရန် အထူးလိုအပ်လှပေသည်။ 'ကောင်းစွာဆိုအပ်သော အကြင်
စကားရပ်သည်လည်း မင်္ဂလာတရား မည်ပေသည်' ဟု ဗုဒ္ဓမြတ်ဘုရားကပင် ဟော
ကြားခဲ့သည်။ စကားချီသာ ပြောဆိုခြင်းသည် မင်္ဂလာတရား မည်ပေ၏။

စကားပြောဆိုတတ်ခြင်း၊ နှုတ်ချီခြင်းသည် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်း
တွင်သာမက နိုင်ငံအချင်းချင်းဆက်ဆံရာတွင်လည်း အရေးကြီးလှပေသည်။ ယနေ့
နိုင်ငံတကာ ဆက်ဆံရေးသည် သံတမန် ကျင့်ထုံးကို လက်စွဲပြု၍ နှုတ်ခွန်းချီသာ
ပြောဆိုမှုကို ရှေ့တန်းတင်ထားကြသည်။

နိုင်ငံတကာ ဆက်ဆံရေးတွင် နှုတ်ချီခြင်းကြောင့်၊ စစ်ပွဲများ ရပ်တန့်
စေကာ၊ ငြိမ်းချမ်းရေးများ တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့သည်။ တစ်ချိန်သောကာလက ပုဂံ
နေပြည်တော်ကြီးကို မွန်ဂိုဘုရင် ကူဗလိုင်ခန်မင်းကြီး၏ တရုတ်တပ်များ ဝိုင်းဝန်း
ထားစဉ် ငြိမ်းချမ်းရေးသံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ရှင်ဒိသာပါမောက်၏ အပြောအဆို
လိမ္မာယဉ်ကျေးမှုကြောင့် တရုတ်တပ်များ ဆုတ်ခွာသွားကာ ငြိမ်းချမ်းရေးကို
တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့သည်။

မည်သို့ဆိုစေ ချစ်စေလို ခံတွင်းလက်လေးသစ်၊ မုန်းစေလို ခံတွင်း
လက်လေးသစ်ဖြစ်ရာ ချစ်ခင်ဖွယ်သော စကားကိုသာ ပြောဆိုရာ၏။ 'တံတားအို
မှောင်ကိုမလျှောက်နှင့်၊ စကားဆို တောင်လို မမောက်နှင့်' ဟု ဆိုထုံးပြုခဲ့ကြပေသည်။

အချစ်အားဖြင့်ဆိုရသော် နှုတ်ချီခြင်းသည် အောင်မြင်ခြင်း၏ သော့ချက်
ဖြစ်ရာ၊ စကားချီသာ ပြောဆိုခြင်းဖြင့် အရာရာတွင် အောင်ပွဲ ဆင်နိုင်ပါစေ
သတည်း။

သုံးသပ်ချက်

နိဒါန်း

လူသည် နေ့စဉ်လူအများနှင့်ဆက်ဆံရာ၌ နှုတ်ခွန်းချို့သာ ပြောဆိုသင့်ကြောင်း အစချီထားသည်။

စာကိုယ်

စာကိုယ်တွင်မူ စကားချို့သာခြင်း၏ အောင်မြင်မှုနှင့် နှုတ်ထွက်စကားကြမ်းတမ်းခြင်း၏ ဆိုးကျိုးတို့ကို ယှဉ်ပြထားသည်။

နိဂုံး

စကားချို့သာပြောဆိုခြင်းဖြင့် အောင်မြင်မှုကို ရယူသင့်ကြောင်း နိဂုံးချုပ်ထားသည်။

ဖြည့်စွက်ချက်

စကားချို့သာပြောဆိုခြင်းနှင့်သက်ဆိုင်သော -

ကဗျာကောက်နုတ်ချက်များ

'သူ့ကိုရှိသော ကျင့်ဝတ်ကျေက၊ အထွေမရှိ
အလိုသိ၍၊ မိမိတို့မျိုး၊ သူပြတ်နိုးလိမ့်
ပုံရိုးရှေးဆို၊ နှုတ်လျှင်ချီငြား သျှိုတစ်ပါး။

(သားရွှေ့ ဆုံးမစာ)

'ဗျာ-ရှင်-ဩ-မွန်၊ ကျွန်တော်၊ ကျွန်ုပ်၊ ယဉ်နှုတ်ပီထား၊
ခင်ဘုရားဟု၊ သနားစရာ၊ နှုတ်ချို့သာက၊ နာ၍မငြီး။

(စဉ့်.ပါဆရာတော်)

ကိုယ့်ထက်ကြီးမှု၊ ဦးခိုးအစ်ကို၊ သူငယ်ကိုလည်း
နာလိုသာရေး၊ မောင်ကလေးဟု၊ ညီထွေးညီပု
သိမှတ်ပြုလော့။

(သားရွှေ့ ဆုံးမစာ)

'ရန်သူ သူယုတ်နှင့်၊ ကြမ်းကြုတ်တဲ့သူကို။
သိပ်မွေ့နုစွာဖြင့်၊ ခုမကြာ အောင်စေရမည်ဟု၊
ကျမ်းကမှာဆို။

များထိုထို၊ မှုဆိုမှုခပင်း။

နူးညံ့ခြင်းရာဖြင့်၊

မအောင်ရာ ဘယ်မရှိ၊ ထားသတိသွင်း။

(ဓမ္မနိတိချိုး)

ပိမိကိုယ်သာ ကိုးကွယ်ရာ

- ကိုယ်ထူး ကိုယ်ချွန်
- မိမိကိုယ်သာ ကိုးကွယ်ရာ

'မိမိကိုယ်သာ ကိုးကွယ်ရာ' ဟု ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ဘုရားဟောကြားခဲ့ပါသည်။ လူသားတိုင်းသည် ကိုယ်ထူး ကိုယ်ချွန်၊ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး သင့်ကြပေသည်။ ဘုရားရှင်ဟောကြားခဲ့သော ရည်ရွယ်ချက်မှာ လောကီရေးရာ၊ လောကုတ္တရာရေးရာ နှစ်ဖြာလုံးအတွက် ဖြစ်ပါသည်။ လောကီရေးရာ ကြီးပွားချမ်းသာရေး၊ ဘဝအောင်မြင်ရေးအတွက် ဤဆုံးမစကားကို ထာပရနလုံးသွင်းထားသင့်ပါသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြီးသောသူသည် မည်သည့်အခက်အခဲ၊ ဘေးဒုက္ခကို မဆို ခံရုံစွာ ရင်ဆိုင်နိုင်သူ ဖြစ်ပါသည်။ သူတစ်ပါးနှာခေါင်းနှင့် အသက်မပျက်ဘဲ ကိုယ့်စွမ်းပကားဖြင့် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ထူထောင်နိုင်သူ၊ မြင့်မြတ်သောသူဟု ဆိုရပါမည်။

မိမိကိုယ်ကို အားကိုးခြင်းသည် မင်္ဂလာရှိသော လုပ်ရပ်လည်းဖြစ်ပါသည်။ ကြာလေ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စ ထက်လေဖြစ်ပြီး အရာရာကို အောင်ပွဲ ဆင်နိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝရှိသူအား မည်သည့်လောကဓံတရားကမျှ မလှည့်စားနိုင်ပါ။ ထိုသူသည် ဘဝကို ရုန်းကန်ရင်းအရှုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ရစေကာမူ စိတ်ပျက်အားငယ်ခြင်းမရှိဘဲ၊ ကြီးစားရုန်းကန်၍ အောင်ပွဲဆင်နိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။ သူတစ်ပါးကို အားကိုးသူသည် နွယ်ပင်များနှင့် တူလှ၏။ နွယ်ပင်သည် အမှိုရှိမှ အထက်သို့ တက်နိုင်၏။ အမှိုမရှိက အထက်သို့ မတက်နိုင်တော့ချေ။ ထိုသူမျိုးသည် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မနိုင်ကြ။ လောကဓံတရားနှင့် ရင်ဆိုင်ရပါက စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းကာ ဘဝနွံတွင်းသို့ သက်ဆင်းရတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့သောပုဂ္ဂိုလ်များသည်၊ သေရေး ရှင်ရေးတမျှ ဘေးဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံရသောအခါ၊ ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်ကာ အမှားမှားအယွင်းယွင်း လုပ်ကိုင်တတ်ကြပါသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားကိုးသူတို့ကား ဦးနှောက်အေးအေး သွေးအေးအေးဖြင့် စနစ်တကျ ဆုံးဖြတ်လုပ်ကိုင်ကာ ဘေးဒုက္ခမှ လွတ်ကင်းကြပါမည်။

ဘုရားလောင်း မဟာဇနကထုံးကို နှလုံးမူသင့်ကြသည်။ မဟာဇနက
မင်းသားသည် အပြောကျယ်သော သမုဒ္ဒရာပြင်ဝယ် သင်္ဘောပျက်သောအခါ
စနစ်တကျဆုံးဖြတ်ပြင်ဆင်သည်။ သင်္ဘောသားခုနစ်ရာက နတ်တို့ကို တိုင်တည်ပသ
နေသည်အချိန်တွင် မဟာဇနကသည် ထောပတ်နှင့်သကြားကို ဝလင်အောင် စား၏။
ဆီစိမ်ပုဆိုးနှစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သင်္ဘောနှစ်ချိန်မှာ လင်းယဉ်တိုင်
ထိပ်ဖျားမှငါးလိပ်တို့လွတ်ရာသို့ ခုန်လွှားကာ သမုဒ္ဒရာပြင်ကို ကူးခတ်ခဲ့သည်။

မိမိကိုယ်ကို အားမကီး နတ်ဒေဝါများကိုသာ မျှော်ကိုးပသသူ သင်္ဘောသား
ခုနစ်ရာမှာ သမုဒ္ဒရာပြင်ဝယ် ငါးစာ၊ လိပ်စာများသာ ဖြစ်ကုန်၏။ ကိုယ့်အားကိုယ်
ကိုးသူ မဟာဇနကမင်းသားမှာမူ ခုနစ်ရက်ခုနစ်လီ ကူးခတ်နေပြီးနောက် မနေသာ
မကီမေခလာနတ်သမီး၏ ကယ်တင်ခြင်းခံရသည်။ သမုဒ္ဒရာပင်လယ်ပြင်ကို
အောင်ပွဲဆင်နိုင်ခဲ့သည်။

မဟာဇနက၏ ကြီးစားမှုသည် လူသားများအတွက် စံပြဖြစ်စေသည်။
မိမိဘဝပျိုးထောင်ရေးအတွက်ဖြစ်စေ၊ နိုင်ငံတောင်ထူထောင်ရေး အတွက်ဖြစ်စေ၊
ကိုယ်အားကိုယ်ကိုးသော အလေ့အကျင့်ကို စွဲမြဲကျင့်သုံး ကြရပါမည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသူ/ကျောင်းသားများသည်လည်း ပညာဆည်းပူး
ရာတွင် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးသင့်ပါသည်။ စာမေးပွဲအတွက် နှစ်စမှ စ၍ လုံ့လဝီရိယ
ထား၍ ကြီးစားလျှင်မအောင် မြင်နိုင်စရာမရှိပေ။ ကိုယ်အားကိုယ်ကိုးရမည်ဟူသော
အသိစိတ်ကို ထာဝရမွေးမြူသင့်လှပေသည်။

သုံးသပ်ချက်

နိဒါန်း

မိမိကိုယ်သာ ကိုးကွယ်ရာဟူသော ဗုဒ္ဓ၏ဟောကြားချက်ဖြင့် နိဒါန်း
ဖွင့်ထားသည်။

စာတိုယ်

စာတိုယ်တွင် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးသူများ၏ အောင်မြင်မှုနှင့် သူတစ်ပါး
ကို အားကိုးသူတို့၏ ကျဆုံးမှုကို ချွေထွင် ရေးသားထားသည်။
မဟာဇနက္ခဏဇာတ်တော်ပမာပြုရေးထားသည်။

နိဂုံး

ကျောင်းသူ/ကျောင်းသားများ ပညာဆည်းပူးရာတွင် ယင်းဆိုထုံးကို
လိုက်နာသင့်ကြောင်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်ထားသည်။

ဗြူး ခြံချွေတာ ဒိမ်သာဟ

- ဗြူးခြံချွေတာခြင်း
- ချွေတာသုံးစွဲ အကုန်နည်း

‘အသင်သည် မိမိရာကြဆည်းပူးထားသော ဥစ္စာပစ္စည်းတို့ကို ဉာဏ်ဖြင့် ဝေဖန်ပိုင်းခြားရ၏။ ဤသို့ ပြုသည်ရှိသော် အသင် အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ် လုံး ချမ်းသာခြင်းသည်ဖြစ်ပေအံ’ ဟု ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ဘုရားဟောကြားခဲ့ပါသည်။

မှန်ပါသည်။ ဗြူးခြံချွေတာခြင်းသည် လောကီရေးရာ၌ လည်းကောင်း၊ လောကုတ္တရာရေးရာ၌ လည်းကောင်း၊ ကောင်းမြတ်သော အကျင့်စရိုက်ဖြစ်ပေသည်။ လူတစ်ယောက်အိမ်ထောင်တစ်ခုအဖို့ ဗြူးခြံချွေတာသုံးစွဲတတ်လျှင် ဝင်ငွေမျှတကာ စိတ်၏ချမ်းသာခြင်း၊ ကိုယ်၏ ချမ်းသာခြင်း တို့ဖြင့် ပြည့်ဝရကြပေမည်။

ပစ္စည်းဥစ္စာဟူသည် အမြောက်အမြားအစုအပုံလိုက်ရရှိဖို့ ခဲယဉ်းလှပါ သည်။ နေ့စဉ်အသုံးစရိတ်ကို ဗြူးခြံချွေတာပါမှ ကြာလေသော် ငွေကြေးများစွာ စုဆောင်းနိုင်ပါမည်။

‘အဝင်ကနည်း အထွက်သည်။ ပစ္စည်းမတင်မှတ်’ ဟူသော သုံးမစကား ရှိပါသည်။ ဝင်ငွေထက် ထွက်ငွေကများပါမှ ဆင်းရဲမဲ့တေမည် မှချပင်။ ဝင်ငွေနှင့် ထွက်ငွေမျှတရုံမျှမက စုဆောင်းမိဖို့ လိုအပ်လှပါသည်။

ယေရှုယစ်စဉ်အခါက စုဆောင်းသို့မီခြင်း မပြုခဲ့ပါသော် နာဖျားမကျန်း ရှိသည်အခါ အသက်အရွယ်ကြီးသည်အခါ ဒုက္ခလှလှတွေ့ရပေမည်။

‘ဥစ္စာဖြို၊ စားဖိုက်’ ဟူသော စကားကို မှတ်သားသင့်လှပါ၏။ အိမ်ထောင် တိုင်းလောက်ပင် လိုအပ်သည်ထက်ပို၍ သုံးစွဲနေကြကာ မလောက်မငြစ်နေကြပါ သည်။ မြန်မာ့အိမ်တိုင်းလောက်မှာပင် ထမင်းများပိုလျှံသဖြင့် ခွေးများ၊ ကြွက်များ၊ ငှက်များတို့ ပွဲတော်တည်စမြဲဖြစ်ပါသည်။

အသုံးနှင့်အဖြုန်းကို ခွဲခြားသိရှိတတ်ဖို့ အရေးကြီးပါသည်။ ထမင်းရည် ကို အလဟသပစ်သည့် သူဆင်းရဲမကို သာလွန်မင်းတရားကြီးက ကြိမ်ဖက်ခပ်ခဲ့ဖူး ပါသည်။

သမီးတော်သည် သစ်လွင်သော အဝတ်ကိုမနုမြောက်တတ်ဘဲ၊ ရေနံသုတ် သည့်နန်းတော်တိုင်ကို ကျောဖြင့်မှီလေရာ သာလွန်မင်းတရားကြီးက မခေါ်မပြော

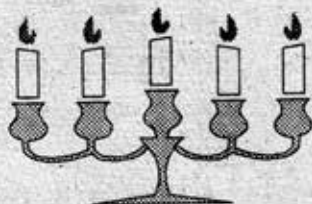
ကြာမြင့်စွာ အမျက်ထားတော်မူခဲ့ဖူးချေသည်။

ကျေးဇူးရှင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည်လည်း လွန်စွာငြိုးခြံတတ်သူဖြစ်ပါသည်။ မီးဖိုချောင်စရိတ်သက်သာစေရန် အိမ်နောက်ဘက် မြေကွက်လပ်တွင် ကိုယ်တိုင်ဟင်းရွက်သီးနှံ၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်ခင်း စိုက်၍စားသည်။ တိုင်းသူပြည်သားတို့ကို ငုံးပေါလအောမသုံးဖို့ အမြဲသတိပေးလေ့ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသူ/ကျောင်းသားများအဖို့၊ အထက်ပါ သင်ခန်းစာများကို အလေးမူရပါမည်။ မိမိ၏ မိဘများ ချွေးနဲ့စာဖြင့် ပညာသင်ကြားနေကြသည်ဖြစ်ရာ လိုအပ်သော အသုံးထက် အဖြုန်းမဖြစ်စေရန် အထူးအရေးကြီးပါသည်။ နေ့စဉ်ပေးသော ခရီးစရိတ်မုန့်ဖိုးစသည် အသုံးများကိုလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ချွေတာရပါမည်။

သို့မှသာ ကျေးဇူးသိတတ်သော သားသမီးကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်သကဲ့သို့၊ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကောင်းသော လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာပေမည်။ ထိုနည်းတူစွာ အလေ့အကျင့်ကောင်းသော၊ မှန်ကန်သော နိုင်ငံသားကောင်းတစ်ယောက်လည်းဖြစ်လာနိုင်ပေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသူ/ကျောင်းသားများသည် 'ငြိုးခြံချွေတာ အိမ်သာယာ' ဟူသော ဆောင်ပုဒ်နှင့် အညီ မိမိဘဝသာယာရေး၊ အိမ်ထောင်စုသာယာရေးနှင့် နိုင်ငံတော်သာယာရေးအတွက် ငြိုးခြံချွေတာခြင်း အလေ့အကျင့်ကို ထာဝစဉ် ကျင့်သုံးသင့်လှပေသည်။

သုံးသပ်ချက်

နိဒါန်း

ဘုရားဟော ဒေသနာတော်ဖြင့် နိဒါန်းဖွင့်သည်။

စာကိုယ်

- ၁။ ငြိမ်ခြေမွှေတာခြင်းသည် လောကီရေး၊ လောကုတ္တရာရေး နှစ်ဌာန တို့အတွက် အကျိုးပြုကြောင်း။
- ၂။ အိမ်ထောင်စုတိုင်းတွင်လည်း စားဖိုချောင်ကအစ မွှေတာသင့်ကြောင်း။
- ၃။ ငြိမ်မှုကို မြတ်နိုးသော သာလွန်မင်းတရားကိုနမူနာယူသင့်ကြောင်း။
- ၄။ ကျောင်းသူ/ကျောင်းသားများ အဖို့သင်ခန်းစာယူ၍ အသုံးမှန်သမျှ မွှေတာသင့်ကြောင်း။

သို့မှသာ လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်၊ နိုင်ငံသားကောင်းဖြစ်လာနိုင်ကြောင်းဖြင့် အဆင့်လေးဆင့် ခွဲ၍ရေးသားထားသည်။

နိဂုံး

ကျောင်းသူ/ကျောင်းသားများ ငြိမ်ခြေမွှေတာခြင်း အလေ့အကျင့်ကို ထာဝစဉ်ကျင့်သုံးသင့်ကြောင်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်ထားသည်။

ပြည်စွက်ချက်

ဤစာစီစာကုံးကိုနိုး၍ အောက်ပါစာစီစာကုံးများကို သိကုံးကြည့်ပါလေ။

- မွှေတာစုဆောင်း သူဌေးလောင်း
- အများမွှေတာ ပြည်သာယာ

ကြိုတင်ပြင်ဆင် အောင်မြင်

- ကျောင်းမှန်မှန်တတ် စာမခက်
- အစကောင်းမှ အနှောင်းသေချာ

မိမိဘဝ ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်ရေးအတွက် အစကောင်းရန် လိုအပ်ပါသည်။ အစကောင်းပါမှ အနှောင်းသေချာပါမည်။ မည်သည့် အရေးကိစ္စမဆို ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပါမှ အောင်ပွဲဝင်နိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။

အဆောက်အအုံတစ်ခု တည်ဆောက်ရာတွင်၊ အုတ်မြစ် ခိုင်မာရန် အရေးကြီးသည်။ မုတ်မြစ်ခိုင်မာသော အဆောက်အအုံတို့သည်သာ နှစ်ပေါင်းရာထောင် တည်တံ့နိုင်ပေမည်။

ထိုနည်းတူစွာ လူ့ဘဝကိုတည်ဆောက်ရာ၌ အခြေခံကောင်းရန် လိုအပ်လှပါသည်။ ဘဝအစ ကောင်းရန် လိုအပ်ပါသည်။ အစကောင်းခြင်းသည် အောင်မြင်ခြင်း၏ သော့ချက်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ကျောင်းသားဘဝတွင် ဝိရိယရှိသော၊ ကြိုးစားသောကျောင်းသားကောင်းတစ်ယောက်အဖို့ အောင်ပွဲသည် စောင့်ကြိုနေမည်သာ ဖြစ်၏။ “ကြိုတင်ပြင်ဆင်အောင်ပွဲဝင်” ဆောင်ပုဒ်သည် ထိုသို့သော ကျောင်းသားများအတွက် ရည်ညွှန်းခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ကျောင်းမှန်မှန်တတ် စာမခက်” ဟူသော ဆောင်ပုဒ်သည်လည်း ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခြင်းကို ရည်ညွှန်းခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ နေ့စဉ် ကျောင်းမှန်မှန်တတ်သော ကျောင်းလားအဖို့ တစ်နေ့စာ သင်ခန်းစာကို တစ်နေ့ လေ့ကျင့်သင်ကြား ကျက်မှတ်ပြီးမြောက်သဖြင့် စာမေးပွဲတွင် လွယ်လွယ်ကူကူ ဖြေဆိုနိုင်ပေမည်။ ထူးထူးချွန်ချွန် ဂုဏ်ထူးရှင်ဖြစ်လာရန် မခဲယဉ်းလှပေ။

ကျောင်းမမှန်၊ ဝိရိယမထားသူတို့အတွက်ကား စာမေးပွဲတွင် ရရှိသော ရလဒ်မှာ မျက်ရည်နှင့် မျက်ခွက်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုသူတို့အဖို့ ဘဝလမ်းခုလတ်တွင် အားပြတ်ကာ ကျဆုံးတတ်ပေသည်။

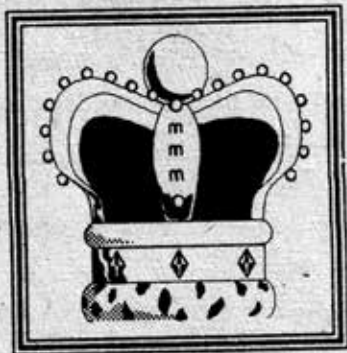
ကြိုးစားသော၊ ထူးချွန်သော လူငယ်များ၏ လက်ဝယ်၊ အနာဂတ်ပြန်မာနိုင်ငံ၏ ကံကြမ္မာသည် လှပသာယာနေမည်သာ ဖြစ်သည်။ မိသုကာပညာရှင်များ လက်ဝယ် ပုံသွင်းခံရသော ပန်းပုရုပ်ပမာ လှပသက်ဝင်လာပေလိမ့်မည်။

ငယ်စဉ်အခါ ပညာရှာစဉ်မှာကဲ့သို့အလုပ်ခွင်သို့ရောက်သောအချိန်၌လည်း အစကောင်းရန် လိုအပ်ပါသည်။ အလုပ်ခွင်ဝင်၍စ လက်အောက်ငယ်သားဘဝ တွင် နောက်လိုက်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပါမှ နောင်တွင် ခေါင်းဆောင်ကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လာပေမည်။

စီးပွားရှာရာတွင်လည်း အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်ရပါမည်။ မိုးရွာတုန်း ရေခဲ၊ လသာတုန်း ဝိုင်းငင်ပါမှ ခိုင်မာသော စီးပွားရေး အဆောက်အအုံကို တည်ဆောက်နိုင်ပါမည်။ ဒုတိယအရွယ်တွင် စီးပွားရေး ခိုင်မာတောင့်တင်းပါမှ တတိယ အရွယ် ဘဝနေဝင်ချိန်တွင် မတောင့်မတ၊ မကြောင့်ကြဘဲ တရားဘာဝနာကို အေးချမ်းစွာ အားထုတ်နိုင်ပေမည်။ နိဗ္ဗာန်လမ်းကို တက်လှမ်းနိုင်ပေမည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဘဝတွင် အစကောင်းမှသာလျှင် အဆုံးသတ်၊ အနှောင်းအတွက် စိတ်အေးရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ချုပ်၍ ဆိုရပါမူ အဆောက်အအုံတစ်ခု တည်ဆောက်လျှင်၊ သစ်တစ်ပင် စိုက်လျှင်၊ ဘဝတစ်ခု တည်ဆောက်လျှင်၊ တိုင်းပြည်တစ်ပြည် ထူထောင်လျှင်၊ အခြေခံကောင်းရန် အရေးကြီးသည်။ အခြေခံကောင်း အစကောင်းမှ ရှေ့ဆက်ရ မည်ခရီးသည် ချောမွေ့ ခိုင်မာပေမည်။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှ အောင်ပွဲ ဝင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်းသူ/ကျောင်းသားများသည် ပညာရေး၊ ဘဝရေးတွင် အောင်ပွဲဆင်နိုင်ရေးအတွက် ကြိုတင် ပြင်ဆင်ရပေလိမ့်မည်။ အစကောင်းမှ အနှောင်းသေချာဟူသည့်အတိုင်း နှစ်စမှ နှစ်ဆုံးတိုင် ဝိရိယရှေ့ထား ကြိုးစားကြရမည်သာ ဖြစ်ပါသတည်း။

သုံးသပ်ချက်

နိဒါန်း

မည်သည့်အရေးကိစ္စမဆို ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပါမှ အောင်ပွဲဝင်နိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် နိဒါန်းသွယ်ထားသည်။

စာကိုယ်

အဆောက်အအုံ၊ သစ်ပင်နှင့် လူ့ဘဝတို့တွင် အခြေခံကောင်းရန် လိုအပ်ကြောင်း၊ အစကောင်းရန် လိုအပ်ကြောင်းနှင့် ကျောင်းသားဘဝတွင်လည်း ကြိုတင်ပြင်ဆင် အောင်ပွဲဝင်နိုင်ကြောင်း၊ အဆင့်လိုက် တင်ပြသည်။

ဆက်လက်၍ အလုပ်ခွင်ဝင်ရာ စီးပွားရှာရာတွင်လည်း၊ အစကောင်းရန်လိုကြောင်း ရှင်းပြထားပါသည်။

နိဂုံး

ကြိုတင်ပြင်ဆင်အောင်ပွဲဝင်ရေးအတွက် နှစ်စမှ နှစ်ဆုံးတိုင် ပညာကြိုးစားသင့်ကြောင်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်ထားသည်။

(ဤစာစီစာကုံးတွင် သတိပြုရန်အချက်မှာ 'ကြိုတင်ပြင်ဆင်အောင်ပွဲဝင်' ခေါင်းစဉ်နှင့်လည်းကိုက်ညီအောင်၊ 'အစကောင်းမှ အနှောင်းသေချာ' ဟူသော ခေါင်းစဉ်နှင့် ရေးလျှင်လည်းရအောင် ခြံ၍ ရေးထားပါသည်။

ခေါင်းစဉ်နှစ်ခုလုံးအတွက် ယူသော်ရ၏။

အမှန်တကယ်ရေးရာ၌မူ မိမိရေးသာသော ခေါင်းစဉ်ဘက်သို့ အလေးတင်၍ ရေးပါလေ။ ပြန်လည် လေ့ကျင့်ပါ။

ဘာသာစု ပါဠိကျ

- နွေနှောင်းဝသန်
- ဝသန်ခါဦး

ဥဩသံနှင့် မြူမင်းလွင်တို့ ဖောက်လွင့်ကာ ပုလဲရည် မိုးပေါက်တို့၊
 ပြီးတဖြောက်ရွာချေပြီ။ သာယာလှပသည့် မိုးဦးကျရာသီသို့ ရောက်ပြီတည်း။

ထက်ကောင်းကင်တွင် 'တိမ်ညိုမိလ္လာ၊ တိမ်စူကာနှင့်၊ တိမ်ပြာရောယှက်၊
 မရမ်းဖက်၍' တိမ်သဘင် ကျင်းပနေပါသည်။ တောင်တန်းပြာများ ပေါ်တွင် တောင်
 ခိုးများဝေလေပြီ၊ 'တောင်ခိုးနှင့်တိမ်၊ ရောယှက်လိပ်၍၊ တိမ်နှင့်တောင်ခိုး၊ တောင်
 ကိုမိုးလျှော်' ရှိနေပါတော့သည်။

သို့သော် မိုးရာသီသို့ ပီပီမရောက်သေးလေ၍၊ မိုးပုလဲတို့၊ မြိုးကြူဖြိုင်းဖြိုင်း
 ပရွာနိုင်သေးပြီ။ နွေနှောင်း၏ သရုပ်သကန်များ ကျန်ရှိနေတတ်သေး၏။ မိုးသား
 မိုးတိမ် ကြည်လင်နေချိန်တွင် မင်းလွင်မြူခိုး ကိုလူဆိုးက ကောင်းကင်ယံကို မင်းပူ
 နေပြန်ပါသည်။

လေနအေးကလေးကလည်း ဆော်သွေးလျက်ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်
 မူ မိုးသက်မုန်တိုင်းကျတတ်ပါသည်။ ထိုအခါ မိုးဦးလေဦးသည် အဆုံးမပြတ်
 ပြင်းထန်တတ်ချေ၏။ မိုးသီးများပင် ပါလာတတ်လေသည်။ 'အမွှန်မောင်၊ တော်ရုံ
 ပီပါတော့၊ နတ်ပြည်ထိမိုး' ဟု တောင်းပန်ရတော့မလိုပင်။

'နယုန်မိုးသေး၊ မြတ်သားမွေး' ဟူသည်အတိုင်း ခြေအပြင်တွင် ကမ္မလာ
 စိမ်းဆင်လေပြီ။ နွေနှောင်းတွင် ထွက်ပြုလာခဲ့သော ရွက်သစ်များသည် မိုးဦး၌ မြစ်မ်း
 ရောင်လွမ်းခြုံနေတော့သည်။ စံပယ်နှင့်ပုန်းညက်ပန်းတို့ကလည်း ခိုင်လုံးညွတ်မှု
 ပွင့်နေကြသည်။ လေအဝေ့ဝယ် သူ့ရန်ဖြင့် ရင်အေးစေပါသည်။

မိုးဦးကျရာသီတွင် မြစ်ချောင်းများ ရေမကြီးသေးချေ။ ချောင်းရေမြစ်ရေ
 လျှံလျှင် ကိုတံငါတို့ ငါးမရွာနိုင်သဖြင့် ရေမကြီးမီ ဝမ်းရေးအတွက် အစွမ်းကုန်
 လုပ်ဆောင်လျက် ရှိကြပါသည်။ ဒေါင်ဒင်သံတို့ ဆူညံနေပါတော့သည်။

ထန်းတက်သမားတို့ကလည်း မိုးကြီးလျှင် ထန်းရည်ပျက်သည်မို့ အချိန်
 ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်လျက် ရှိပါသည်။ မမောနိုင် မပန်းနိုင် ကလိုင်လွယ်လျက် ထန်း
 တက်နေပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကိုတောင်သူတို့မှာမူ ပျော်တပြုံးပြုံး ရှိတတ်သည်။ မိုးကို အပီ ထွန်းရေးချီတော့သည်။ 'ယမထာရွှေကြိမ်လုံးရယ်နှင့်၊ ထွန်တုံးခြေတော်တင်၊ နွားကြစုံကိုနှင့် လေပြီ။

'ဤမြေပြင်ထက်၊ အားမာန်ဖက်၍
ရဲဘက်ဖော်နွား၊ လုံ့လအားနှင့်
တိုင်းကားပြည်ကို၊ သူမျှော်ကိုး၍
သယ်ပိုးကြီးစား၊ လူညိုထွားသည်
ပြည်သားပိစွ၊ ပီပေစွ'

(မောင်ထွေးအောင်)

လယ်သမား၏ လုပ်အားရလဒ်မှ ထွက်ပေါ်လာမည့် အသီးအပွင့်များဖြင့် ပြည်သာယာပေဦးမည်။ တိုင်းပြည်အတွက် တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ကူထောက်သူ ကောက်စိုက်သမတို့ကလည်း သီချင်းတကြော်ကြော်ဖြင့် အားသွန်ကြီးပမ်း နေကြ ပြန်သည်။ 'ပျိုလေးတို့ ကောက်စိုက်ရာ၊ လိုက်လာနဲ့လေး၊ လိုက်လာရင် ရွံစင် ရောမယ်၊ ပေါင်းကြောယဉ်သွေး' ဟူသော အသံတို့က လယ်ကွင်းတစ်ခွင်ညံ့နေလေ သည်။ နံ့သာတစ်စက် ရွံတစ်စက်ဖြင့် တိုင်းပြည်အတွက် မမောနိုင် မပန်းနိုင် လုပ် ကိုင်နေကြပါသည်။

ကလေးများကမူ မိုးသံကြားလျှင် ပျော်စမြဲပင်တည်း။ 'မိုးမရွာဘဲ ကြာလေ ပြီ၊ မိုးကြီးလေကြီးလာလေပြီ၊ မိုး-မိုးရွာလိုက်ပါမိုး' ဟု အော်ဆိုတတ်ကြပါသည်။

မိုးရွာပြီဆိုလျှင်လည်း ခုန်ပေါက်ကာ မိုးရွာရင် မိုးရေချိုးမယ် မေမေလာ ရင်နို့စို့မယ်၊ ဖေဖေလာရင် အုန်းသီးခွဲစားမယ် ဟုသီချင်းလုပ်၍ ဆိုကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကလေးဘဝက ပျော်ခဲ့ရသည်မှာ ဆိုဖွယ်မရှိပြီ။ ကလေးပီပီ ကိုလုံး ဆွတ်နှင့်မိုးရွာထဲ ပြေးလွှားပြေးထူးကြသည်။ အေးမြကြည်လင်သော မိုးရေကို တဝကြီး ချိုးကြပါသည်။

မိုးဦးကျရာသီတွင် တစ်ခါတစ်ရံ မိုးရွာနေဆဲ နေပူတတ်ချေ၏။ နေပူနေဆဲ မိုးရွာတတ်လေသည်။ သည်အခါ နေပူမိုးရွာ၊ သူမိုးလာ၊ လာတဲ့သူမိုး၊ လှဲနဲ့ထိုး' ဟု အော်ပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကား ပျော်မြဲ ပျော်ဆဲပင်။

ယခု ကျောင်းသားဘဝတွင်မူ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် မပျော်အားပြီ။ မိုးဦး ကျ၏ အေးမြသော သဘာဝကြောင့် စာဖတ် စာကျက်ရသည်မှာ အလွန်ကောင်း၏။ ဦးနှောက်ကြည်၏။ စာရလွယ်၏။ ကောင်းလေစွတကား။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ဝသန်ခါဦးကား သဘာဝအလှတို့ဖြင့် ပြည်လျှမ်းနေ

သည်။ သားတို့ကိုလည်း အကျိုးပြုသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့သည် သာယာလှပ ဖိုးဦးကျရာသီကို အလွန်ပင်ချစ်ခင်မြတ်နိုးနေပေပါတော့သည်။

သုံးသပ်ချက်

မိုးရာသီကို ဝါဆိုလပြည်ကျော်တစ်ရက်မှ တန်ဆောင်မုန်းလပြည်နေ့ အထိသတ်မှတ်၏။ ဤကား ၁၂ လရာသီ၏ ခွဲခြမ်းမှု ဖြစ်သည်။

သို့သော် နွေနှောင်းကာလ နယုန်လကပင် မိုးဦးကျပြီ။ သဘာဝရာသီဥက္ကဋ္ဌအရ မိုးဦးကျသည်မှစ၍ မိုးဦးကျရာသီဟု သတ်မှတ်ရပေလိမ့်မည်။

သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ မိုးဦးကျရာသီကို စာဖွဲ့ရာ၌ လနှင့် မသတ်မှတ်ဘဲ သဘာဝနှင့် သတ်မှတ်ရေးသားရပါမည်။ သို့မှသာ စာစီစာကုံး သရုပ်ပေါ်လာ ပေလိမ့်မည်။ အကြမ်းအားဖြင့်ပြောရလျှင် နယုန်လကုန်း ဝါဆိုလဆန်းကာလမျိုးဖြစ်၏။

မိုးဦးကျကို ရေဖွဲ့ရာ၌ 'ခါဝသန်' 'မိုးပန်းချီ' စသည် မိုးရာသီ စာစီစာကုံးမျိုးနှင့်မတူပါ။ ခါဝသန်နှင့် မိုးပန်းချီဆိုလျှင် မိုးရာသီတစ်ခုလုံးကို ရေဖွဲ့ရမည်။ မိုးဦး၊ မိုးလယ်၊ မိုးနှောင်း အကုန်ပါမည်။ ခြေ၍ရေးရမည်။

မိုးဦးကျသည် ဤသို့မဟုတ်၊ မိုးရွာစ၊ မိုးရာသီရောက်စ ကာလလေးကိုသာ ကွက်၍ရေးဖွဲ့ ရမည်။ အထက်ပါ စာစီစာကုံးကို ပြန်ဖတ်ကြည့်ပါ။ ထို့နောက် 'ခါဝသန်' စာစီစာကုံးနှင့် ယှဉ်ဖတ်ကြည့်ပါလေ။

ဤစာစီစာကုံးရေးဖွဲ့ပုံကို အနှစ်ချုပ်ရှင်းပြပါမည်။

နိဒါန်း

ဥဩသံနွဲ့နှင့် မင်းလွင်မြူမိုးတို့ ပျောက်လွင့်ကာ ပုလဲရည်မိုးပေါက်တို့ ကျစပြုချိန်ကို မိုးဦးကျရာသီသို့ ရောက်ပြီဟု ဆိုထား၏။

စာကိုယ်

- ၁။ ကောင်းကင်၏ တိမ်သဘာဝ၊ တောင်တန်းပြာပေါ်မှ တောင်မိုးနှင့် တိမ်သဘာဝကို ရေးခြယ်၏။
- ၂။ လေပြည်လေညင်း တိုက်ခတ်ပုံနှင့် တစ်ခါတစ်ရံ မိုးသက်မုန်တိုင်း ကျပုံကို ရေးဖွဲ့၏။

- ၃။ နွယ်၊ မြက်၊ သစ်ပင်များ စိမ်းလန်းလာပုံကို ခြယ်သ၏။
- ၄။ ကိုတံငါ၊ ထန်းတက်သမားနှင့်တောင်သူဦးကြီးများ၏ လုပ်ငန်းခွင်ကို သရုပ်ဖော်ထားသည်။
- ၅။ မိုးဦးကျ၏ ပျော်စရာကောင်းပုံကို ကလေးများ မြူးထူး ပျော်ရွှင်မှုဖြင့် ဖော်ထုတ်သည်။

နိဂုံး

သာယာလှပသော မိုးဦးကျရာသီကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးမိကြောင်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်ထားသည်။

ဖြည့်စွက်ချက်

ဤစာစီစာကုံးကိုမိုး၍ အောက်ပါစာစီစာကုံးများကို ရေးဖွဲ့ပါလေ။

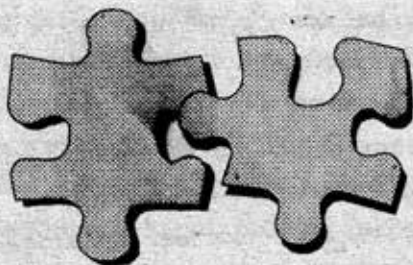
- * မိုးဦးကျနှင့် တို့ဒေသ
- * မိုးနှောင်းကာလ

မိုးဦးကျဖွဲ့ ကဗျာကောက်နုတ်ချက်များ

ဝသန်ဦးပေပို့၊ တိမ်ဖူးငယ်တိမ်လွှာ၊ လျှပ်ပန်းငယ်ဖြာသည်၊

ဝဇီရာသံရုံညီလို၊ ဘေပီဆော်သံ ညည်းတယ်လေး။

(လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်)

လူ့ချစ် ဖြစ်

- အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်
- ပိုးရွာခိုက်ရေခံ

လူဘဝ၏ အသက်သည် အချိန်ဖြစ်၏။ အသက်ကိုနုပြောလျှင် အချိန်ကို ပါ နုပြောရပေမည်။ လူ့ဘဝသည် ရခဲလှစွာ၏။ သို့ဖြစ်ရာ အချိန်ကို တန်းဖိုးထား သင့်ပေသည်။

ပိုးလွန်မှ ထွန်ချသူသည် သူရှေးမျှသာဖြစ်ချေသည်။ သူခိုးပြေးမှ ထိုးကွင်း ထထူကဲ့သို့ လူကဲ့ရဲဖွယ်ဖြစ်နေပေမည်။ သေသူသည် အသက်ပြန်၍ မရှင်နိုင်ပါ။

ထို့အတူ ကုန်လွန်ပြီးသော အချိန်သည် တစ်ဖန်ပြန်၍ မရနိုင်ပါ။ လူလေ လူသွမ်း၊ လူပေါက်ပန်းတို့သာ အချိန်ကိုဖြုန်းတီးပစ် ကြပါသည်။ လုံ့လကိုအားကိုး သည် လူအာဇာနည်တို့မှာ ပိုနေသောအချိန်ဟူ၍ မရှိပေ။ အချိန်ကို အပေ့အနှစ် ပမာ သဘောထားကြသည်။

'အချိန်နှင့် ဒီရေသည်၊ လူကိုမစောင့်' ဟူသော ကမ္ဘာနှင့်အဝန်း လက်ခံ ကျင့်သုံးနေသည့် စကားပုံရှိပါသည်။ ကုန်လွန်ပြီးသော အချိန်ကို ပြန်ရရှိ မရှိပါ။ အချိန်သည် စက္ကန့်နှင့်အမျှ ကုန်သုံးလျက်ရှိသည်။ စက္ကန့်သည် အချိန်၏ အသေးငယ် သုံးသော အစိတ်အပိုင်းဖြစ်သော်လည်း ဘဝကို အလှပသုံးဖြစ်လာစေရန် ဖန်တီး နိုင်သော အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။ အသုံးချတတ်သူအဖို့ စက္ကန့်တိုင်း၌ အချိန်သည် တန်ဖိုးကြီးမား၍ နေပေသည်။

လူဘုံခန်းဝါ၌ အချိန်ကို အသုံးချတတ်သူသည် တိုးတက်ကြီးပွားကြသည်။ အောင်မြင်ကျော်ကြားသွားကြသည်။ အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်သောကြောင့် အောင် မြင်မှု သရဖူကိုဆောင်းသော သာဓက အများအပြားပင် ရှိပေသည်။

အချိန်ကိုလေးစား၍ ဝီရိယကိုရှေ့ထား ဆောင်ရွက်သူသည် မည်သည့် အမှုကိုစဉ်မဆို အောင်မြင်မည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ မွေးဖွားခြင်းမှတ်တိုင်မှ သေဆုံး ခြင်း မှတ်တိုင်သို့တိုင်အောင် လူ့ဘဝကို ပထမအရွယ်၊ ဒုတိယအရွယ်၊ တတိယ အရွယ်ဟူ၍ အရွယ်(၃) ဖို့ ပိုင်းခြားသတ်မှတ်ထားပါသည်။

ပထမအရွယ် လူငယ်ဘဝတွင် ပညာရှာဖွေ၊ ဒုတိယအရွယ် လူလတ်ပိုင်း ကာလတွင် ဥစ္စာ ရှာဖွေကြရမည်။ တတိယအရွယ် လူကြီးပိုင်းအရွယ်တွင်မူ

တရားဘာဝနာ ပွားများကြရမည်။ ဤကား သူ့အချိန် သူ့ကာလနှင့် လျော်ညီစွာ သတ်မှတ်ထားသော လူ့ကျင့်စဉ်များ ဖြစ်လေသည်။ ဤကျင့်စဉ်တို့ကို အချိန်ကာလ အလျှောက် ကောင်းစွာကျင့်သုံးနိုင်မှသာ ဘဝတွင် အေးချမ်းမှုကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိ ပေမည်။ အေးချမ်းသာယာသောဘဝကို ပိုင်ဆိုင်လိုလျှင် အချိန်ကို အကြီးရှိစွာ အသုံးချတတ်ရန် လိုပေသည်။

အချိန်သည် လူ့အသက်ပင်ဖြစ်သည်။ အချိန်ကိုအကြီးရှိစွာ သုံးစွဲတတ် ပါမှ အသက်အပိုင်းခြားအလိုက် အကျိုးဖြစ်ထွန်းပါချေမည်။ ပထမအရွယ် ငယ်စဉ် အခါတွင် ပညာမရှာမှီးခဲ့ပါသော်၊ ဒုတိယအရွယ်တွင် စီးပွားရှာဖွေရန် ခက်ခဲချေမည်။ တတိယအရွယ်တွင် တရားဘာဝနာများအာထုတ်ရန်လည်း၊ လွယ်ကူတော့မည် မဟုတ်ပေ။

လူများစွာတို့သည် မိမိ၏အသက်ပင်ဖြစ်သည့်အချိန်ကို နှမြောတွန့်တို့ ခြင်းကင်းစွာဖြင့် ဖြုန်းတီးပစ်နေကြပေသည်။ ပျင်းရိပြီးငွေခြင်း၊ သောက်စား မူးယစ် ခြင်း၊ ပွဲလမ်း အပျော်အပါး လိုက်စားခြင်းတို့သည် အချိန်၏ ရန်သူများဖြစ်သလို ဆင်းရဲနံ့ချာခြင်း၏ မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြပါချေသည်။

သင့်တင့်လျောက်ပတ်သည့် အိပ်စက်ချိန်၊ နားနေချိန်မှလွဲလျှင် အချိန်ကို တစ်စက္ကန့်မျှ မဖြုန်းတီးအပ်ပါပေ။ အချိန်ရှိသရွေ့သည် ပညာ၊ ဥစ္စာ၊ ကုသိုလ် ရဇီ အတတ်သာ ဖြစ်စေသင့်ပါသည်။

ကုန်ဆုံး လွန်မြောက်ခဲ့သောအချိန်တို့ကို မည်သူမျှ ပြန်လည်၍ မရရှိနိုင် တော့ပါ။ ဇရာအိုသည် ပျိုမြစ်ခြင်းကို ပြန်၍ မရရှိနိုင်သည်မှာ သိသာမြင်သာ လွန်းလှသော်လည်း၊ ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးသည့် စက္ကန့်၊ မိနစ်ပိုင်းတို့ကို နောက်ထပ်တစ်ဖန် ပြန်လည်မရရှိနိုင်သည့်သဘောကိုမူ မြင်သည့်သူ နည်းလှပါသည်။

ဗိုင်းတောင့်ငယ်မှ ချည်ငင်လိုလူသည် ထိန်ထိန်လင်းသည့် လသာခိုက် တွင်သာ အခွင့်အရေးရှိပါသည်။ လခိုက်သည် ညဉ့်အခါမျိုးတွင် ဗိုင်းငင်၍ မရနိုင်ပါ။ လူ့ဘဝသည်လည်း ဤသို့နယ်ဖြစ်ပါ၏။ 'အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လခိုက်' ၍ မရှာမဖွေ မဆည်းပူးပါသော် ဥစ္စာပညာကို အဘယ်မှာ ရချိမ့်မည်နည်း။

'ယနေ့ လုပ်ရမည့်အလုပ်ကို မနက်ဖြန်မှ မလုပ်ပါနှင့်၊ သေမင်းတမန်သည် သင့်ရှေ့က အစဉ်အမြဲ ရပ်နေသည်' ဟူသော အဆိုအမိန့်သည်လည်းကောင်း၊ 'ဆုံးရှုံးပြီးမှ တန်ဖိုးကိုသိရသောအရာ နှစ်ခုရှိသည်။ ယင်းမှာ နုပျိုခြင်းနှင့် အချိန် ဖြစ်သည်။' ဟူသောစကားတို့သည်လည်းကောင်း၊ အချိန်နှင့်ယှဉ်၍ လူ့ဘုံကို အလှဆင်နိုင်ရန် သတိပေးသည့် စကားများပင်ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ အချိန်ဟူသည် စက္ကန့်၊ မိနစ်၊ နာရီနှင့်အမျှ တန်ဖိုးရှိ၍ နေသည်။ အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လပင်စည် အရင်းတည်စေရန်မှာ လူသားတိုင်း၏ တာဝန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသူ/ကျောင်းသားများသည်လည်း အချိန်တည်း ဟူသော စက်ယန္တရားနှင့် ယှဉ်တွဲ၍ ကျောင်းသင်ခန်းစာများကို ကျေပွန်အောင် ကြိုးစား အားထုတ်ကြရမည်။ သို့မှသာ ပညာရည်ချွန် လူရည်မွန်များ ဖြစ်လာ နိုင်မည် ဖြစ်ပါသတည်း။

သုံးသပ်ချက်

‘လသာခိုက် ဝိုင်းငင်’ ‘မိုးရွာခိုက် ရေခံ’ ‘အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်’ ဟူသော စကားပုံများမှာ ဆိုလိုရင်း အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ အချိန်ကို လေးစား အပ်ကြောင်းဆိုထားခြင်းဖြစ်သည်။

နိဒါန်း

အချိန်ကိုတန်ဖိုးထားသင့်ကြောင့်ဖြင့် စ၏။

စာကိုယ်

အချိန်ကိုတန်ဖိုးထားလျှင် ရရှိသည်။ အကျိုးကျေးဇူးများနှင့် အချိန်ကိုတန်ဖိုးမထားလျှင် ဆုံးရှုံးမှုများကို ယှဉ်တွဲတင်ပြသည်။ ဤနှစ်ချက် ကိုပင် ချဲ့ထွင် ရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။

နိဂုံး

ကျောင်းသူ/ကျောင်းသားများသည် အချိန်နှင့်အမျှ ကြိုးစားအားထုတ် လျှင် ပညာရည်ချွန်၊ လူရည်မွန်များ ဖြစ်လာနိုင်ကြောင်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်ထား သည်။

• ဝသန်ခါမ် မိုးရာသီ

ထက်အာကာတစ်ခွင်တွင် မိုးသားမိုးတိမ်တို့က ညှိမှောင်အံ့ဖွံ့နေပါသည်။ လျှပ်ပန်းလျှပ်ခွယ်တို့က လင်းလက် တောက်ပနေသည်။ မိုးရာသီ၏ သရုပ်သကန် များပင်တည်း။

မိုးရာသီမို့ နေခြည်က ပီပီမလင်းနိုင်ပြီ။ မလင်းတစ်လှည့် လင်းတစ်လှည့် နှင့် မျက်လှည့်ပြနေသည် ပမာပင်။ ရပ်ရွမ်ခွင်လုံး မိုင်းအံ့ရီဝေနေပါတော့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံဝယ် အာကာရံတွင် တိမ်သဘင် ဆင်ယင်နေတတ်ပါသည်။ တိမ်သက်တန်ရောင်၊ အဝါဘောင်ဝယ်၊ မှောင်၍တစ်ခါ၊ ပြာခဲ့တစ်ခါ၊ ညှိခဲ့တလီ၊ ရည်ခဲ့တစ်ဖုံ ရှိချေသည်။ တိမ်ဂဠုန်တို့ကလည်း မာန်ဟုန်ပြင်းကာ စစ်ခင်းနေတတ်ပါ သေးသည်။

အသူရာမင်းကလည်း မြီးမာန်ထားလေရောသလား။ မိုးငြိမ်းသံများမှာ နတ်မိုးလိုပုံသံကဲ့သို့ ဂိုဏ်းဂိုဏ်းသံ တည်ညံ့ ရှိနေတော့သည်။ 'သခွပ်ပွင့်ချိန် အသူရိန်၊ ဝတီသာသို့ဆင်း' ဆိုမိုးရှိခဲ့ရာ သကြားမင်းတို့ စစ်ခင်းကြရောထင့်။

ထိုအချိန်တွင် ပုလဲရည်မိုးပေါက်များ မြီးတပြောက်ရွာလေသည်။ မိုပုလဲ တို့ မြီးကြမြိုင်မြိုင် ကျလေပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံ မိုးသက်မုန်တိုင်းကျတတ်ပါသည်။ ထိုအခါ မိုးဦးလေဦးသည် အဆက်မပြတ် ပြင်းထန်တတ်ချေသည်။

မိုး၏သဘာဝမှာ အလွမ်းအဆွေးကို အားယေးတတ်သမို့ လွမ်းတတ် ဆွေးတတ်သူတို့ မနေတတ်တော့ပြီ။ မိုးပလွန် မာန်ဟုန်ပိုဏ်းကာ အမြီးနှင့်ရွာသည် တွင် အလွမ်းစာခွေ သနေတော့သည်။ 'မယ်သီကုမ္မာ သည်မိုးဖြူသည်၊ ကလူ၏သို့ မြူ၏သို့' ဟု စာဆိုရှင် နဝဒေကြီးကပင် စပ်ဆိုခဲ့ရပေသည်။

မိုးရေများသွန်းလောင်းမှုကြောင့်မြစ်ချောင်းများ ရေလျှံလေပြီ။ 'ဝါဆို ဝါခေါင် ရေဖောင်ဖောင်' ဟူသော စကားနှင့်အညီ၊ ကြည်လေရာတွင် ရေနှင့် ဖွေးဖွေးရှိနေသည်။ စိမ်းလဲ့လဲ့ ရေကြည်ပြာများနေရာတွင် ညှိမောင်းမောင်း ပည်း ညစ်ညစ် နုံးရေနစ်များက အစားထိုးဝင်ရောက်လာသည်။ မြစ်ချောင်းများအတွင်း ဝယ် အားမာန်ဟုန်ပြင်း တစ်ဟုန်ထိုး ဆင်းကြလေတော့သည်။

ဖော်မစုံသူတို့ ပူပုံပန်းစွဲ နေချိန်တွင်လည်း၊ တောင်သူဦးကြီးများက ယမထာရွှေကြိမ်လုံးနှင့် ထွန်တုံးခြေတော်တင်လေပြီ။ နွားကြန်စုံကိုနှင့်၍ ထွန်နေ ငင်နေသည်။

မောင်တစ်ထမ်း၊ မယ်တစ်ရွက်ပေမို့၊ မယ်ကလည်းကောက်တီနှင့် မယ်စော
ကို၊ ရောနှော၍ ပျိုးထောင်နေပါသည်။ မောင်ရောမယ်ပါ မမောနိုင် မပန်းနိုင်
ခွေးဖြိုင်ဖြိုင်ကျအောင် လုပ်ကိုင်နေကြပါသည်။ ရေပူ၊ နေပူတွင် ခွေးတုတ်တုတ်
ကျသည့်အထိပင်။

မောင်က မယ့်ကိုသနား၍၊ ခါပုံစကိုဖြုတ်ကာ ခွေးသုတ်ပေးမည် ဆိုသည်
ကိုပင်၊ မယ်က 'စီးပစေ မောင်မသုတ်နဲ့၊ တုတ်တုတ်ကျခွေး' ဟု ဆိုကာ ငြင်းဆန်
နေပါသည်။ မောင်နှင့်မယ်တို့ကား လိုက်ဖက်လေစွ။ ဂုဏ်ယူအားကျဖွယ် ကောင်း
လေစွ။

လယ်မြေခင်းတို့ကို ကပ္ပလာစိမ်း ဆင်လေပြီ။ နယုန်မိုးသေး မြက်သား
မွှေးခဲ့ပြီမို့၊ မြက်သစ်ပင်တို့သည် ရှင်သန်နေလေသည်။ သစ်ပင်များတွင် ရွက်စိမ်း
များ လန်းနေသည်။ နွေရာသီတွင် ကျေးဥစီခဲသော ပုရစ်ဖူးကလေးများ ပွင့်လန်း
လာချေပြီ။ ပန်းစုံပွင့်သည်ရာသီဟု ဆိုရချေလိမ့်မည်။

စပယ်၊ ကြက်ရုန်း၊ ဂမုန်း၊ ခတ္တာ၊ ဝွန်သရဖီပန်းများက အလှချင်း ပြိုင်နေ
တော့သည်။ တောင်လေအဆော့တွင် နော့နေကြသည်။ တောင်လေအသွေးတွင်
သူတို့ရန်ပြင့် ရင်အေးရတော့မည်။

မိုးရေတက်ရေ စာဖွေးဖွေး
ကွင်းကျယ်အဝေးဝေး။
လယ်စောင့်တဲလေး ခြေတံရှည်
မိုးကုပ်အောက်မှာတည်။
ကြာနီတစ်ပွင့် ဖြူတစ်ပွင့်
တဲနှင့်ပန်တင့်။'

ရေပြင်ကျယ်အတွင်းမှ လယ်စောင့်တဲကလေးများကိုလည်း ကြာနီပန်း၊
ကြာဖြူပန်းများက ဝန်းရံခလျက်ရှိနေသည်။ ကလေးများကမူ အဝေးတစ်နေရာရှိ
သပြေပင်ဆီသို့ ပြေးလွှားနေလေ့သည်။ 'ဝါဆို၊ ဝါခေါင် ရေတွေကြီးလို၊ သပြေသီး
မှည့်ကောက်' ကြပေရော့မည်။ 'သပြေကသီး၊ ရေက ကြီသနှင့်' ပျော်ခင်းဖွဲ့
နေကြသည်။

မိုး၏အလှကား စာဖွဲ့၍ မကုန်နိုင်ပြီ။ ထို့အပြင် မိုးသည် အေးမြ၏
ပိခင်မြေကြီးကို စိမ်းလန်းစိုပြည်စေ၏။ လူသားတို့ကိုအကျိုးပြု၏။ လူသားမိုးသက်
တည်တံ့ရန် စားနပ်ရိက္ခာများကို ဖန်တီးပေး၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့လူသား
များသည် မိုးရာသီကို မြတ်နိုးတွယ်တာနေကြခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

သုံးသပ်ချက်

မိုးရာသီကား ရေကွက်များလှ၏ အမျိုးမျိုးစာဖွဲ့နိုင်၏။ အဘက်ဘက်ကလှည့်၍ ရေးနိုင်၏။

ဤစာစီစာကုံးတွင် မိုး၏ ပရိယာယ်၊ တိမ်သဘင်ဆင်ယင်ပုံ၊ မိုးရွာပုံ မြင်ကွင်း၊ မိုးရာသီ လုပ်ငန်းခွင်နှင့် သဘာဝအလှတို့ကို တစ်ကန့်စီခွဲ၍ ရေးထားသည်။

ပြောလိုသည်မှာ ရသပိုမိုမြောက်စေရန် ကဗျာအတိုအစကလေးများ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ထည့်သွင်းပေးထားသည်။ ကဗျာများကို မမှတ်မိ မကျက်မှတ်နိုင်လျှင်လည်း မကြောက်ပါနှင့်။ ကဗျာများကို ချန်လှပ်၍ ရေးလျှင်လည်း အင်္ဂါရပ်နှင့်ပြည့်စုံသော စာစီစာကုံးကောင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ရေးကြည့်ပါလေ။

တစ်ဖန်၊ မိုးဦးကျ စာစီစာကုံးနှင့်မတူသည်ကိုလည်း တွေ့ရလိမ့်မည်။ ခါဝသန်တွင် မိုးဦး၊ မိုးလယ်၊ မိုးနှောင်း အားလုံးပါ၏။ ခြုံ၍ ရေးထား၏။ အဓိကမိုးရာသီ၏ သရုပ်ကို ပေါ်လွင်စေ၏။

ရေးသားပုံကို ပြန်သုံးသပ်ကြည့်ကြစို့-

နိဒါန်း

ကောင်းကင်ရံမှ မိုးသား မိုးတိမ် လျှပ်ပန်း လျှပ်နွယ်တို့သည် မိုး၏ သရုပ်သကန်များဖြစ်ကြောင်းဖြင့် နိဒါန်းချီသည်။

စာကိုယ်

- ၁။ ကောင်းကင်ယံ၏ သဘာဝကို စာသ၏။
- ၂။ မိုး၏ အလွင်းဓာတ်ကို စာတင်သည်။
- ၃။ ရေကြီးချိန် မြစ်ချောင်းများ၏ သဘာဝကိုဖော်ထုတ်သည်။
- ၄။ လယ်ယာမြေရှုခင်းနှင့် တောင်သူလယ်သမားများ၏ လှုပ်ရှားမှုကို သရုပ်ဖော်သည်။
- ၅။ ကလေးများ၏ ပျော်ရွှင်မြူးတူမှုဖြင့် စာကိုယ်ကို အဆုံးသတ်ထားသည်။

နိဂုံး

မိုးရာသီ၏ အလှအပနှင့် လူသားအင်္ကျီပြုပုံကြောင့် လူသားများက ချစ်မြတ်နိုးကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်ထားသည်။

မြည့်စွတ်ချက်

ဤစာစီစာကုံးကိုမှီး၍ အောက်ပါစာစီစာကုံးများကို ရေးဖွဲ့ပါလော။

- မိုးတစ်ခိန်ခိန်
- မိုးသည်းစဉ်မြင်တွင်း
- မိုးရွာသော နေ့တစ်နေ့

မိုးဖွဲ့ကဗျာ တောက်နုတ်ချက်များ

ဝသန်ခါမီ၊ ဒိုန်နှင့်ညီအောင်
 တိမ်နီတိမ်ပန်း၊ လျှပ်နွယ်တန်းလျက်
 တိမ်ဆန်းတိမ်ထူး၊ တိမ်ညိုဖြူ၍

(ရှင်မင်း)

မကန်းငယ်ဆင်၊ ရစ်ဆိုင်းဝဠာခွင်က၊ မာန်ပင်ခုပို့၊
 ရွာတော့မည်လိုမညိုရယ်တညိုနှင့်၊ ပြိုမလို ပဇ္ဇန်မင်းငယ်၊
 တင်းတဲ့တန်ခိုး။

(မြဝတီမင်းကြီး ဦးစ)

အံ့ကာဝိုင်း မိုင်းလို့နေ၊ အံ့စွေမယ့်ငြိုး၊
 ရင်ကမှာ ဖော်ကူလို၊ ခုမှာမူ ဖော်မဲ့တယ်၊ ရွာနှင့်ကွဲမိုး။

(မြင်စည်မင်းသား)

ဟိုတောင်ဆီက ညိုတိုတိုရယ်၊ မိုးစိုထင့်လေး။
 မိုးလေရွာလျှင်၊ ဘာနှင့် မိုးရပ။
 ပဒုမ္မာ ရွှေကြာရိုးကို၊ ထီးလုပ်လို့မိုး။

(ကလေးချောတေး)

ယမထာရွှေကြိမ်လုံးရယ်နှင့်၊ ထွန်တုံးကို ခြေတော်တင်၊
 နွားကြန်စုံနှင့်။
 ပိုးခင်းကိုမြင်၊ ကောင်းကင်က ရွှေပိန်ညင်းရယ်၊
 မိုးဆော်လို့သွင်း။

(တောက်စိုက်ပုံကြီးသံ)

အောက်ပြည် ရေစိုင်းလို့၊ တောင်တိုင်းနယ်တစ်
မိုးလိုက်လို့ညီ။
ရွာတော့မလိုလိုနဲ့၊ ရွှေမိုးညို မြောက်မြေထူးမှာ၊
ချွန်းတန်သင့်ဘူး။

(ရှေးဇရာကြံချီး)

ပြာပြာမှာ ဝါဝါရောပါလို့၊ မြကြောလော်ရီရောင်လှံ
သွင်းမယ့်ရုပ်ဟန်။
တံတိုင်းထန်၊ မုနိုးသံခရာဆင့်တယ်၊
ကနူးသံရင့်ကြွေး။

(ရှေးဇရာကြံချီး)

အလွမ်းတဲ့ဗျာနှောင်။
ဘုံကွန်းညောင်တွေက၊ ဖျော်မပြေ ဖော်ကွာဝေးသူတို့၊
ဆွေးရှာတော့အောင်။
ရွှေအမွှန်စာရနှင့်၊ လောကနတ်မောင်၊ ရွာယောင်ပြရွှင်မြူး။
ဆွေးတဲ့မေ၊ ဆွတ်သည်းမှာ ကြွေကြွေစေဖို့၊ ဟန်မပြေ၊
ဖန်ဖွေရွာလို့၊ ချွန်းလာသင့်ဘူး။

(ဦးကြင်ဥ)

လွမ်းဝှန်ပြန်ပွားစည်။
ဘုံကွန်းညောင်တွေက၊ ဖျော်မပြေ ဖော်ကွာဝေးသူတို့၊
ဆွေးရှာမိသည်။
နယ်ရှစ်ခွင်ပြာညို၊ ရွာမလို့၊ လျှပ်ခြည်၊
နတ်စည်ခြိမ်းကြော်ကြွေး။
မိုးလှလင်၊ ကိုးခွင်မှာ မှုန်ရီဆိုင်းလာနှင့်၊ စံတိုင်း ပြည်တော်ဆီသို့၊
လွမ်းပြီကွဲ့လေး။

(ဦးကြင်ဥ)

မရွာဘဲ၊ မမည်းလိုက်ပါနှင့် မိုးနတ်မောင်၊ ပိန်းပိတ်လို့မှောင်။
ရွာမယောင်၊ ဟန်ဆောင်နှင့်သူမြူး။
ရွှေမိုးညို မြောက်ကိုတိမ်းတယ်၊ ခြိမ်းသင့်ပါဘူး။
(ရှေးဇရာကြံချီး)

၀
 ကောက်တီနှင့် မယ်စော၊ ရောနှော့လို့ ပို့ထောင်၊
 မိုးလေကခေါင်။
 သည်မိုး သည်ရေအောင်မှာ၊ မယ်နဲ့မောင် အလှူပေးမယ်၊
 မိုးကူပလေး။

၂
 ရွှေထိန်ပဝင်သာတဲ့အောက်က၊ ကောက်စိုက်ရင်းမိုးမျှော်၊
 မပေါ်လာရွှေမိုးကြောင့်၊ ကောက်ပင်တွေညှိုး။

၃
 လယ်ကြီးကို စိုက်မယ်ဆင်းကယ်၊ နေမင်းကပူ။
 သည်နေပူ ဘိက္ခုလုပ်မယ်၊ ဝန်းကုပ်နဲ့လေး။

၄
 ခါးပုံကိုမောင်ဖြုတ်လို့၊ ခွေသုတ်တော့ပေး။
 စီးပစေ မောင်မသုတ်နဲ့၊ တုတ်တုတ်ကျခွေး။
 (ကောက်စိုက်သီချင်းများ)

တိမ်ညိုပိုင်းထပ်၊ ပြက်လျက်ပြကာ။
 စိမ်းဝါမိုးပန်း၊ ထွေထွေစွန်းက။
 (နတ်သျှင်နောင်)

လျှပ်ပန်းခွေနဲ့၊ လေးသွဲ့ယူငင်၊
 မြူစင်ရစ်ပုံး၊ ထစ်ချွန်း စစ်ရှုံးသူရာ၊
 အမျက်ဟောင်းကြောင့်၊ ချက်ကောင်းကိုသာ
 (နာခံဘော်ဦးခြုံ)

ရွှေမိုးလေ တစ်ပုံစိပ်ကယ်နှင့်၊ ထီးရိပ်မှာ မိုးမလုံပုံ။
 သည်းရင်ညွန့်တုန်။
 ချစ်တဲ့သူရဲ့ ထိုးခါပုံကို၊ တစ်ပိုင်းကို မယ်ခြံရလျှင်၊
 မီးပုံထက်နှေး။
 (ရှေးဇရာကြံချီ)

တစ်လှတ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူး

- တစ်လှတ်ကျေးဇူး သူ့ကျေးဇူး
- အရိပ်နေနေ အခတ်ချိုးချိုး
- သားရေပေါ်အိပ် သားရေနားစား
- သူ၏ကျေးဇူး အထူးသိမြင်

သစ်ပင်အရိပ်သည် ခိုနားသူအတွက် အေးမြလှ၏။ ကျေးဇူးတရား ကြီးမား၏။ ထိုထက်သော်ကား ကျေးဇူးပြုဖူးသူ၊ ကျေးဇူးပေးဖူးသူ၏ ကျေးဇူးကား ပို၍ကြီးမားလှသည်။ တစ်လှတ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူးဟူသော ဆိုထုံးစကားပင် ရှိပါသည်။

လူ့လောကတွင် ကျေးဇူးပြုဖူးသူများ ပေါများလှ၏။ အလုပ်အကိုင် ကူညီခြင်း၊ ယေးကမ်းခြင်း၊ ကျွေးမွေးခြင်း၊ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခြင်း၊ ပညာသင်ကြားပေးခြင်း၊ အမြင်အကြားဖြင့် တတ်သိစေခြင်းဖြင့် သူတစ်ထူး၏ ကျေးဇူးစာရားများ ဖြစ်၏။ ကျေးဇူးပြုဖူးသူကို ကျေးမစွပ်ရာ။ ကျေးဇူးကို ဖော်ထုတ်ချီးကျူးအပ်၏။ အောက်မေ့တသ သတိရအပ်၏။

တစ်လှတ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူးဟူသော စကားကို အကြောင်းမဲ့ထားခဲ့ခြင်း မဟုတ်။ တစ်လှတ်၊ တစ်ဆုပ်သော ထမင်းကိုစားဖူးလျှင်ပင် ကျေးဇူးကားကြီးမားလှပြီ။ ဤသို့သော ကျေးဇူးသစ္စာကို စောင့်သိသူတို့သည် လောက၌ စည်းစိမ်းဥစ္စာ ပေါကြွယ်စမြဲတည်း။

ပုဂံခေတ်ဦးပိုင်းမှ ကွမ်းဆော်မင်းသည် ကျေးဇူးသစ္စာကို စောင့်သိသူဖြစ်သည်။ ယာသမားဘဝက ယာခင်းသို့သွားတိုင်း ခိုဝင်နားနေအပန်းဖြေကာ စားသောက်လေ့ရှိသော ဆောင်ချမ်းပင်မှ သစ်ပင်စောင့်နတ်အား စားဦးစားဖျားများကို ပူဇော်လေ့ရှိ၏။ ထိုသစ်ပင် စောင့်နတ်၏ အကူအညီဖြင့် ပုဂံထီးနန်းကို သိမ်းမြန်းအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုသို့ ကျေးဇူးသစ္စာကို စောင့်သိသူတို့ရှိသကဲ့သို့၊ ကျေးဇူးတရားကို မစောင့်ထိန်း၊ ဖော်ကားသူတို့လည်းရှိခဲ့သည်။

ငါးရာငါးဆယ် ဇာတ်တော်လာ သယောနိယရွာသား'ဒေဝဒတ်' အလောင်းပုဏ္ဏားသည် နွားပျောက်ကိုရှာရင်း ချောက်ကမ်းပါးအတွင်းသို့ ကျရောက်ခဲ့သည်။ ဘုရားအလောင်းပျောက်မင်းက နွယ်တန်းဆင်၍ ကယ်တင်ခဲ့ရသည်။ ဤသို့

အသက်အန္တရာယ်မှ လွတ်ကင်းရန် ကယ်တင်သော မျောက်မင်းကို မောမောနှင့် အိပ်ပျော်နေစဉ် ပုဏ္ဏားမိုက်က ကျောက်တုံးဖြင့် ခေါင်းကိုထုနှက်၏။ ဘုရား အလောင်းထွက်ပြေးနိုင်သဖြင့် အသက်ချမ်းသာရာရ၏။ သို့ရာတွင် ပုဏ္ဏားမိုက် လမ်းပျောက်နေသည်ကို မျောက်မင်းကဒဏ်ရာမှကျသော သွေးစက်များဖြင့် လမ်းပြ ပို့ဆောင်ပေးသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံး၌ ပုဏ္ဏားမိုက်မှာ မြေမျိုခြင်းခံရလေသည်။

ဇိုင်းထံမှ အတုယူကာ ဓားလှံကစားကျွမ်းကျင်သော လူငယ်တစ်ဦးသည် မိမိ၌ဆရာမရှိကြောင်းပြောမိသဖြင့် ဆရာကာပြန် အာလုံစူးကာ သေပွဲဝင်ခဲ့ရသည်။ ကျေးဇူးရှင်မြင်ဆရာကို ကျေးဇူးစွပ်သဖြင့် ဒုက္ခရောက်ရခြင်း၏ သာဓကတစ်ရပ်ဖြစ် သည်။

တရုတ်ပြေးမင်းနရသီဟပတေ့သည် အမတ်ကြီးရာဇသင်္ကြန်၏ ကျေးဇူး ကြောင့် မင်းအဖြစ်ကိုရပြီး စည်းစိမ်းယစ်ပူးကာ “ဘုရားပြီးပြင်းဖျက် နှိုးထုံးစံရှိသည်” ဆိုကာ အမတ်ကြီးကို ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေးခဲ့သည်။ ပြည်မျက်စိနှင့်တူသော အမတ်ကြီး မရှိသဖြင့် တိုင်းပြည် ဖရိုဖဲဖြစ်ကာ တရုတ်ပြေးမင်းလည်း ရန်သူ၏ အဆိပ်သင့်ပြီး သေပွဲဝင်ခဲ့ရလေသည်။

လောကတွင် ကျေးဇူးရှိမှ ကျေးဇူးစွပ်သူတို့ကားများပြားလှချေ၏။ မိမိ အတ္တအတွက် ကျေးဇူးတရားကို မေ့လျော့ထားတတ်ကြသည်။ ကျေးဇူးသိသော သူတို့ကို မဆိုထားဘိ၊ မြင်းပိုရ်တောင်ဦး မကကျွန်သည် ကျေးဇူးရှင်မိဘများကို ဖော်ကားသူတို့ကား မရှားပါပေ။

ဆိုသို့သော သူများအတွက် ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးမစွပ်သင့်ကြောင်း၊ မပစ် မှားသင့်ကြောင်း ပေါ်လွင်အောင်၊ ‘အရိပ်နေနေ အခက်ခိုင်းခိုင်း’ ဟူသော စကား ပုံကို ဆိုထုံးပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အလားတူပင် ကျေးဇူးတရားကို သိမြင်၍၊ အခါမလပ် ကျေးဇူးဆပ်သင့် ကြောင်း၊ ‘တစ်လှုပ်စားဖူးသူကျေးဇူး’ ဟူသော ဆိုထုံးကိုလည်းကောင်း၊ ‘တစ်လှုပ် ကျေးဇူးသူကျေးဇူး’ ဟူသောစကားကိုလည်းကောင်း ထားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူတစ်ပါးကျေးဇူးကို မသိတတ်သူတို့ကား နောက်ဆုံး ရှုံးခြင်းဖြင့်သာ ရင်ဆိုင်ကြရသည်။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးအေးချမ်းသာယာမှုကို မရရှိဘဲ၊ ပူလောင် မှုတ်ကိုသာ ဖုံးလွှမ်းနေတတ်ကြသည်။ ထိုကြောင့်ပင်၊ ‘သူ၏ကျေးဇူး၊ မထိပ်ပြူးနှင့်၊ ထိပ်ပြူးသောသူ၊ မီးလိုပူ’ ဟု ဆုံးမစကားဆိုခဲ့ကြသည်။

ကျေးဇူးတရားသိတတ်ခြင်းကား မင်္ဂလာတရားနှင့် ညီပေ၏။ ၃၈-ပြာ မင်္ဂလာတွင် ‘သူ့ကျေးဇူးကို သိတတ်ရမည်’ ဟုပါရှိပါသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့သည် သူ့ကျေးဇူးကို အထူးသိမြင်သော၊ ကျေးဇူး သစ္စာကိုစောင့်သိ ရှိသေးသော လူမွန်လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လာရန် ထာဝစဉ် သတိယှဉ်၍ စောင့်ထိန်းကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

သုံးသပ်ချက်

တစ်လုတ်စားဖူးသူ့ကျေးဇူးသည် သူ့တစ်ပါး၏ ကျေးဇူးတရားကို သိမြင်တတ်အောင် ဆိုထုံးပြခဲ့သော စကားပုံပင်ဖြစ်သည်။ 'တလုတ်ကျေးဇူး သူ့ကျေးဇူး' ဟုလည်း ဆိုတတ်သည်။ အတူတူပင်။

'အရိပ်နေနေ အခက်ချိုးချိုး' နှင့် 'သားရေပေါ် အိပ် သားရေနားစား' ဟူသော စကားပုံများမှာလည်း ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးမစွပ်ရန် သတိပေးသော စကားပုံများပင်ဖြစ်သည်။

မည်သည်ခေါင်းစဉ်နှင့် မေးမေး ကိုက်ညီအောင်ရေးသားသည်။

နိဒါန်း

တစ်လုတ်စားဖူးသူ့ကျေးဇူး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်ဆိုထားသည်။

စာကိုယ်

- ၁။ ကျေးဇူးပြုခြင်းများကို ဖော်ပြ၏။ သူ့ကျေးဇူးကိုစောင့်သိ ရှိသေးအပ်ကြောင်း ဖော်ထုတ်သည်။
- ၂။ ကွမ်းဆော်မင်း ကျေးဇူးသိတတ်ပုံကြောင့် မင်းအဖြစ်ရခဲ့ပုံကို ရှင်းပြသည်။
- ၃။ ကျေးဇူးစွပ်သူတို့၏ ဇာတ်လမ်းကိုလည်း ဆက်လက်တင်ပြသည်။ ဒေဝဒတ်အလောင်း ပုဏ္ဏား၊ အာကိုလုံစူးခံရသော လူငယ်၊ တရုတ်ပြေးမင်း နုရသီဟပတေ့ တို့၏ ဇာတ်လမ်းများဖြစ်၏။
- ၄။ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးမစွပ်ရန် စကားပုံများ တီထွင်ခဲ့ပုံကို ရှင်းပြသည်။
- ၅။ ကျေးဇူးတရားသိတတ်ခြင်းကား မင်္ဂလာတရားတော်နှင့် ညီကြောင်းဖြင့် စာကိုယ်ကို အဆုံးသတ်ထားသည်။

နိဂုံး

ကျေးဇူးသစ္စာကို ထာဝစဉ် စောင့်ထိန်းရှိသေသင့်ကြောင့်ဖြင့် နိဂုံးချုပ်ထားပါသည်။

မိုးနွှင်း ငါးပျံ အပူထူး

- မိုးနွှင်းရာသီ
- ဆောင်းဦးရာသီ

မိုးနွှင်းဆောင်းဦးပေမို့ အလှတူး၍ နေပေသည်။

ဆောင်းရာသီပီရိ ရောက်သေးသည် မဟုတ်လေ၍ မိုးသားမိုးတိမ်တို့ကို မြင်ရပါသေးသည်။ ကောင်းကင်ပြင်ဝယ် မိုးသားမိုးတိမ်တို့သည် ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု နှင့် ခပ်ကွဲကွဲ တည်ရှိနေသည်။ လောကအတွက် အလှတန်ဆာဆင်နေခြင်းပင်။ မိုးနွှင်း၏ ဝိသေသများသာတည်း။

သို့သော် သူ့ကိုသာဝစဉ် မမြင်ရချေ။ သူ့ဘဝကား မုတ်သုန်ခေါ်မှ ပေါ်ရသည်။ မုတ်သုန်သယ်ဆောင်မှ ရောက်ရသည်။ သင့်အား မသယ်လိုဟု မုတ်သုန်က ထားခဲ့သော် နေရစ်ရရှာသည်။ သူ့ဘဝကား မုတ်သုန်အား မှီခိုနေရသော ဘဝပါတည်း။

မိုးသည် အမြင့်စံဖြစ်သည်။ ကောင်းကင်၌သာ ရပ်တည်နေလေ့ရှိသည်။ သူနယ်ပယ်တွင် ဟိုမှသည်မှ ပြေးလွှားဖြူးယူးနေတတ်သည်။

သို့သော် မြေကိုမခင်၊ စိမ်းသည်ဟူ၍ မဆိုနိုင်ပါ။ သူ၏ အအေးဓာတ်ဖြင့် လူ့လောကတစ်ခွင်အား လွှမ်းခြုံ၍ပေးသည်။ လူ့လောကတွင် ရေကွက်ရေအိုင်များ အသွင် ဖန်တီး၍ နေထိုင်သည်။ သူနေစဉ်ကာလတွင် ယူအား သူ့မာန် သူ့စွမ်းနိုင်သမျှဖြင့် လူ့လောကအား အကျိုးပြုရှာသည်။

မိုးကား အေးသည်။ တစ်ပါးသူအကျိုးကိုသာ မျှော်ကိုးသည်။ သို့သော် သူ့ကိုမှန်းကြသည်။ မြောက်လေပြည်ကလည်း မိုးကိုမှန်းသည်။ မြောက်လေပြည်သည် သူ့ကိုတွေ့လျှင် ကောင်းကင်ဝိမာန်မှ အမြဲနှင်သည်။ မိုးတတော့ ရွှံ့ရသူဘဝမို့ ပြေးရရှာသည်။ မိုးနွှင်း၏ မြင်ကွင်းများပေတည်း။

မြောက်လေပြည်သည် မိုးကိုနှင်သဖြင့် လူတို့မကျေနပ်မှာ စိုးရွံ့သည်။ သို့အတွက် လူသားများကိုနှိပ်သိပ်ရန် မိုးနှင်းကလေးများကို သယ်ဆောင်ခဲ့သည်။ လူ့လောကကို မိုးအစားအသုံးတော်ခံစေသည်။ မုန်သုန်အဖော်မွန်ကား မိုးစက်၊ ဆောင်းလေ၏ ရဲဘက်ကား နှင်းမွန်များပေတည်း။

မိုးနှင့် မိုးနှင်းတို့သည် ကျိန်စာသင့်နေသော ချစ်သူများဖြစ်ကြလေသလား

မသိ။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ မည်သည့်အခါမျှ ဆုံခွင့်မရကြရှာ။ မိုးနှင်းလာလျှင် မိုးက ပြေးရသည်။ မိုးလာလျှင် မိုးနှင်းက ငုံ့လျှိုးပုန်းရှောင်၍ နေကြရသည်။ သည်အခါ အားငယ်သူမှာ ပုလဲမျက်ရည်တို့ သွန်းပြီး၍ ငိုယိုကာ နှုတ်ဆက်ရှာသည်။ ထို့ကြောင့် မိုး၏ဓာတ်မှာ လွင်းစရာ ဆွေးစရာ ကောင်းနေလေသလားမသိပေ။

မိုးနှောင်းကာလသည် 'ဖုံးတုံးလုံးတုံး တန်ဆောင်မုန်း' ပေမို့ ကောက်ပင် တို့ နို့ရည်စို့ခါနီးလေပြီ။ လယ်ကွင်းပြင်တွင် မြစ်မ်းရောင်ကမ္ဘာလွမ်းခြုံ၍ ထားသည်။ စပါးပင်တို့သည် တောင်လေနှင့် မြောက်လေအကြားတွင် ဘယ်ညာနွဲ့ကာ ယိမ်းကနေကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံဝယ် ကိုလေပြေ လူသရမ်းက စပါးပင်တို့အပေါ်တွင် ခုန်ပေါက် ပြေးလွှား၍ နေပေသည်။ ကိုလေပြည်၏ အကျီစယ်ကြမ်းမှုကြောင့် နာကျင် သဖြင့် စပါးပင်တို့သည် တရုဲရဲ အော်မြည်ကြရှာသည်။

မကြာမီသောကာလတွင် စပါးပင်တို့သည် ရွှေရည်လူးကြပေဦးမည်။ ဆက်လက်၍လည်း လူတို့၏ အာဟာရအဖြစ် အသုံးတော်ခံရပေမည်။ လူ့လောက တွင် မရှိမဖြစ်၊ သူသည် အဓိကဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူက ဟန်ဝင့်သည်။ မာန်ချီသည်။ သူရဲကောင်းပုံ ဆောင်သည်။

ထိုအချိန်တွင် စပါးပင်များပေါ်၌ နှင်းဥကလေးများ တွဲလွဲခိုလျက်ရှိသည်။ လေအသွေးဝယ် ဝိုးလေးခိုလျက်ရှိ၏။ ဆောင်းဦး၏ သင်္ကေတများပင်တည်း။

မိုးနှောင်း၏ပန်းများဖြစ်သော ယင်းမာပန်း၊ ခတ္တာပန်းနှင့် ဆောင်းဦး၏ ရင်ခွင်တွင် ပွင့်လန်းလှေရှိသော သရဖီ၊ ခွာညိုနှင့် သဇင်ပန်းတို့သည် အလှချင်း ပြိုင် ဂုဏ်ချင်းဆိုင်နေကြသည်။ ပန်းသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပနေပါသည်။

မိုးနှောင်းဆောင်းဦး၏ အလှကား ဆိုဖွယ်မရှိပြီ။ အလှတကာဘုရင် အလှ ထိပ်ခေါင်တင်ဟု ဆိုသော် လွန်အံ့မထင်ပါချေ။

သုံးသပ်ချက်

ကြည့်- ထူးခြားချက်ကလေးတွေ။

သည်စာစီစာကုံးမှာ သက်ပဲ့ဖြစ်တဲ့ မိုး၊ လေ၊ နေသူရန်၊ မိုးနှင်းနှင့် စပါးပင်တို့ကို သက်ရှိသကဲ့သို့ ဖွဲ့ဆိုထား၏။ ပို၍ အသက်ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဤရေးဖွဲ့နည်းကား နည်းပါး၏။ ရေးနိုင်လျှင် အလွန်ကောင်းသည်။ ရေးကြည့်ပါလေ။ ယခု မိုးနှောင်းဆောင်းဦးကာလကို ကွက်၍ ဤသို့ ရေးဖွဲ့ထား၏။

နိဒါန်း

မိုးနှောင်း ဆောင်းဦးရာလသည် အလှထူးကြောင်းဖြင့် မိုးမိုးပင် နိဒါန်း ချီသည်။

စာကိုယ်

- ၁။ မိုးနှောင်းကာလနှင့် မိုး၏သဘာဝကို ဖွဲ့ဆိုသည်။
- ၂။ မိုးနှင့် မိုးနှင်းတို့၏ ဆန့်ကျင်ဘက်သဘာဝကို ရေးဖွဲ့၏။
- ၃။ စပါးခင်းများ၏ သဏ္ဍာန်ကို သရုပ်ဖော်သည်။
- ၄။ ဆောင်းဝင်လာပုံနှင့် ပန်းသဘာဝကို ရေးဖွဲ့၍ စာကိုယ်ကို အဆုံး သတ်သည်။

နိဂုံး

မိုးနှောင်းဆောင်းဦး၏ အလှကား၊ အလှတကာ အလှဆုံး ဖြစ်ကြောင်းဖြင့်သာ နိဂုံးချုပ်ထားသည်။

မိုးမိုးစင်းစင်းနှင့် ချစ်စဖွယ် ရေးဖွဲ့ထားသည်။ ဤစာစီစာကုံးကို မိုး၍ အောက်ပါစာစီစာကုံးများကို ရေးပါလေ။

- ဖုံးတုံးလုံးတုံး တန်ဆောင်မုန်း
- ဆောင်းနှောင်းကာလ တို့ဝေသ

ပျဉ်းမာန်၊ ပေမာန်

- ဟေမန္တဆောင်းဥတု
- ဆောင်းဥတုပွဲ

အာကာယံမှ ငွေနှင်းမှုန်များ ကြံချနေသည်။ လောကတစ်ခွင်လုံး ဆီးနှင်းဖုံးလေပြီ။ မြောက်အရပ်ဆီမှ လေညင်းတသုန်သုန် တိုက်ခတ်လာသည်။ ဟေမာန်ဆောင်းသို့ ရောက်ပြီတည်း။

'ငွေနှင်းရယ်မှုန်၊ လေညင်းရယ်တသုန်သုန်နှင့်' ဟု အချုပ်တန်းဆရာဖေက ဖွဲ့ဆိုခဲ့ပါသည်။ ဆောင်း၏ ဖွားဘက်တော်ကား နှင်းရည်နှင်းစက်များဖြစ်သည်။ ဆောင်းရာသီတစ်လျှောက်လုံး နှင်းရည်ပက်ဖျန်း၍ အေးချမ်းစေပါသည်။

အပူကဲသောဒေသတွင် တည်ရှိသည့် ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာနိုင်ငံအဖို့ ဆောင်းဥတု၏ အေးမြမှုသည် မျှတသည်ဟုပင် ဆိုနိုင်ပါသည်။ ဆောင်းဒဏ်ကို မခံနိုင်သူတို့ကမူ ညည်းညူကြစမြဲပင်။

'ခန်းဆောင်ရွှေရဝေတွင်းမှာလ၊
ချမ်းပေါင်းလေတဖေတင်းသော်လဲ၊
ဖြေရင်းရယ်တဲ့ ခိုက်ခိုက်တုန်'

ဟု အချုပ်တန်းဆရာဖေက ဆိုခဲ့ပါသည်။ အချုပ်တန်းဆရာဖေ နေထိုင်သည် မန္တလေးရွှေမြို့တော်၌ပင် ဤမျှအေးချမ်းသည်ဆိုလျှင် တောင်တန်းဒေသများကား ဆိုဖွယ်မရှိပြီ။

'လေလည်းရောရာ၊ မိုးမပါဘဲ၊ သံဝါဖြောက်ဖြောက်၊ ဆီးနှင်းပေါက်လည်း မိုးလောက်ပြင်းထန်၊ သွန်းချပြန်သော်' ဟု လက်ဝဲသူနွရအမတ်ကြီးက ကချင်ပြည်နယ် မဲဇာအရပ်၏ အေးချမ်းပုံကို စာဖွဲ့ခဲ့ပါသည်။

တောင်တန်းဒေသဖြစ်သော ကရင်ဌာနေတွင်လည် အချမ်းကဲလှပြန်သည်။ 'တဲတဖက်ဆွဲဖျက်ကာ အလျင်လိုတော့ထင့်၊ ကရင်အိုယာပြင်ကြီးမှာ၊ မီးထည့်ကာလှုံ' ကရင်ဒေသ၏ ဆောင်းသဘာဝကို ဖွဲ့ဆိုခဲ့ပါသည်။

ဆောင်းဥတု၌ နှင်းရည်နှင်းစက်ကိုခံယူ၍ ပွင့်ဖူးကြသော ပန်းများက စုံလင်လှသည်။ သလင်ပန်း၊ ခွာညိုပန်း၊ ပေါက်ပန်း၊ လဲပန်းနှင့် သရဖီပန်းတို့သည် အလှချမ်းပြိုင်၊ ဂုဏ်ချင်းဆိုင်၍ ပန်းသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပနေတော့သည်။

သလင်ပုံ၊ ခွာတံပေါက်လဲ၊ ပွင့်ဝတ်ကယ် ရွှေဖီမင်း၊ သင်းထုံနဲ့ကဲ ဟု ကင်းဝန်မင်းကြီးက ပန်းအလှကို စာသခဲ့ပါသေးသည်။

ဆောင်းပန်းတို့သခင် ပန်းဘုရင်ကား သလင်ပန်းဖြစ်တော့သည်။ သလင်က အမြင့်စံပန်းဖြစ်၏။ မြန်မာမင်းများလက်ထက်ကပင် တော်ဝင်ပန်းအဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။ ရွှေနန်းတော်သူ မင်းသမီးလေးများ၏ ဆံကေသာ၌ ဝံမြန်းခွင့်ရသော ပန်းဖြစ်ပေသည်။

သလင်သင်းသည် ဆောင်းဥတုကား လွမ်းဖွယ်ဆွေးဖွယ် ကောင်းလှသည်။ 'နန်းသုံးငယ်သလင်၊ ကြိုင်သင်းရွှင်လို၊ မင်းလွင်လိုလို၊ စုံတခိုဝယ်၊ လေချိုဝန်းလှ၊ လွမ်းရတုပေပို့' ဟု ဖိုးသူတော်ဦးမင်းက ဖွဲ့သီခဲ့ပါသည်။

ဆောင်းအလွင်းကို ဖြည့်စွက်နေသူတို့ကား နှင်းပုလဲတို့ ဖြစ်ချေ၏။ ဆွေးသူကို ဖေးကူမည့်အစား၊ ဆွေးအပူကို ပေးနေတော့သည်။ မြောက်လေပြည်ကလည်း နှောင့်နေပြန်တော့သည်။ လူ့လောကသို့ နှင်းပုလဲတို့ ကြချသောအခါဝယ် စပါးသီးနှံတို့ မှည့်မှည့်ဝင်းချေပြီ။ လယ်တောတစ်ခွင်တွင် မြစ်ဝင်းဆင်လေပြီ။ ကောက်ပင်ပျိုတို့ နို့ရည်စို့လေပြီ။ လေအဝေ့တွင် ယိမ်းနွဲ့ကခုန်နေပါသည်။

သီးနှံစပါးများ မှည့်ဝင်းချိန်၊ လုပ်ငန်းနားချိန်ပို၍ ပြည်မြန်မာဝယ် ပွဲလမ်းသဘင်တို့ စုံလင်လှသည်။ မြန်မာမင်းများလက်ထက်ကပင် အဓိကပွဲသဘင်များကို ဆောင်းဥတု၌ ဆင်နွဲ့လေ့ရှိသည်။

တန်ဆောင်တိုင်မီးထွန်းပွဲတော်နှင့်၊ မသိုးသင်္ကန်းကပ်လှူပွဲကား ရှေးခေတ်မှ ယနေ့တိုင် စည်ကားမပျက်ဆင်နွဲ့လျက်ရှိသည်။

နတ်တော်လတွင် နတ်ပွဲသဘင်များ ဆင်ယင်ခဲ့သည်။ ယခုခေတ်၌ကား စာဆိုတော်ပွဲတို့ အစားထိုး ဝင်ရောက်လာသည်။

ပြာသိုလသည်ကား မြန်မာမင်းများအဓိကအားထားသော လဖြစ်သည်။ ပြာသိုလတွင် မြင်းခင်းသဘင်ပွဲခေါ် သူရဲကောင်းရွေးပွဲများ ကျင်းပသည်။ ယခုအခါ လှေပြိုင်ပွဲများ ဆင်နွဲ့နေပါသည်။

တပို့တွဲလတွင်မူ ထမနဲပွဲကျင်းပသည်။ မိမိလယ်ယာမှ ထွက်ရှိသော ကောက်ညှင်းစပါးကို အဦးအဖျား ထမနဲထိုးကာ အလှူဒါနပြုကြသည်။ အများသူငါကို ဖိတ်ခေါ် ကျွေးမွေးသည်။ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် လက်ဆင့်ကမ်း ဝေငှစားသောက်ကြသည်။ ချစ်စရာကောင်းသော မြန်မာ့ဓလေ့စရိုက်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ယနေ့တိုင် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ကြဆဲဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ကောင်းလှ၏။

တောင်ပေါ်ဒေသများလည်း ဒေသအလိုက် ကောက်သစ်စားပွဲတော်

များကို ကျင်းပလေ့ရှိသည်။ အချင်းအဖေကို အံတူကာ ခေါင်ရေတစ်မော့ တေးတစ်ကျော့ဖြင့် ပီပုံကြီးကို ဝိုင်းပတ်ကာ ညလုံးပေါက် ကခုန်မြူးထူးကြသည်။ ကချင်ရိုးရာ မနောပွဲနှင့် ချင်းရိုးရာ ခွာဒိုရ်ပွဲတို့သည် ထင်ရှားလှချေ၏။

ဆောင်းတစ်ခွင်လုံး အငြိမ်ပွဲ၊ ဇာတ်ပွဲများကား များပြားလှသည်။ လုပ်ငန်းခွင်မှ ခေတ္တအနားယူချိန်ပို့ အတိုးချ၍ ကြည့်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသားအဖို့ကား အချိန်မဖြုန်းသာပြီ။ အပျင်းပြေအညောင်းပြေရုံမျှ လမ်းလျှောက်ကြည့်ပြီး စာကျက်အမီ အိမ်ပြန်ရသည်။ ပွဲဖျေးတန်းမှ မုန့်၊ လက်ဖက်ရည်များဖြင့် ဝိုက်ဖြည့် အားမွေးကာ ကျောင်းသင်ခန်းစာများ ကျက်မှတ်နေထွက်ကြရသည်။

အတန်းတင်စာမေးပွဲကြီးက လက်တစ်ကမ်းအလိုသို့ ရောက်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ နံနက်ခင်းအရုဏ်မတက်မီ အချိန်၌လည်း နှင်းထုကို ထိုးဖောက်ကာ လမ်းလျှောက်ကြပါသည်။ 'စောစောအိပ်လို့၊ စောစောထလို့၊ စောစောလမ်းလျှောက်ကြပါစို့' ဟူသော ဆောင်ပုဒ်အတိုင်း ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား အားကစားလေ့ကျင့်ခန်းကို နေ့စဉ်မပျက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ သို့မှသာ စိတ်လန်း၍ ကိုယ်ကျန်းမာကာ ပညာရေးကို စိုက်လိုက်မတ်တတ် ဆောင်ရွက်နိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

သည်ဆောင်းဟေမာန်
မြောက်ပြန် လေညင်း ဆော်တယ်ကို
နတ်တော်ပြာသို
ခွာညိုတည်နှင်းပုန်ဖုန်-

ဝိတနက်သန် ကိုစောညိုမင်း၏ လွမ်းဖွယ်ဘေးကလေး၊ ရေဒီယိုက လာချိန်တွင်မူ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသွားရန် ပြင်ဆင်နေကြပါသည်။

ဆောင်း၏ နံနက်ခင်းဝယ် အားမွေးမြူကာ နိုင်ငံတော်၏ သားကောင်းရတနာ လူရည်ချွန်၊ လူရည်မွန်များဖြစ်စေရေးအတွက် ကျွန်တော်တို့ ကြိုးပမ်းနေပါတော့သည်။

သုံးသပ်ချက်

ဆောင်းဦးကို ရောဖွဲ့ပုံနှင့် မတူသည်ကို သတိပြုပါ။ ဆောင်းသရုပ်ကို ပေါ်အောင် ဖွဲ့ထားသည်။ ကဗျာများညှပ်၍ ရောဖွဲ့သည့်အတွက် ဖတ်ချင်စဖွယ် ပိုဖြစ်သည်။ အရကျက်ထားကြပါလေ။

ကဗျာများ မမှတ်မိပါက စကားပြေချည်း ယူရေးလျှင်လည်း ဆောင်း သရုပ်ပီပြင်ပါလိမ့်မည်။ ဤသို့လည်း ရေးနိုင်ပါသည်။

တင်ပြထားသော အချက်အလက်များကမူ မများလှပါ။

နိဂါန်း

လောကတစ်ခွင် ဆီးနှင်းဖုံးချိန်ကား ဆောင်းဥတု ရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း အစချီထားသည်။

စာကိုယ်

၁။ ဆောင်း၏ ဆေးချမ်းပုံနှင့် စာဆိုတော်တို့၏ ဖွဲ့နွဲ့ပုံကို ယှဉ်တွဲ တင်ပြသည်။

၂။ ဆောင်းပန်းများကို ဖွဲ့နွဲ့၏။

၃။ စပါးသီးနှံများ မှည့်မှည့်ဝင်းလာသည်ကို ရေးခြယ်သည်။

၄။ ဆောင်းရာသီ ပွဲလမ်းသဘင်များ ရှေ့ခေတ်မှ ယခုခေတ်တိုင် ကျင်းပပုံကို အကျဉ်းမျှ တင်ပြ၏။

၅။ ဆောင်း၏ နံနက်တွင် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား အားကစား ပြုလုပ် ကာပညာရေးအတွက် အားပေးပုံကို ရေးထားသည်။

နိဂုံး

ဆောင်းနံနက်ဝယ် အားပေးကာ နိုင်ငံတော်၏ သားကောင်းရတနာ လူရည်ချွန် လူရည်မွန်များ ဖြစ်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းမည်ဖြစ်ကြောင်း နိဂုံးချုပ်ထားသည်။

ဖြည့်စွက်ချက်

ဤစာစီစာကုံးကိုဖိုး၍ အောက်ပါစာစီစာကုံးများကို ရေးဖွဲ့ပါလေ။

- ဆောင်းနံနက်ခင်း
- စာဆိုတော်နေ့ တို့မပေ
- ထမနဲထိုးပွဲ တို့ဆင်နွှဲ

ဆောင်းခွဲတဖျာ ကောက်နုတ်ချွတ်များ

ချင်းပုံမှာ ကမ်းကုန်ရစ်တာပို့၊

မန်းတုန်အောင် လမ်းဆုံက ဟစ်ချင်တော့။

(အချစ်တန်းဆရာမေ)

ထည်အလွှာအကုန်ထွေးသော်လည်း၊ ကြည်အသာမလုံသေးပါဘူး။

မှိတ်ပါလျှင် လိပ်ပြာကအေးတာပို့၊ သွေးလန့်လို့ခွန်။

(အချစ်တန်းဆရာမေ)

ခန်းဆောင်ရွှေ ရဝေတွင်းမှာလ၊ ချမ်းပေါင်လေတဖေတင်းသော်လဲ။

ပြေရင်းရယ်တဲ့ ခိုက်ခိုက်တုန်။

(အချစ်တန်းဆရာမေ)

တမ်းယောင်ကာ တလျက် ညည်းမိတော့၊ သန်းခေါင်မှာ။

မြ ကြက်သီးတွေက တဖီးဖီးပျံ့လို့ငယ်အံ့၊ ဖျာဆုံတဲ့ရာသီပဲ။

(အချစ်တန်းဆရာမေ)

နေ့လသန်ပေါက်၊ ယဉ်ချိန်ရောက်ခါမှာ။

နှင်းသောက်ကယ်ရွှင်ရွှင်၊ ပွင့်ဖူးတွေယဉ်ကြသည်။

(ရာမရတန်ဦးတိုး)

သည်တောမြိုင်၊ ဖော်ကွာသူ ပူစေဖန်လို့၊ ပြေရန်မခန်း။

ယိမ်းနွဲ့ညှာတံ၊ ဇင်မင်းရွှေရည်လျှံလို့၊ ခါတော်မှန် ရာသီလိုက်တယ်။

သိမ်းထိုက်တဲ့ပန်း။

(မြင်းခိုင်းမင်းသမီး)

ငွေပုလဲလို့၊ စွေသည်းငယ်နှင်းဖြူ၊ လေညှင်းငယ်ကူသည်။

ဆွေကင်းသူ ငိုငိုတဲ့ငယ်လို့၊ ဆိုဆိုတဲ့ပုံသဏ္ဍာန်လို့။

(မဟာအတုလခင်းကြီး)

သာပေါင်းငယ်တွေ၊ ခါတေမာန်ရာသီချိန်ပို့၊ ဖန်ရွှိန်ဝယ်

မြူအပြိုင်နှင်း၊ နှင်းလေဆိုင်ဖျန်း။

သင်းပျံ့တဲ့အင်၊ ပုလဲရုံကြိုင်လှိုင်ရွှင်သည်။

ခိုင်ငွေဇင် ညှာတံညွတ်ကယ်မှာ၊ ရွှေဝတ်ဆင့်ပန်း။

(မြည်စည်မင်းသား)

လွမ်းတပျံ့ ပျံ့ညည်းညူခန့်ဆွေးစဖွယ်သာ၊ လောင်းရွှေပွင့်ဝါ၊
 သည်မာလာပင်မြင့်ဆုံး၊
 သလင်မင်းရွှေခက်ကယ်၊ ပန်ချင်ပါတယ်၊ ရွှေခြည်စီးကို၊
 ရည်းဖြေလျှော့ရုံး။

(မင်းကြီးတတော်ခင်ဆုံ)

ထန်းရည်နင်း၊ ပေါက်ကင်းတဲ့လဲဝံ့၊
 ဆက်ရက်ကယ်သာရကာနှင့် ရော်ရွက်ဝါတမာန၊ လွမ်းသူ့ပုပ်၊
 စရိုက်ကယ်လို့၊ ပင်မြင့်မြင့်သိုက်နန်း၊
 ထွက်စီးငယ်ဝှန်း၊ ကျောက်စက်ကယ် ရေတံခွန်နှင့်၊
 ဘေမဝန်သာသာနုပါဘိ၊ ယွန်းလှနေ့ဆန်း။

(ဦးကြင်ဥ)

မတန်ငယ်ယဉ်ဆုံး၊ အင်ဂုန်းမှ၊ နန်းသုံးငယ်သလင်၊
 ကြိုင်သင်းရွှင်လို့၊ မင်းလွင်လိုလို၊ စုံတဆိုဝယ်၊ လေချိုဝန်းလှ၊
 လွမ်းရတုပေပို့။

(ဖိုးသူတော်ဦးမင်း)

ပညာရည် ဖြစ်ပွားမှု

- ပညာရွှေအိုး လူမိုး
- ပညာရဲရင့် ဝွဲလယ်တင့်
- ပညာနှင့်တူသောအရာသည် မရှိ
- ပညာပြည့်ဝ နှလုံးလှ
- အလိမ္မာ စာမှာရှိ

'ဤလောကတွင် အမြတ်ဆုံးအရာ၊ အဖိုးတန်ရတနာသည် ပညာဖြစ်၏။ ပညာသည်သာ အရာရာကို ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်းရှိသည်။ လူ့ဘုံလောကကို အလှဆင်ရာ၌ ပညာဖြင့်သာ ဖန်တီး တည်ဆောက်ကြရခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ပညာနှင့် တူသောအရာသည် အဘယ်မှာ ရှိနိုင်ပါအံ့နည်း။

နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၏ အဆင့်အတန်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ လူတစ်ယောက်၏ အဆင့်အတန်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဆုံးဖြတ်ရာ၌ ပညာသည် အဓိကကျသည်။ ပညာမဲ့သောသူသည် အကန်းနှင့် တူပေလိမ့်မည်။ အသိပညာရှင် အတတ်ပညာရှင် နည်းပါးသောနိုင်ငံ၏ ဝံ့ပြိုးတိုးတက်ရေးသည် အစဉ်ထာဝရ နှောင့်နှေးနေပေမည်။

နိုင်ငံ၏ အမျိုးသားရေးတာဝန်တစ်ရပ်အဖြစ်သော်လည်းကောင်း၊ မိမိဘဝ တိုးတက်အောင်မြင်ရေးအတွက်သော်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်များသည် ပညာကို ကျားကုတ်ကျားခဲ၊ ရှာဖွေ သင်ကြားကြရပါမည်။ ရသမျှ သင်ယူကြရပါမည်။

ပညာကိုလိုသူသည် မာနကို ချရမည်။ မာန်မာနသည် ပညာတံခါးကို ပိတ်စေ၏။

“ပညာမရှိ၊ သူ၏ ဝန်ထမ်း” ဟူသော စကားရှိသည်။ ပညာမဲ့သူသည် ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ အသက်မွေးရ၏။ “ပညာရှင်ဖြစ်ပေကာ လူ့ပြည်မှာ ပူဇော်၍၊ ဝေပျာပေါ် ဂုဏ်ထင်ပေလိမ့်၊ ဦးလထက်က” ဟူသော ဆိုရိုးလည်း ရှိပေသည်။

ပညာရှိလျှင် လူရာဝင်သည်။ ပညာရှင်သည် အမှန်အမှားကို ခွဲခြား ဝေဖန်နိုင်သောကြောင့် လူတို့လေးစားကြ၏။ ပညာရှိသာ ဓနဥစ္စာကို လွယ်ကူစွာ ရှာဖွေ၍ ဆွမ်းသာကြွယ်ဝနိုင်၏။ ပညာသည် လူမုန်းနိုင်သော ရွှေအိုးနှင့်တူသည်။ ငွေ၍ခကုန် သုံး၍မခန်းသော ဘဏ္ဍာတိုက်နှင့်လည်း တူသည်။ လောကအလယ်တွင်

တင့်တယ်တည်ဝါစွာ နေထိုင်နိုင်ရန်အတွက် ပညာရှိရန်လိုသည်။

'သိပ္ပံခေါင်အား၊ တတ်မြောက်ငြားမှု
တောသားရန်အောင်၊ ခြင်္သေ့ယောင်သို့
မရွှေင်ပညာ၊ တင်းတင်းမာ၍
ပညာရဲရင့်၊ ပွဲလယ်တင့်လိမ့်'

(ရှင်မဟာဓမ္မသာမ)

ဆရာတော် ရှင်မဟာဓမ္မသာမက ကိုးခန်းဖို့တွင် ရေးတော်မူခဲ့သည်
အတိုင်း ပညာရှိတို့သည် လူပုံအလယ် တင့်တယ်ပေလိမ့်မည်။ ပညာဂုဏ်ရောင်
လွန်းပြောင်နေပါမည်။

'မီးရောင်လရောင်၊ နေအရောင်
ဉာဏ်ရောင်လွှမ်း၍မိုး'

(ညောင်ပင်သာ ဦးဝုည)

ပညာအရောင်ကား နေရောင်၊ လရောင်နှင့်ပင်နှိုင်းယှဉ်ရပေသည်။
ဤလောက၌ ပညာနှင့်တူသောအရာသည် မရှိပါချေ။

ပညာတန်ဖိုးက ကြီးမားလှ၏။ ပစ္စည်းဥစ္စာရတနာတို့ကို လှူဒါန်း၍ ရယူ
နိုင်၏။ ရန်သူမျိုးငါးပါး ဖျက်ဆီးနိုင်၏။ ပညာရွှေအိုးကိုသာ လှူမိုးနိုင်ပေ၊ ရန်သူမျိုး
ငါးပါး မဖျက်ဆီးနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့်ပင် ပညာဟူသည် မြတ်ရွှေအိုးဟု ဆိုခြင်း
ဖြစ်၏။

ပညာသည် ကမ်းသူကိုမြင်စေ၍၊ မှောင်သူကို လင်းစေပါသည်။ ပညာ
ဖျက်စိဖြင့် လူ့ဘဝကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်၍ အောင်မြင်စွာ ဖြတ်သန်းနိုင်ပါသည်။

ပညာဖျက်စိ မရှိသူတို့ကား အကန်းနှင့်တူ၏။ 'ပညာဖျက်စိ၊ မြင်မရှိ၍၊
မသိတရား၊ အပူမှားလျက်၊ မီးပွားမမြော်၊ ကျီးပပေါ်သား' ဟု ကန်တော်မင်းကျောင်း
ဆရာတော်က လောကသာရဖို့၌ ရေးတော်မူခဲ့ပါသည်။ ပညာမဲ့သော အကန်း
တို့ကား၊ လောကအမှောင်ကို စမ်းတဝါးဝါး ဖြတ်သန်းကြရသည်။

ပညာမဲ့သူသည် အသိဉာဏ်၊ ဆင်ခြင်ဉာဏ် ကင်းမဲ့၍ မကောင်းမှုကိုသာ
ကျူးလွန်တတ်၏။ 'ပညာမဲ့က လူဇာလ၊ တမျှနားအသွင်' ဟု ညောင်ပင်သာဦးပုညက
ခိုင်နှိုင်းရေးဖွဲ့ခဲ့ပါသည်။

ပညာရှိသူက အသိဉာဏ်ပညာ ပြည့်ဝ၍ လူ့လောကအကြီးကို စွမ်း
ဆောင်နိုင်သမျှ ဆောင်ရွက်တတ်ကြ၏။ စာပေပညာရှင်၊ သိပ္ပံပညာရှင်များနှင့်
အဖိုးသားခေါင်းဆောင်များသည် ဉာဏ်ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်ကာ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့
သဖြင့် ဤဘဝကို ရခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ငါသည် မည်ကဲ့သို့သောပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ ငါသည် မည်ကဲ့သို့သော ဒီဂရီကို ပိုင်ဆိုင်၍၊ မည်ကဲ့သို့သော အတတ်ပညာကို တတ်သောသူ ဖြစ်သည်ဟူ၍၊ မိမိ ကိုယ်ကို မာန်မာန ထောင်လွှားမနေသင့်။ လူတိုင်းထံမှ ပညာကို သင်ယူနိုင်ရန် လိုအပ်လှပေသည်။

ဤနည်းအားဖြင့် နိုင်ငံသားအပေါင်းတို့သည် ပညာအရာတွင် အစဉ် တိုးတက်နေသည်နှင့်အမျှ အသိပညာကျယ်လာမည်။ အကြောင်းအကျိုး အကောင်း အဆိုး ခွဲခြားဝေဖန် တတ်လာမည်။ နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန် သုခမိန်များ ဖြစ်လာကြမည်။ ထိုအခါ တည်ဆောက်မှုလုပ်ငန်းများတိုးတက်လာ၍ တိုင်းရင်းသားလုပ်သားပြည်သူ တစ်ရပ်လုံး၏ဘဝ သာယာဝပြောလာပေမည်။

ယနေ့ကမ္ဘာသည် အသိပညာ၊ အတတ်ပညာရပ်တို့၌ အပြေးပြိုင်လျက် ရှိပေသည်။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံသည်လည်း ကမ္ဘာနှင့် ထာဝရ ရင်ဘောင်တန်းနိုင်ရန် အတတ်ပညာ၊ အသိပညာများ ပြည့်ဝစေရန် လိုအပ်ပေသည်။ သို့မှသာ ကမ္ဘာ့ အလယ် တင့်တယ်ပေမည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့လူငယ်များသည် ပညာဟူသော မြတ်ရွှေအိုးကို လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင် ရရှိနိုင်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်သင့်လှပေသည်။

သုံးသပ်ချက်

ပညာနှင့်ပတ်သက်၍ ခေးကွက်များလှ၏။ သုံးမစာ၊ ကဗျာ၊ အဆိုအမိန့်များကလည်း များပြားလှ၏။

အထက်ပါခေါင်းစဉ်များအပြင် ခေးကွက်တွေ ကျန်သေး၏။ အောက်တွင်လေ့ကျင့်ရန် ပေးပါမည်။

ဤစာစီစာကုံးတွင် ဤသို့ရေးဖွဲ့ထား၏။

နိဒါန်း

လူ့လောကတွင် အမြတ်ဆုံးအရာ၊ အဖိုးတန်ဆုံးရတနာသည် ပညာ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အစပျိုးသည်။

စာကိုယ်

စာကိုယ်တွင်ပညာ၏တန်ဖိုး၊ ပညာရှိသူ၏ အကျိုးရှိပုံနှင့် ပညာမဲ့သူ၏ အကျိုးမဲ့ပုံကို နှိုင်းယှဉ်ကာ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် တင်ပြထားသည်။

နိဂုံး

လူငယ်များအနေဖြင့် ပညာဟူသော မြတ်ရွှေအိုးများကို လက်ဝယ် ပိုင်ပိုင်ရရှိအောင် ကြိုးစားသင့်ကြောင်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်ထားသည်။

ဤစာစီစာကုံးကိုနှိုး၍ အောက်ပါစာစီစာကုံးများကို ရေးဖွဲ့သင့်ပါသည်။

- ပညာရှာ ပမာသုစုန်းစား
- ငယ်စဉ်စာခါ ပညာရှာ

ပညာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဖွဲ့ဆိုသော ကဗျာများ

နိတုံရွှေနှယ်၊ ကျေးဇူးကြွယ်သား
မှတ်ဖွယ်သုတ၊ ဆည်းပူးကြလော့
ပျင်းလှသည်အူ၊ ဘယ်မူအတတ်
ရတုံလတ်အံ့။

(နေမျိုးမင်းထင်ကျော်ခေါင်)

ယခုငယ်က၊ ကြီးလုံလ၍
သုတပညာ၊ နေ့တိုင်းရှာလော့။

(နေမျိုးမင်းထင်ကျော်ခေါင်)

ပညာထိုးထွင်း၊ တတ်လိုလျှင်
မပျင်းမရိနှင့်။

(ညောင်ပင်သာ ဦးဖုည)

မရှိလုံ့လ၊ ပျင်းပိုးထ၍
သုတပညာ၊ ဘယ်ရပါလိမ့်။

(စာတော်မြင် ဦးပညာ)

ပညာလွတ်ကင်း၊ မတတ်လျှင်းမူ
ဟင်္သာသောင်ဝယ်၊ ဥပျိုင်းနှယ်သို့
ပွဲလယ်မတင့်။

(စာတော်မြင် ဦးပညာ)

မောဟဟူသည်၊ မှောင်အမိုက်
မထိုက်နက်စွာကျွန်း။
ပညာဟူသည်၊ ဆီမီးထွန်း။

(ကန်တော်မင်းကျောင်းဆရာတော်)

ပညာမဲ့လွန်၊ သူမိုက်ကျွန်ကို
နိဗ္ဗာန်ဘုရား၊ ဟောလှည်ငြားလည်း
နားပါးမသိ၊ ဘုတ်နှင့်ကိုးသို့။

(ရှင်မဟာ သီလဝံသ)

ပညာရှာ၊ မာန်သာနိမ့်ချထား
သီလရှာ၊ ကိုယ်သာလွန်ကြီးစား။

(ကြည်းကန်ရှင်ကြီး)

မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု ဝတ်စားသုံးမှု

- အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှု ထိန်းသိမ်းရေး
- စဉ်လာလေ့ တို့ မပေ

လူမျိုးတိုင်း၌ အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှု ရှိစမြဲဖြစ်သည်။ လူမျိုးတစ်မျိုးနှင့် တစ်မျိုး တိုင်းပြည်တစ်ပြည်နှင့်တစ်ပြည် ယဉ်ကျေးမှု အသွင်သဏ္ဍာန်ချင်း မတူညီကြပေ။ ရေမြေတောတောင် သဘာဝနှင့် ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ကွဲပြား ခြားနားခဲ့ကြသည်။ မိမိတို့အသွင်သဏ္ဍာန်နှင့် မိမိတို့တည်ရှိခဲ့ကြသည်။ ဤသည်ကိုပင် အမျိုးသား ယဉ်ကျေးမှု ဟုခေါ်ဆိုသည်။

ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာလူမျိုးများ၌လည်း ယဉ်ကျေးမှုအစဉ်အလာသည်။ ရှေးပဝေသဏီကပင် တည်ရှိခဲ့ပါသည်။ တိဗက်ကုန်းပြင်မြင့်မှသည် ဟူးကောင်းတောင်ကြားကို ဖြတ်ကာ ရောဇတီသို့တိုင် မြင်းစစ်သည်များအသွင်ဖြင့် ဆင်းသက်လာခဲ့စဉ်ကပင် နိုးရာယဉ်ကျေးမှုသည် ပါလာခဲ့ပါသည်။ ယနေ့ခေတ်တိုင် ဤယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်ကို လက်ဆင့်ကမ်းသယ်ဆောင်ခဲ့ပါသည်။

အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုသည် တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးအတွက် အသက်ပင်ဖြစ်သည်။ ဖွားဖက်တော်လည်းဖြစ်၏။ အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုပျောက်လျှင် လူမျိုးပါပျောက်ကွယ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံသည် သူ့ကျွန်ဘဝရောက်ခဲ့စဉ်က အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုများ ပပျောက်လုမတတ်အခြေသို့ ရောက်ရှိခဲ့ရသည်။ မြန်မာမျိုးချစ်များက ယောထဘီနှင့် ဖျင်အကျီ ချည်လှံချည်နှင့် ပင်နီတိုက်ပုံတို့ကို အမျိုးသားရေးအသွင်ဖြင့်ဝတ်ဆင်စေကာ အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းခဲ့ရ၏။

နယ်ချဲ့စစ်နယ်ချဲ့ခေတ်၏ အမွေဆိုးများ ယနေ့ခေတ်တိုင် ကြွင်းကျန်နေရစ်သေးသည်။ မြန်မာယဉ်ကျေးမှုတို့ကား ပျက်စီးနေဆဲပင်ဖြစ်၏။

ယနေ့ကမ္ဘာတွင် ဟစ်ပီလေ့ စရိုက်သည် လူငယ်ထုအတွင်း၌ ကြီးမားလျက်ရှိသည်။ သရုပ်ပျက် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနှင့် သရုပ်ပျက် အဆိုအကား တေးဂီတများက စင်မြင့်ပေါ်၌ နေရာယူလျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာလူငယ်များအပေါ်၌လည်း ဟစ်ပီလေ့စရိုက်များ လွှမ်းမိုးလာသည်။

ဤအကျိုးဆက်အဖြစ် ယနေ့လူငယ်များသည် နွားကျောင်းသားများ ဝတ်သော ဘောင်းဘီဖင်ကျပ်များ၊ အကျီ ကြောင်ကြောင်ကျားကျားများကို ဝတ်ဆင်

လာကြသည်။ ဤအဝတ်အစားများနှင့် လိုက်လျောစွာ လမ်းသရဲကျင့် ကျင့်လာကြသည်။ လူကြီးမိဘ၊ ဆရာသမားကို ရိုသေရကောင်းမှန်းမသိ ဖြစ်လာကြသည်။ မိန်မယျိုများကိုလည်း မကြားဝံ့ မနာသာ ပြောဆိုနောက်ပြောင်ကြသည်။

မိန်းမတွေကလည်း ထာဘီကို ခူးပေါ်ပေါင်ပေါ် ဝတ်လာကြသည်။ အင်္ကျီကမူ မမြင်အပ် ဆေးဆရာပမာပင်။ 'တစ်ပတ်လျှိုကေသာကျော့' ဟူသော မြန်မာ ယဉ်ကျေးမှုကို ဝီလာတိုက်၍ ဆံပင်ကို ပုံအမျိုးမျိုးဖျက်ထားကြသည်။ နှုတ်ခမ်းနီ ပါးနီသုံး၍ လိုင်နာကြောင်ကျားနှင့် စီးကရက်ခဲကြသည်။ အရက်ကိုပင် သောက်ကြသည်အထိ အတင့်ရဲလာကြသည်။

မြန်မာ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုဆိုင်ရာ ယဉ်ကျေးမှုသာမက၊ ဝေးဝီတဘက်မှလည်းယိုယွင်းပျက်စီးလာခဲ့သည်။ အရူးချေးပန်းအကများကိုက ကြသည်။ အနောက်တိုင်းမှ တေးများကိုသီဆိုကြသည်။ မြန်မာသီချင်း၊ ဝီတများကိုလည်း အနောက်တိုင်းအသံတို့ လွှမ်းမိုး၍ နေကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျောင်းပန်းကျင်မြင်းကွင်း၌ပင် ဤသရုပ်ပျက်များက လွှမ်းမိုးနေသည်။ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းသိမ်းသောသူက နည်းနည်း၊ သရုပ်ပျက်မှုကများနေပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောင်းသူ/ကျောင်းသားဘဝမှစ၍ အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်ကို မွေးမြူကြရပါမည်။ အမျိုးကိုချစ်ကြရပါမည်။ တိုင်းပြည်ကို ချစ်ကြရပါမည်။ အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုကို မြတ်နိုးကြရပါလိမ့်မည်။ မြင့်တင်ကြရပါလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အမျိုးသားအက၊ အမျိုးသားဝီတကို ခံစားတတ်အောင် လေ့လာရမည်။ လိုက်စားရမည်။ ထိုနည်းတူစွာ အမျိုးသားဝတ်စုံကို ခံခံမင်မင် ဝတ်ဆင်ရပါမည်။

ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ကျောင်းသားဘဝတွင် အထူးလေ့ကျင့်ရန်ပင် မလိုပါ။ ကျောင်းသွားစဉ်ကာလ၌ ပညာရေးဌာနက သတ်မှတ်ပေးထားသော ကျောင်းစိမ်း လုံချည်နှင့် အင်္ကျီအဖြူတို့ကို စည်းကမ်းတကျ ဝတ်ဆင်သင့်ကြပါသည်။

ပြင်ပလောက၌လည်း ယဉ်ကျေးမှုအစဉ်အလာနှင့်ဆန့်ကျင်သောဝတ်စားဆင်ယင်မှုများကို ရှောင်ရှား၍၊ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် ဝတ်စားဆင်ယင်ကြခြင်းအားဖြင့်၊ ယဉ်ကျေးမှုထိန်းသိမ်းရာရောက်ပါသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ဦးချင်းမှသည် တစ်မျိုးသားလုံး အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းသိမ်းခြင်းအားဖြင့် ယဉ်ကျေးမှုအစဉ်အလာ အခွန်ရှည်စွာ တည်တံ့နေမည်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ယဉ်ကျေးမှု အဆင့်အတန်းများ မြင့်သည်ထက်မြင့်တက်လာကာ ကမ္ဘာ့အလယ်၌ မြန်မာတို့ဝင်လာမည်ဖြစ်သတည်း။

သုံးသပ်ချက်

နိဒါန်း

အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှု၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်ဆိုသည်။

စာတိုက်

- ၁။ မြန်မာ့ ယဉ်ကျေးမှုအစဉ်အလာ ဆင်းသက်လာပုံ။
- ၂။ နယ်ချဲ့ခေတ် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု ပျောက်ခမန်း ဖြစ်ခဲ့ရပုံ။
- ၃။ ယနေ့ခေတ်တိုင် ပျက်ပြားနေဆဲဖြစ်ပုံကို အဆင့်လိုက် တင်ပြသည်။
- ၄။ ကျောင်းသူ/ကျောင်းသားများ အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းသိမ်းသည့် စိတ်ဓာတ်မွှေးမြူရန်၊ နိုးနိုးယဉ်ယဉ် ဝတ်စားဆင်ယင်ရန် သင့်ကြောင်းရေးထားသည်။

နိဂုံး

တစ်ဦးချင်းမှသည် တစ်မျိုးသားလုံး အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်သင့်ကြောင်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်ထားသည်။

(ဤစာစီစာကုံးတွင် အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှု ထိန်းသိမ်းရေးတစ်ခုလုံးကို ခြုံငုံရေး ထားသည်။ ခေါင်းစဉ်ကြီးပါ 'နိုးနိုးယဉ်ယဉ် ဝတ်စားဆင်' နှင့်လည်း ကိုက်ညီအောင် ရေးထားပါသည်။

မည်သည့်ခေါင်းစဉ်နှင့်မေးမေး၊ ဤစာစီစာကုံးကို အနည်းငယ် ပြုပြင်ရေးလျှင် အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုနှင့် သက်ဆိုင်သော စာစီစာကုံးအားလုံး ရေး၍ ရပါသည်။)

အောက်ပါစာစီစာကုံးကို ရေးကြည့်ပါ။

- မြတ်နိုးဖွယ်ရာ နိုးရာလေ့များ

တပေါင်းလူ့တော်

- တပေါင်းလနှင့် တို့ဒေသ
- တောရွာ ဘုရားပွဲတော်

တပေါင်းလကား တစ်နှစ်တာ၏ နောက်ဆုံးလဖြစ်၏။ ဆောင်းအကုန် နွေအကူး ရာသီဥတုဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် တပေါင်းလသည် သာပေါင်းခလျက် ရှိနေပါသည်။

တပေါင်းလရာသီတွင် ကိုတောင်သူတို့ လုပ်ငန်းခွင်သိမ်းလေပြီ။ ဝါ။ ကုလားပဲ၊ ငွေသား ခဲလေပြီ။ ထန်းတက်သမားတို့အဖို့မှာလည်း ထန်းဖိုဦးအချိန် ဝို အပြုံးဝေသာနေပါသည်။ တပေါင်းလဝယ် မြစ်ချောင်းတို့တွင် ရေကြည်စိမ်းမြ ရှိနေပါသည်။ ကိုတံငါတို့အဖို့ ငါးကျချိန်၊ ငါးပြူးချိန် ဖြစ်ပေသည်။

ငွေစရွှင်ချိန်ဝို အလှူအတန်းများက ပေါများလှ ပါဘိ။ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာ လူမျိုးများပီပီ အလှူရေစက် လက်နှင့်မကွာ ရှိခဲ့ကြပြီ။

မြန်မာလူမျိုးများသည် ဘာသာရေးကို ကိုင်းရှိုင်းကြသူများ ဖြစ်ရာ ရှေး အခါက မြစ်ကြောင်းကို အသုံးပြု၍ ဝမ်းစာ ရွာနေကြသော လှေသားများ၊ ကိုတံငါ များ၊ ရပ်ရွာနှင့် ဝေးကွာနေသူများသည် ဘုရားစေတီအစား သံပုံစေတီ တည်၍ ပူဇော်ခဲ့ကြသည်။

သံပုံစေတီ တည်ထားရန် အကောင်းဆုံးလမှာ တပေါင်းလ ဖြစ်သည်။ မြစ်ကြောင်းများ ရေစစ်ကာ ကမ်းစပ်များတွင် သောင်ထွန်းသောကာလ ဖြစ်၏။ နေပူရှိန်ရ၍ သဲများ ဖြူဖွေးသန့်စင်သောကာလ ဖြစ်ပါသည်။

သံပုံစေတီ တည်ထားကိုးကွယ်မှုမှာ ရှေးမြန်မာမင်းများ လက်ထက်ကပင် ရှိခဲ့ကြောင်း အထောက်အထားများ တွေ့ရှိရပါသည်။

“တပေါင်းလသာ၊ လတကာထက်၊ နှိုင်းရာ ဖယ်ရှောင်၊ လများနောင်ကား၊ တောင်လည်းသာမော၊ တောလည်းသာထွေ၊ ရေလည်းသာလှ၊ ဖြူစွသောင်ပြင်၊ ငှက်ပေါင်းရွှင်၍၊ သဘင်အညီ၊ သံစေတီဟု၊ မြှောက်ချီရွှင်ပ၊ လှူဒါန်းကြလျက်” ဟု ဆီသည်ရွာစား ဦးအောင်ကြီးက လူ့တားဖွဲ့ဆိုခဲ့ပါသည်။

မဟာအတုလမင်းကြီးကလည်း “ကိုတံငါလည်း၊ ဘာသာတောင်တင်း၊ ပျော်ဖြူးကာ ရွှင်တော့တယ်၊ သဘင်လခါမှီကို၊ သံစေတီငွေသောင်ကမ်းက၊ လွမ်းလှတယ်လေး” ဟု စပ်ဆိုခဲ့ပါသည်။

ရှေးအခါက သံပုံစေတီ တည်ထားကိုးကွယ်မှုများ များပြားလှ၏။ မြန်မာ ဘုရင်များ လက်ထက်က သံပုံစေတီပွဲကို တပေါင်းလ၏ ရာသီပွဲတော်အဖြစ် သတ်မှတ်ပေးခဲ့သည်။ ရွှေနန်းတော်ကြီးမှသည် ကျေးလက်တောရွာများအထိ ဘုရားပွဲတော်များ ခြိမ်းခြိမ်းသံသံ ကျင်းပခဲ့ကြသည်။

ယနေ့ခေတ်၌ကား သံပုံစေတီပွဲများ မဆင်နွှဲတော့ပြီ။ ကွယ်ဖျောက်ခဲ့ လေပြီ။

သို့သော် လံတပေါင်း ဘုရားပွဲတော်များကို ဆက်လက်ကျင်းပနေဆဲ။ ကျင်းပနေမြဲဖြစ်၏။ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး၌ အထင်ရှားဆုံးပွဲတော်မှာ မင်းဘူး ရွှေစက်တော်ဘုရားပွဲ ဖြစ်သည်။ မြန်မာ့ဂုဏ်ကျက်သရေဆောင် ရွှေတိဂုံစေတီတော် ကြီး၏ ဘုရားပွဲတော်ကိုလည်း ဤတပေါင်းလ၌ ကျင်းပလေ့ရှိပါသည်။

တပေါင်းလချိန်ခါ၌ အမြို့မြို့ အရွာရွာတွင် ဘုရားပွဲတော်များ ကျင်းပ လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်၏ မွေးရပ်မြေတွင်လည်း ရွာဦးစေတီ၊ ဆုတောင်းပြည် ဘုရားပွဲကို နှစ်စဉ်ကျင်းပပါသည်။ ဈေးပွဲလည်းပါသေး၏။

အားကျရုဏ်ယူဖွယ်ကောင်းသော မြန်မာ့လေ့စရိုက်၊ တောရွာလေ့ စရိုက်တစ်ရပ်ဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ ယဉ်ကျေးမှုတစ်ရပ်ဖြစ်သော၊ မြန်မာ့လေ့စရိုက်တစ်ရပ် ဖြစ်သော တပေါင်းပွဲတော်ကို စဉ်လာမပျက် ကျင်းပရေးအတွက် ထာဝရ ထိန်းသိမ်း သွားရန် ကျွန်တော်တို့ ခေတ်သစ်မြန်မာပြည်သားများ၏ တာဝန်ပင် ဖြစ်ပါတော့ သည်။

တပေါင်းလွှဲတဗျာ တောက်နက်ချက်များ

တပေါင်းမာသာ၊ နွေလငယ်ဆန်းခါ၊ တောင်လေဦး သုတ်ဖြူဆော်၍
လာကုံးတောင်နာဝါ၊ နိုင်သာစွာပျဉ်လုပ်၊ ကလားနံရံ သင့်စိမ်း၊ ရေနံသာ၊
အရှဲသုတ်ပါလို့လေး။

(ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာ၏လှေကြီးစွဲကြာချင်း)

'ငါးတန်ငါးကြင်း၊ ရွှေသတင်းတို့၊ မြစ်တွင်းဖြူပျော်၊ စင်ရော်
မြစ်ထွေး၊ ချစ်သံလေးနှင့်၊ ရေကျေးနေငှက်၊ စက္ကဝက်ဟင်္သာ၊ ငှက်တကာ
လည်း၊ ဘာသာကျွေးကျော်၊ ဖြူပျော်ကြတုံ၊ ငွေသဲခုံဝယ် သဲပုံစေတီ၊ ပွဲတော်ပြီ
တည်း။'

(ရှင်မဟာသီလဝံသ)

သာသည်ညင်းညင်း၊ မြောက်လေကြွင်းနှင့်၊ ဆီးနှင်းမကုန်၊ ပူဟုန်
မသည်၊ ပျံ့ပျံ့မည်းသာ။

(ရှင်စုန်းညို)

တပေါင်းငယ်မှညာကျင်၊ နွေဦးဆန်းသစ်၊ ယော်ရွက်လှစ်သို့၊ ပုရစ်
ရယ်ရွှေ့၊ ပင်တိုင်းစုကြသည်၊ နုညိုစင်ငယ်တဲ့လေး။

(ဦးယာ)

လပြည်ဝါဆို

- ဝါဆိုပန်းကပ်ပွဲ
- ဝါဆိုလနှင့် တုဆိုလ်ခါန

ပန်းတကာ့ ပန်းတို့တွင် သလင်ပန်းသည် အထွတ်မြတ်ဆုံးဟု ဆိုပါသည်။
လတကာလတွင် ဝါဆိုလသည် အထွတ်အမြတ်ဆုံးဟု ဆိုပြန်ပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာထွန်းပြောင်သော နိုင်ငံဖြစ်သည်။
မြန်မာ့လူမှုဘဝ မှန်သမျှသည် ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့်ဆက်နွယ်လျက်ရှိနေသည်။

တစ်ဆယ့်နှစ်လ ရာသီပွဲသဘင်များတွင်လည်း ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ပွဲတော်
များက အလေးသာပါသည်။ ဗုဒ္ဓ၏ အဆုံးအမ၌တည်ကာ ရတနာသုံးပါးနှင့် မကင်း
မကွာကြသည့် မြန်မာလူမျိုးများသည် ဝါဆိုလကို အထွတ်အမြတ်ထားကြပါသည်။
လဝါဆိုသည် ဗုဒ္ဓ ဖြစ်တော်စဉ်များ၌ အဓိကကျသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

မြတ်ဘုရား အလောင်းတော်သည် မယ်တော်၏ ဝမ်းကြွက်ထိုက်၌ 'ဝါဆို
လပြည့်ကြာသပတေးနေ့တွင် သန္ဓေယူတော်မူသည်။ 'ဝါဆိုလပြည့် နတ်မင်းနေ့
ဝယ် ချမ်းမြေ့ကြည်ဖြူ သန္ဓေယူသည်။' ဟု လယ်တီဆရာတော် ဘုရားက ပွဲဆိုတော်
မူခဲ့ပါသည်။

သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် ရွှေအိမ်၊ ရွှေနန်း၊ ရွှေကြွန်းနှင့်တကွ အိမ်ရှေ့
မိဖုရား ယသော်ဓရာ၊ ချစ်သား ရာဟုလာတို့ကို စွန့်ပစ်ကာ တော်စွဲဂံတော်
မူသည်မှာလည်း ဝါဆိုလပြည့်နေ့ပင်တည်း။

သုံးလောကထွတ်ထား သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူပြီး
နောက်၊ မိဝဒါဝုန်တောအတွင်း၌ ပဉ္စဝဂ္ဂိုင်းဦးတို့အား တရားဦး ဓမ္မစကြာကို
ဟောကြားတော်မူသည်မှာလည်း ဝါဆိုလပြည့်နေ့ပင်တည်း။

ထို့ကြောင့်ပင်၊ ရှေးသူတော်ကောင်းတို့က 'သန္ဓေတောထွက်၊ ဓမ္မစက်၊
ဟောမြှောက်ခါကို လဝါဆို' ဟု ဆိုစမှတ်ပြုခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သံဃာတော်အရှင်မြတ်တို့သည် ဝါဆိုလဆုတ် တစ်ရက်နေ့မှစ၍ ဝါတွင်း
သုံးလပတ်လုံး ဝါကပ်ဝါဆိုကြရသည်။ ဝါတွင်းကာလအတွင်း မိမိတို့ကျောင်းသင်္ခန်း
အတွင်း၌သာ သီတင်းသုံးကြရပါသည်။

ဘာသာရေးအထွတ်အမြတ်ထားသော ကာလဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာ

လူမျိုးတို့သည် ဝါတွင်းကာလ၌ အိုးအိမ်ထူထောင်ခြင်းကိစ္စကို ရှောင်ကြဉ်ကြပါသည်။ ကိစ္စမြားမြောင်း လူတို့ဘောင် ဖြစ်လင့်ကစား မင်္ဂလာဆောင်ခြင်းအမှုကို ဝါတွင်း၌ မပြုပေ။ ဥပုသ်သီတင်းဆောက်တည်ခြင်း၊ အလှူဒါနပြုခြင်းတို့ကိုသာ စဉ်လာမပျက် ပြုကျင့်လျက်ရှိကြပေသည်။

ဝါဆိုလ ရာသီသည် မိုးဦးကျကာလဖြစ်သည်။ ထက်ကောင်းကင်တစ်နိမ့်မှ နတ်စည်တီးသံမှာလည်း မြည်တီးထွက်ပေါ်နေတတ်သည်။ လျှပ်ပန်းလျှပ်ခွယ်သို့ သည်လည်း ပြူးပြက်ရောင်လင်းကာ လဝါဆို၏အလှကို ဖန်ဆင်းနေပြန်ပါသည်။ ဆက်လက်၍ ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်သို့ ပုလဲရည်မိုးစက်များကို ပြုန်းပက်ပေးလေ တော့မည်။

မိုးရည်မိုးစက်ကို သောက်စို့ရသဖြင့် မိကျောင်းပန်းများ ပွင့်လန်းလာ ကြသည်။ လဝါဆိုပြောင်း၊ မိကျောင်းဖွေးဖွေး၊ မိုးအေးအေး ဟုပင် ဆိုခိုးရှိခဲ့ပေသည်။ ပုန်းညက်မာလာတို့သည်လည်း ပွင့်အာ၍ လာကြပါသည်။ မြလေးရုံတောအစမှ မြလေးပန်းတို့က တသင်းသင်းကြွနေပါသည်။

ဤပန်းများသည်ပင် ကုသိုလ်ဒါန ယူရသော လဖြစ်ပါသည်။ ဝါဆိုပန်း ကပ်ရန်အတွက် လုလင်ပျို လုံမပျိုများက အဖွဲ့အသင်းနှင့် ပန်းဆွတ်ပန်းခူး ထွက် ကြပါသည်။ ဝါဆိုလပြည့်နေ့တွင် အတီးအမှုတ် အကအခုန်များဖြင့် ဝါဆိုပန်းကပ် သွားကြသည်မှာ ဖျော်စရာကောင်းလှပါတီ။ ဘုရားကျောင်းကန်များတွင် ဝါဆိုပန်း နှင့် ဝါဆိုသက်န်းတို့ အလှူပယ် လွှမ်းနေပါတော့သည်။

ဝါဆိုလ၏ ကုသိုလ်ရေးများကို ကောင်းအိုးပြုသည့်သဘောနှင့် မိုးပုလဲတို့ ဖြိုးကျဲဖြိုင်ဖြိုင် ရွာသွန်းပေးပါသည်။ ဝါဆိုဝါခေါင် ရေဖောင်ဖောင်ဟုပင် ဆိုစမှတ် ပြုရပါမည်။ မိုးရေတက်ရေ တဖွေးဖွေးတွင် လယ်ကွင်းပြင်၌ ကောက်ပင် စိမ်းစိမ်း တို့ ယိမ်းနွဲ့နေလေပြီ။ ကိုလေပြည်လူသရမ်းက ကောက်ပင်ပျိုများကို ကလူ၏သို့ မြှူ၏သို့နှင့် တို့ကဆိတ် တို့ကနန်း လက်သရမ်း၍ သွားတတ်ပါသည်။ နွယ်မြက် သစ်ပင်တို့ကလည်း မြေအပြင်ကို ကမ္ဘာလှာစိမ်းဆင်ထားလေသည်။ တစ်လောကလုံး စိမ်းလန်းစိုပြည်နေတော့သည်။

အလှအပုံဖုံနှင့် ကုသိုလ်ရေးစုံလင်လှသော လဝါဆိုသည်၊ တစ်ဆယ့် နှစ်လရာသီထဲမှ သာမန်လ တစ်လ မဟုတ်ပါ။ လထူးလ မြတ် ဖြစ်ပါသည်။ လတကာ တို့၏ ထိပ်ခေါင် လအပေါင်း၏ ဥသျှောင်ဖြစ်ပေသည်တကား။

ဝါဆိုလဖွဲ့ ကဗျာတောက်နုတ်ချက်များ

မြူဇာသင့်ကြယ်ထွန်းလို့၊ လဝန်းတဲ့သော်တာ။
သည်ချိန်ကို၊ ယူဂန်ဖျားက၊ နှစ်ပါးရောင်ခြည်ဆိုက်၊
လင်းလိုက်မို့သာ။

ရနံ့ငယ်ဖြာ၊ ညှာတံက ငုံဖူး။
ပုန်းညက်ကယ်နိုင်ဝင်မင်း၊ သင်းယုံယုံကြီး။

(ဖိုးသူတော် ဦးမင်း)

ရှစ်ဖြူရိပ်စံ၊ ပဉ္စင်းတော်ခံသောခါ၊ ရေလျှံတဲ့ဝါဆိုမှာ၊
ပုန်းညက်ညို မာလာမင်းကျ၊ သင်းလှတယ်လေး။

(မဟာအတုလမင်းကြီး)

ယဉ်လျှံရေရှူး၊ မိုးလေဦးကို၊ ကြိုင်မြူးအေးမြတ်၊ ပုန်းညက်စံမို့၊
ပွင့်ပြိုင်ညီ၍၊ ရာသီလှည့်ပတ်၊ ကရာကဋ်ဟု၊ နတ်လည်းစက်လို့၊
လဝါဆို။

(ဆီသည်ရွာစားဦးအောင်ကြီး)

လယ်ထွန်သွား နွားမေ့

“လယ်ထွန်းသွား နွားမေ့” ဟူသောစကားပုံမှာ လယ်ထွန်သွားရာတွင် နွားမေ့ကျန်သကဲ့သို့ အလုပ်တစ်ခုလုပ်ရန် သွားရာတွင် အဓိကလိုအပ်သောအရာ မေ့ကျန်သည်ကို ပဟာပေး ဆုံးမထားခြင်းဖြစ်သည်။

ရှေးအခါက စက်မှုမထွန်းကားသေးသဖြင့် လယ်ယာလုပ်ငန်းများတွင် နွားကိုသာ အဓိကထား အားကိုးလုပ်ကိုင်ကြရသည်။ နွားပါမှသာလုပ်ငန်းပြီးမြောက် သည်။ ထို့ကြောင့်လယ်ယာလုပ်ငန်းသို့သွားသည်အခါ နွားများကို တစ်ပါတည်း မောင်းနှင်သွားရသည်။ သို့သော်လည်း နွားကိုမေ့ထားပြီး နှင်တံ၊ ကြိမ်လုံး၊ ခမောက် စသည်တို့ကိုသာ ယူဆောင်၍ လုပ်ငန်းသို့သွားသည်။ လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်သို့ ရောက်သောအခါမှ နွားမပါကြောင်းသိရသဖြင့် နွားပြန်ယူရသည်။ ထို့ကြောင့် လုပ်ငန်း မတွင်မကျယ်ဖြစ်ရသည်။ ဤသို့မဖြစ်ရန် ‘လယ်ထွန်သွား နွားမေ့’ ဟူသော ဆိုထုံးကို ရှေးလူကြီးများက ထားရစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနည်းတူစွာ ကျောင်းတက်သွားသော ကျောင်းသားသည်၊ စာအုပ်၊ ဖောင်ဘိန်းစသည်တို့ကို ယူမသွားမိလျှင်ဖြစ်စေ၊ စစ်တိုက်သွားမည်စစ်သည်တော် သည် လက်နက်ကိုယူသွားရန်မေ့ကျန်ရစ်လျှင်ဖြစ်စေ၊ လယ်ထွန်သွားနွားမေ့ ဟူ၍ပင် ပြောဆိုသုံးစွဲလေ့ရှိသည်။

သို့ဖြစ်ရာ လူတိုင်းသည် မိမိပညာရေး၊ အလုပ်အကိုင်နှင့် စပ်လျဉ်းသည့် အရေးကြီးသော ပြုဖွယ်များ၊ ပစ္စည်းများကို မမေ့ မလျော့ သတိထားရာသည်။ ပုထု ဇဉ်ပီပီ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မိမိဘဝအတွက် အဓိကကျသော အရာကိုပင် မေ့လျော့ တတ်သည်။ သတိတမံ ဉာဏ်မြေကတုတ်ဟူသော ဆုံးမစာအတိုင်း သတိတရားကို အမြဲလက်ကိုင်ထားရသည်။ မမေ့ မလျော့ရှိရာသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ တစ်တွေ စာမေးပွဲဖြေဆိုရန် စာမေးပွဲခန်းမထဲရောက်ရှိနေပြီး၊ ဖြေဆိုရန် အချိန်ကျရောက်ကာမှ ဖောင်တိန်၊ မင်ချောင်း၊ ပေတံ စသည်မေ့ကျန်ရစ် လျှင် မည်သို့ရှိမည်နည်း။ ဖောင်တိန်၊ မင်ချောင်း မေ့နေသူအဖို့ အတန်းစောင့် ဆရာ/ဆရာမများမှ တစ်ဆင့်ငှား၍ ရလျှင်ရ၊ မရလျှင်တစ်နှစ်တာ ကြီးစားခဲ့ရသမျှ၊ အချည်းအနီး အလဟဿဖြစ်ရတော့သည်။ သတိထား ဆင်ခြင်အပ်သော ကိစ္စတစ် ရပ်ဖြစ်လေတော့သည်။

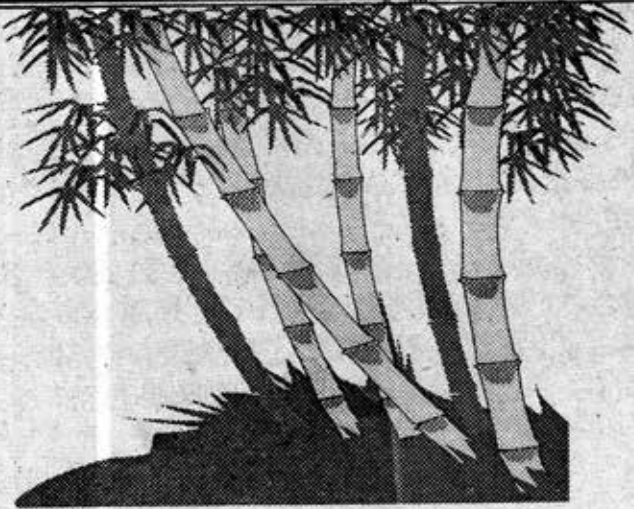
ထိုနည်းတူစွာပင် ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် ဒီတက်ခဲ့သော စစ်သည်

တော်များသည် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲဖြစ်ကာမှ သေနတ်မေ့ ကျန်ရစ်သည်ကို သတိရလျှင် နောက်ဆုံး နှိုးရဖွယ်ရှိသည်။

အခြားမြို့ရွာသို့ ကုန်သွယ်ရန် သွားရောက်ရာတွင် ကုန်ပစ္စည်းများ စိတ်ကြိုက်ရွေး၊ ချိန်တွယ်ပြီးခါမှ ပိုက်ဆံ မေ့ကျန်ရစ်လျှင်လည်း၊ ကသိကအောက် ဖြစ်ကာ မိတ်ပျက်ရတတ်သည်။ စီပွားရေးဈေးကွက်တွင် နောက်ကျန်ရစ်ကာ အရှုံးပေါ်တတ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤသို့သော အသိအမြင်များကို သတိဆင်ခြင်၍၊ မိမိ၏ အရေးကိစ္စအတွက် အရေးကြီးဆုံးသောအရာများကို မမေ့ မလျော့ရှိအောင် သတိထားရာသည်။ သတိမူရာသည်။ လယ်ထွန်းသွား နွားမမေ့အောင် အစဉ်ထားဝရ ဝရစိုက်ထိန်းသိမ်းအပ်ပေသည်။

ပန်းတိုင်ဦးသန်းမောင်၏ ပန်းဝတ်ရည် မူလတန်းအဆင့် စာစီစာကုံးနှင့် ပန်းတိုင် အထက်တန်းအဆင့် စာစီစာကုံးစာအုပ်များကို အမှတ် ၂၃၂၊ ၃၉-လမ်း၊ ပန်းတိုင်စာပေတွင် မှာယူနိုင်ပါသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ထွန်းချ

မည်သည် အပူကိစ္စမဆို အချိန်မီ လုပ်သင့်ကြောင်း၊ အချိန်လွန်မှ လုပ်လျှင် ပျက်စီးဆုံးရှုံးတတ်ကြောင်းကို 'မိုးလွန်မှ ထွန်းချ' ဟူသော စကားပုံဖြင့် ဆုံးမပုံပြင် ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တောင်သူလယ်သမားများအတွက် မိုးရေသည် အရေးကြီးဆုံးဖြစ်၏။ သီးနှံများကို မိုးအပီ ထွန်းယက်စိုက်ပျိုးကြရ၏။ ဤသို့ အချိန်မီမစိုက်ဘဲ မိုးလွန်မှ ထွန်းယက်လျှင် အကျိုးမရှိဘဲ အချိန်ကုန်လှပန်းရုံသာ ဖြစ်ရသည်။

မိုးသည် အချိန်မခွေ ရွာတတ်သည်မဟုတ်၊ သူ့ အချိန်၊ သူ့အခါ၊ သူ့ရာသီ နှင့်သာ ရွာသွန်းဖြိုးစမြဲ ဖြစ်သည်။ ရှေးခေတ် တောင်သူဦးကြီးများသည် မိုးရွာရက် ကို ထွက်ချက်ကာ အချိန်မီ ထွန်းယက်ထားကြသည်။ မိုးစေ့သီးနှံ အရန်သင့် စီစဉ် ထားကြလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ မိမိတို့က ဝီရိယရှိဖို့ လိုအပ်ပေသည်။ ကြိုကြိုတင်တင် ပြင်ဆင်ထားသင့်သည်။ ကြိုတင်ပြင်ဆင် အောင်ပွဲဝင်ဆိုသည်အတိုင်း ကြိုတင် ထွန်းယက်ထားခြင်းဖြင့် မိုးကိုအနိုင်ယူကာ စပါးသီးနှံတို့ ပြည့်ဖြိုးကာ အောင်စေရာ သည်။ သို့မှသာ ဆီကိုရေချိုး၊ ဆေးဖိုးမီးလှုံ့ စပါး တောင်လိုပုံပေလိမ့်မည်။

လူ့ဘဝတွင် အရွယ်သုံးပါးရှိသည်။ ပထမအရွယ် ပျိုးနုနယ်၌ ပညာသင် ကြရမည်။ သင်အကြီးကုတ်၊ ကျားကုတ် ကျားခဲ သင်ကြားကြရပါမည်။ ပထမအရွယ် တွင် ပညာမပြည့်စုံ၊ မသင်ကြားခဲ့ပါက ဒုတိယအရွယ် စီးပွားရှာချိန်တွင် ခက်ခဲ ပင်ပန်းလိမ့်မည်။ အောက်ကျနောက်ကျ နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ပညာမရှိ သူ၏ဝန်ထမ်း ဟုပင် ဆိုထားသည် မဟုတ်ပါလား။

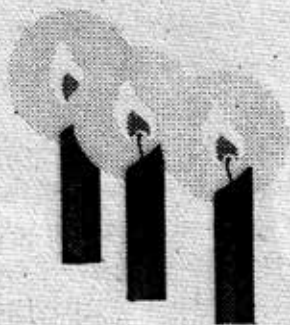
ဒုတိယအရွယ်တွင် ပစ္စည်းဥစ္စာကို ကုံလုံပြည့်ဝ စွာရှာဖွေသိုမှီးထားပါမှ၊ တတိယအရွယ်တွင် မပူမပင် မကြောင့်မကြဘဲ၊ တရားဘာဝနာ ပွားများနိုင်ပေလိမ့် မည်။ ဤသို့ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒုတိယအရွယ်ကျမှ ပညာရှာဖွေနေရလျှင်၊ စီးပွားရှာချိန် နည်းပေလိမ့်မည်။ စီးပွားရှာချိန်နည်းပါက၊ စီးပွားရေး မပြည့်စုံပါက၊ တတိယ အရွယ်တွင် အေးအေးချမ်းချမ်း တရား အားမထုတ်နိုင်ဘဲ၊ အရွယ်လွန် အားအင် ကုန်ခန်းခါမှ ပင်ပင်ပန်းပန်း စီးပွားရှာစား နေရပေချိမ့်မည်။ သို့ဆိုလျှင် ဘဝကူး လည်း မကောင်းနိုင်ပေ။ သို့ဖြစ်ရာ မိုးလွန်မှ ထွန်းမချမိဖို့ဂရုပြုရသည်။

'မိုးလွန်မှ ထွန်ချ' ဟူသော စကားပုံကို ပမာပြု၍၊ ကျွန်တော်တို့သည် ပြုဖွယ်ကိစ္စအဝဝတွင် အချိန်ပီ၊ အခါပီ လုပ်ဆောင်သင့်ပေသည်။ 'အချိန်နှင့် ဒီရေသည် လူကိုမစောင့်' ဟူသော ဇီဆောင်ပုဒ်တစ်ရပ် ရှိသည်နှင့်အညီ၊ အချိန်ကို လေးစားလိုက်နာ၍ မိုးလွန်မှ ထွန်မချပီစေရန် အစဉ်ထာဝရ သတိချုပ်ဆောင်ရွက်သင့်ပေသတည်း။

ဖြည့်စွက်ချက်

ဆိုလိုရင်းတူညီသော စကားပုံခေါင်းစီးများ အောက်မှာပေးလိုက်ပါသည်။ စမ်းသပ်ရေးသားသင့်ပါသည်။

- စစ်ဇောက်မှ မြားချွန်
- သူ့ခိုးပြေးမှ ထိုးကွင်းထ
- ငါးလွန်မှ ထွန်ချ
- ဆင်လိုက်မှ သစ်ပင်ရွာ
- ကျားလိုက်မှ တုတ်ခုတ်

သီတင်းကျွတ် ပီးထွန်းပွဲတော်

- ဆီမီးခြင်းခိုရ် ပူဇော်ပွဲ
- တို ကျေးရွာ မီးထွန်းပွဲသဘင်
- သီတင်းကျွတ်လ တိုဒေသ

နှစ်စဉ် သီတင်းကျွတ်လပြည်နေ့၌ မီးထွန်းပွဲတော်ကို မြန်မာပြည် အရပ်ရပ်၌ ကျင်းပကြပါသည်။ မြို့ကြီးများ၌ လျှပ်စစ်မီးရောင်စုံထွန်းညှိပူဇော်မြဲဖြစ်ပါသည်။ လျှပ်စစ်မီးမရှိသေးသော ကျွန်တော်တို့ ကျေးရွာများ၌ မူ စဉ်လာမပျက် ဆီမီးထွန်း၍ ပူဇော်မြဲဖြစ်ပါသည်။

သီတင်းကျွတ် မီးထွန်းပွဲတော်သည် မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ် တတည်းတ စတင်ခဲ့သည်။ ရှင်တော်ဂေါတမသည် ဝါတော် (၇)ဝါမြောက်၌ ဝါတွင်းသုံးလ ပတ်လုံးနတ်ပြည်၌ သီတင်းသုံးတော်မူသည်။ ဤသုံးလတွင် မယ်တော်မိနတ်သားအား ဖွေးကျေးဇူးဆပ်သောအနေဖြင့် အဘိဓမ္မာတရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူသည်။

ထိုတရားမှာ သီတင်းကျွတ်လပြည်နေ့တွင်မှ ပြီးသုံးတော်မူသည်။ ရှင်တော်ဂေါတမသည် သီတင်းကျွတ်လပြည်နေ့၌ပင် လှူပြည်သို့ ပြန်လည်သက်ဆင်း ကြွမြန်းခဲ့သည်။ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ သက်သာနဂိုရ်ပြည်သို့ သက်ဆင်းကြွမြန်းခဲ့သည်။

သည်အခါ သက်သာနဂိုရ်ပြည်မှ ပြည်သူပြည်သားများသည် ဆီမီးကပ်လှူ၍ ဖူးမြော်ကြသည်။ ဤသည်ကို အစွဲပြု၍ သီတင်းကျွတ်လပြည်နေ့တိုင်း မီးထွန်းပွဲတော်ကို ကျင်းပခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ရွာတွင် မီးထွန်းပွဲတော်ကို နှစ်စဉ် ကျင်းပလေ့ရှိပါသည်။ မီးထွန်းပွဲတော်နီးလျှင်ပင် ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ရှုပ်ရသည်။ အိမ်ကထွက်သော နှမ်းများထဲမှ နှမ်းကောင်း နှမ်းညွန့်များကို ဈေးပြီး ဆီကြိုက်ရသည်။ ၎င်းဆီမှာ ဆီမီးထွန်းရန် ဖြစ်သည်။

မီးစာ အလိုငှာလည်း အိမ်ပုဝါကိုပင် ပြုလုပ်ရသည်။ ဝါခင်းသို့ သွား၍ အောင်သော ဝါပွင့်များကို ဈေးပြီးကောက်ရသည်။ အပိုက်သရိုက်များ မပါစေရန် အထူးဂရုစိုက်ရသည်။ ယင်းဝါပွင့်များကို သေးသေးလေးလေးဖြစ်အောင် အလိပ်ကလေးများလိပ်သည်။ ယင်းကို အနေတော်အချောင်းကလေးဖြစ်အောင် ဖြတ်တောက်ထားရသည်။ ဤဝါပွင်းကလေးများကို သုံးလေးရက်ကြို၍ ဆီထဲသို့ စိပ်ထားရသည်။ ဆီရေဝစေရန်ဖြစ်သည်။ သို့မှသာ မီးထွန်းသည်အခါ တော်တော်နှင့် မကုန်နိုင်ဘဲ တာရှည်ခံသည်။

မီးထွန်းမည်နေ့ရောက်မှ ဆီမှဆယ်၍ နေပူလှန်းထားသည်။ ဆီမီးခွက်များကို

လည်း အခွက်တစ်ရာခန့် ဝယ်ထားရသည်။

သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့၌ ပိထွန်းရန်လူတစ်ရပ်ခန့် ရှည်သော ဝါးလုံးတိုင်း များကို စိုက်သည်။ တိုင်များကို ဟိုဘက်သည်ဘက်ခွဲ၍ နှစ်တန်းစိုက်သည်။ စိုက်ပုံကလည်း ဖြောင့်ဖြောင့် စိုက်ခြင်းမဟုတ်။ ဝက်ပါကဲ့သို့ ကောက်တွေ့၍ စိုက်သည်။

ဝါးတိုင်များတွင် ဆီမီးခွက်များကို တင်သည်။ ဆီမီးခွက်များထဲတွင် မီးစာ ကလေးများကို တစ်ဖက်စွန်း အပြင်ထုတ်၍ ထည့်ထားသည်။ ပြီးမှ ဆီများကို လိုက်၍ လောင်းထည့်သည်။ ပြီးလျှင် မီးစာများကို မီးလိုက်၍ ရှိရသည်။ အားလုံးထွန်းပြီးသောအခါ ဆီမီးခွက်ကလေးများကို ကောက်ကောက်တွေ့တွေ့ မြင်ရသည်ပင် တစ်မျိုးကြည့်ကောင်း နေပါသည်။

ဆီမီးခွက်များကို နတ်အပျိုးပျိုးအား ပသကာ နေရာ အနှံ့အပြားထွန်း၍ ထား သည်။ နွားချိုအတွက်ပင် မကျန်၊ သူ့အနီးမှ တိုင်တစ်တိုင်တွင် ထွန်း၍ ထားသည်။ ချောင်ကြီးချောင်ကြား၌လည်း တွေ့ရသည်ကပင် ပျော်စရာကောင်းနေသည်။ ကျွန်တော် တို့ ကလေးများကမူ နားမလည်။ သိလည်းမသိ။ ဝက်ပါမီးတန်းကြားတွင် ပြေးရလွှားရ သည်ကပင် ပျော်စရာ ဖြစ်နေသည်။

အတန်ငယ်ညဉ့်နက်လာသောအခါ ပိပုံးပျံများ လွှတ်ကြတော့သည်။ အလုံး ကြီးများ၊ ဆင်ရုပ်ကြီးများ၊ နွားရုပ်ကြီးများ၊ ဖိုးသုတော်ရုပ်ကြီးများ စုံလှသည်။ မိမိစိတ်ကူး ရသကဲ့သို့ ချိုးထားကြသည်။

ပိပုံးပျံကြီး မိုင်းဝလာပြီဆိုလျှင် လက်မှအတင်းစွန်းတော့သည်။ သည်အခါ အားပြု၍ ကိုင်ထားကြရသည်။ ထို့နောက် မီးစားကို မီးရှို့ပြီး လွှတ်လိုက်သည်။ ပိပုံးပျံကြီး ဘက်သွားသောအခါ ကျွန်တော်တို့ကလေးများ ဝမ်းသာပြီးဆွေဆွေခုန်နေကြတော့သည်။

ယခုအချိန်၌ကား ပိပုံးပျံများ ယခင်ကလောက် မလွှတ်နိုင်ပြီ။ ဆီမီးခွက်များ အစား ဖယောင်းတိုင်များ အစားထိုး ဝင်ရောက်လျက်ရှိသည်။ သို့သော် ရှားရှားပါးပါး ပွဲတော်တစ်ရပ်မို့ စည်ကားမြဲ စည်ကားလျက်ပင်တည်း။

ဤသို့ဖြင့် တောရွာ၏ သီတင်းကျွတ်မီးထွန်းပွဲတော်ကား ပျော်စရာကောင်းလှ သည်။ ဂုဏ်တူဂုဏ်ပြိုင်မရှိ၊ ပကာသနမပါပေ။ သီတင်းကျွတ်ပွဲတော်သည် တောရွာ၏ ပြုစင်အမြစ်ကင်းစင်သော အလှတစ်ပါးပါပေ။

တန်ဆောင်ပျို ပီးထွန်းပွဲတော်

■ ဆောင်းတစ်ည လသာသာ

မိုးနှောင်းဆောင်းဦးပေမို့ အလှထူး၍ နေပေသည်။ 'ဆီးနှင်းတစ်ပြိုက် မိုးတစ်လိုက်' နှင့်အလှပြိုင်နေပါသည်။ လစန္ဒာကလည်း မိုးကိမ်မြူကင်း၍ ထွန်းလင်းတောက်ပလျက်ရှိပါသည်။ ဤသို့ အလှစုံလင်၊ အလှထိပ်ခေါင်တင်သည်လကား တန်ဆောင်မုန်းလအခါသမယ ဖြစ်ပေသည်။

တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်နေ့သည် မိုးရာသီမှ ဆောင်းရာသီသို့ ကူးပြောင်းသော မှတ်တိုင်ဖြစ်ပါသည်။ မိုးရာသီအတွင်း မှိုင်းတုံ့ ချိမှောင်နေခဲ့သော ရှုန်နယ်ဝန်းကျင်တွင် မိုးတိမ်ကင်းစင်ကာ ပွင့်လင်းရာသီ စတင်ခဲ့လေပြီ။ လောကတစ်ခုလုံး ထွန်းလင်းတောက်ပလျက်ရှိပါသည်။

ဤလရာသီတွင် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်လက်ထက်မှ ယနေ့တိုင်အောင်၊ ကထိန်သင်္ကန်းကပ်လှူပွဲများ ကျင်းပလေ့ရှိသည်။ သံဃာတော်အရှင်မြတ်များ ကိုယ်ရုံသင်္ကန်း မညှိုးနွမ်းရအောင် ကထိန်သင်္ကန်း ကပ်လှူသော ဓလေ့ကို စဉ်လာမပျက်၊ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပေသည်။ လှူကထိန် သင်္ကန်းနှင့် မင်္ဂလမ်းကို ဆုပန်ရွယ်ကြပါသည်။

သီတင်းကျွတ်လဆုတ် တစ်ရက်မှ စခဲ့သော ကထိန်အလှူပွဲကာလသည် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့၌ ပြီးဆုံးလေသည်။ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ညတွင်ကား တန်ဆောင်တိုင် မီးထွန်းပွဲတော် ကျင်းပလေတော့သည်။

တန်ဆောင်တိုင် မီးထွန်းပွဲတော်သည် သီတင်းကျွတ်မီးထွန်းပွဲတော်ကဲ့သို့ပင်၊ ဗုဒ္ဓလက်ထက်မှ စတင်ကျင်းပခဲ့သော၊ ဘာသာရေးပွဲတော် တစ်ရပ်ဖြစ်ပေသည်။ သီတင်းရောင်ထိန်ထွန်းညှိကာ ဘုရားရှင်ကို ရည်မှန်းပူဇော်ကြသည်။ သီတင်းရောင်တထိန်ထိန်နှင့် ဘုရားရင်ပြင်တော်ဝယ် မသိုးသင်္ကန်းများ ရက်နေကြပြန်ပါသည်။ အရှက်ဦးဝယ် မသိုးသင်္ကန်းကပ်လှူပွဲ ကျင်းပလေတော့မည်။

လပြည့်ည၏ ထက်ကောင်းကင်ဝယ် လမင်းက ထိန်ထိန်သာနေသည်။ ကြွတ္တိကာနက္ခတ်နှင့် ကြယ်တာရာများ ဝန်းရံလျက် ပြည်ပြည်ဝဝ ထွန်းလင်းတောက်ပနေပေသည်။

သစ်ရွက်များပေါ်သို့ အစက်အပြောက်များ ကျရောက်နေပြန်သည်မှာ 'ရွှေစက်ရွှေပြောက်၊ ရွှေရည်သောက်' ထားသည်အလားပင်။

သစ်ပင်ပန်းမာန်တို့သည် နှင်းရည်စက်တို့ကို သောက်သုံးကာ စိမ်းလန်းစိုပြည်နေကြသည်။ မြကန်သာတွင် ကုမုဖြာတို့ ပွင့်လန်းနေလေပြီ။ ဝတ်လွှာကို မရဲတရဲဖွင့်ကာ လမင်းကို ဆောင်းကြည့်နေသည်။ စိမ်းမြမြ ကြာရွက်များပေါ်တွင်တင်ရှိသော ရေစက် ရေပေါက်တို့က လရောင်ပိုမိုတောက်ပအောင် ဖန်တီးပေးသကဲ့သို့ ရှိပါသည်။ ပုလဲလုံးရွဲလုံးကလေးများ တင်နေသည်အလား။ ထိုအခါ မြကန်သာ အလယ်ရှိ ကြာဖြူ၊ ကြာနီတို့က ပိုမိုလှပလာပါသည်။

'ခုံးတုံးလုံးတုံး တန်ဆောင်မှန်း' မို့ စပါးခင်းတို့တွင် စိမ်းစိုစို စပါးနံ့များဖြင့် ဝေဆာနေပါသည်။ ခို့ရည်ပြည်ဝကာ အဆီအနှစ်ခဲနေသဖြင့် စပါးနံ့များ ဦးငိုက်ကာ လမင်းကို ဦးညွတ်သကဲ့သို့ ရှိနေပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် လေပြည်လေညင်းတို့ကလည်း ပန်းခတ္တာ၏ ရနံ့ဖြာဖြာကို သယ်ဆောင်လာပါသည်။ လေအေးအေးညှည်းပန်းရနံ့ဖြင့် လောကကြီးတစ်ခုလုံး သင်းယုံနေပါသည်။ လဆောင်းပတ်ဖြန်း ငွေရောင်ဆမ်းထားသဖြင့် လောကကြီးတစ်ခုလုံး ရယ်ရွှင်ကြည်ဟောနေပါသည်။ (ရသူ ယူစေဟူသော သဘောဖြင့် လရောင်ပိုးတဝါးရှိနေသော သစ်ပင်ရိပ်များနှင့် ဝင်းတိုင်ခြံများကြားဝယ် ဝှက်ကားတတ်သော ပုံသကူပစ္စည်းထုတ်များသည်လည်း မြန်မာတို့၏ ဝါနတစ်မျိုးပေတည်း။ ဓားစရာမှအစ ဝတ်ဆင်သုံးစွဲစရာ လူအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများက ခုံလင်လှပါတီ။)

(အစအနောက် သန်သူတို့က အိပ်မောကျနေသူများ၏ အဝတ်အထည်၊ ထဘီအင်္ကျီများကို ယူငင်ကာ သစ်ပင်ထိပ်ဖျား၌ အလံထူသူက ထူကြသည်။ လှည်း၊ ခုတင်စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်များကို သစ်ပင်ခွကြားသို့ တင်ထားသူက တင်ထားကြသည်။ ဟိုနေရာမှ ပစ္စည်း သည်ရွှေ့၊ သည်နေရာကပစ္စည်း ဟိုပို့ ထားကြသည်။ လရောင်အောက် မြေသလင်းဝယ် ကွပ်ပွစ်ခင်းအိပ်နေသူတို့ကိုလည်း ကွပ်ပွစ်ခံကိုပါ ထမ်းမြှေးသူတစ်ဦး ရှိပြန်သေးသည်။ ချစ်စဖွယ် မြန်မာဓလေ့မို့ မည်သူကမှ စိတ်မဆိုး၊ နံနက်လင်းလျှင် မြင်ကွင်အမျိုးမျိုးကို ကြည့်၍၊ တဝါးဝါး တဟားဟားဖြင့် ပျော်ပွဲ ဖွဲ့ကြပါသည်။)

ကုသိုလ်ရေးနှင့်ယှဉ်တွဲကာ ပျော်ပွဲဖွဲ့လေ့ရှိသော မြန်မာတို့၏ ချစ်စရာအစဉ်အလာ တစ်ရပ်ဖြစ်ပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ကောင်းမြတ်သော ဘာသာယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးတမ်းများကို အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုတစ်ရပ်အဖြစ်၊ ထာဝစဉ် ထိန်းသိမ်းသွားသင့်ကြပေသည်။

တန်ဆောင်မုန်းလဖွဲ့ ကဗျာကောက်နုတ်ချက်

လူကထိန်သက်န်းနှင့်၊ မင်လမ်းတဲ့ဆုပန်ရွယ်။

သည်အချိန်ကို ဝတ်မှုန်ကြဲလို့၊ ခဝဲရွှေညှာရင်းမှာ၊ သင်းရန်ကြွယ်။

ကောင်းကင်လယ်၊ ထက်ဝယ်ဘုံဦး။

ရွှေလစန္ဒာနှင့်၊ ကြတ္တိကာကြယ်ရောင်စွန်းတယ်၊ ထွန်းထိန်လို့မြူး။

(ဇိုးသူတော်ဦးမင်း)

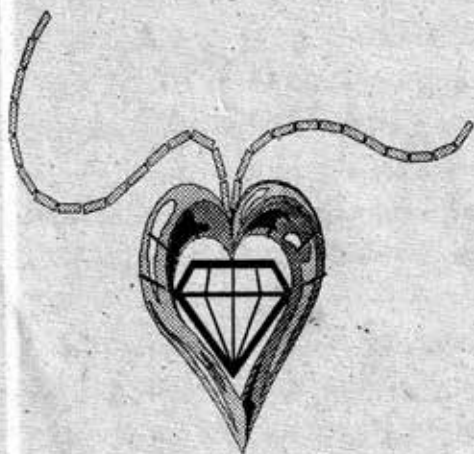
မြောက်လေငယ်သွင်းပါလို့၊ မြူနှင်းငယ်ခိုစို့။

မြင်တိုင်းငယ်ဖို့သည်၊ ရွှေကိုးညီတာရာနှင့်၊ ကြတ္တိကာထွန်းတဲ့လကိုလေး။

(မဟာအတုလမင်းကြီး)

သန်မိုးကုန်စဲ၊ နှင်းသေးဖွဲ့သည်၊ ခဝဲပွင့်တုန်း၊ တန်ဆောင်မုန်း။

(ဆီသည်ရွာစား ဦးစောင်ကြီး)

ပိတောက်ကျေးရွာ

- * အနန္တကျေးလူရှင်
- * ပုဗ္ဗာစရိယ မိနှင့်ဘ

လူ့လောကတွင် သား၊ သမီးကိုမချစ်သော မိဘဟူ၍ မရှိနိုင်။ ထို့အတူ ကျေးလူ မကြီးမားသော မိဘဟူ၍လည်း မရှိနိုင်ပါချေ။ ကျေးလူအရာ၌ သုံးလောကထွတ်ထား သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားနှင့်ပင် တစ်ရိုက်တည်း ပြုဆိုထားပေသည်။

“လက်သစ်တောင်သာ၊ ယုဝနာပေါင်း၊ တာပြန်လောင်းသော်၊ ရှစ်သောင်း လေးထောင်၊ အမြင့်ဆောင်သား တောင်မြင့်မိုရ်ရှိ၊ ဂုဏ်ကြီးဘိသည်၊ မွေးပီဖခင်၊ ကျေးလူရှင်”
(ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ)

မိဘကျေးဇူးကား ကြီးမားလှချေ၏။ အမြင့်တကာထိပ်ခေါင် မြင်းမိုရ်တောင် နှင့်ပင် ပုံခိုင်း နှိုင်းရပေမည်။ သားသမီးကို မမွေးဖွားမီကပင် အရိပ်တကြည်ကြည်နှင့် ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ရသည်။

မိခင်ဖြစ်သူသည် သားသမီးအား ကိုးလလွယ် ဆယ်လမွေးခဲ့ရသည်။ သားသမီး ကို ဝမ်းကြာတိုက်၌ လွယ်ထားရစဉ် ချို့ချည်ဖန်ခါးကို ရှောင်ရှားခဲ့ရသည်။ အစပ်ဟူလျှင် ဝေးစွာ၊ ပဋိသန္ဓေ သားသမီးဝယ်၏ ကျွန်းမာရေးအတွက် နေမှု၊ ထိုင်မှု၊ ရေချိုးမှုအစ သတိထားဆင်ခြင်ခဲ့ရရှာသည်။

သန္ဓေသားဝယ် အားရှိစေရေးအတွက် ဆေးဝါး၊ အစားအသောက်တို့ကို ရွေးချယ် စားသောက်ခဲ့ကြသည်။ အချို့ဆိုလျှင် ဆင်းရဲသည့်ကြားမှ ဖြစ်အောင် စားသောက် ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မွေးဖွားလာပြီဆိုလျှင်လည်း မှတ်၊ ခြင်၊ ယင် မကိုက်ရလေအောင်၊ ဂရုစိုက်ပြုစု ခဲ့ရသည်။ သားသမီး၏ မျက်နှာလေးကြည့်ကာ ပင်ပန်းသမျှ အတိုးချ၍ ကြည်နူးခဲ့ရပေသည်။

သားတို့ ရှုပ်ရည်၊ သီတာမည်သား၊ ရေကြည်ချမ်းမြေ့၊
တစ်ပေါက်ကုက၊ မိဘတို့ဝမ်း၊ ငြိမ်းစတမ်းတည်း။

သားသမီးမျက်နှာကို မြင်ရလျှင် ကြည်လင်အေးမြသော ရေပမာ ငြိမ်းအေး

ချမ်းမြေ့ ရသည်ဟုပင် ဆိုပါသည်။

သားငယ်သမီးငယ်များ အိပ်ချိန်တန်လျှင်လည်း ပုခက်လွဲ၍ မပျင်းရအောင် သိချင်းဆိုသိပ်ပြန်ပါသည်။ 'လူကလေးရယ်တဲ့ အိပ်ချင်ပြီ၊ ဝဲတိုင်ကိုမှီ၊ အိပ်ချင်ပြီကွဲ့၊ စံပယ်ကုံး၊ လွဲကြပါအုံး' ဟူသော တေးကလေးများကို ကျွန်တော်တို့ငယ်စဉ် ကလေးဘဝက ကြားခဲ့ရပါသည်။

သားငယ် သမီးငယ်များ ပူဆာသည့်အတွက် အရွယ်ရောက်လျှင်လည်း မရှိသည် ရှိသည် အပထား၊ မရ၊ ရအောင် ဝယ်ပေးခဲ့ကြပါသည်။ မရ၊ ရှိတာကို ရောင် ချပေါင်နှံ၍ ပေးခဲ့ရသည်ကို ကျွန်တော်တို့ကြီးမှ သိခဲ့ရပါသည်။ ထိုစဉ်ကမူ သားသမီးပျက်မှာ တစ်ချက် အညှိုးမခံပါ။ လိုတရစေပါသည်။

သားသမီးများ ပညာသင်ချိန်ကား မိဘများ အထူးအားထားစောင့်မျှော်သော အချိန်ဖြစ်သည်။ သားသမီး နောင်ရေးအတွက် မျှော်လင့်ချက်မောင်ခြည်တို့ တလက်လက် ထွက်သော အချိန်ဖြစ်ပါသည်။

ပီပီတို့ စွမ်းဆောင်နိုင်သမျှ အကောင်းဆုံးနေရာ၊ အကောင်းဆုံး ကျောင်း ထားကြသည်မှာ မိဘတိုင်း၏ ထုံးစံပင်ဖြစ်၏။ အချို့ဆိုလျှင် စားဝတ်နေရေး ကြပ်တည်း ဆင်းရဲနေသည့်ကြားမှ သားသမီးပညာရေးအတွက် အစစ အရာရာ ဖူလုံစေခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ မိဘများဆိုလျှင် အလွန်ပင် စီးပွားရေး ကြပ်တည်းခဲ့သည်။ သို့သော် သားသမီးပညာရေး၌မူ မျက်နှာမငယ်စေရပါ။ အဖေနှင့် အမေသည် ပညာရည်ချွန်သော သားကြီးဖြစ်သူ ကျွန်တော်ကိုပို၍ အားကိုးသည်။ အားထားယုံကြည်သည်။ ကျွန်တော်အတွက် ဘွဲ့ရသည်အထိ ကြီးစားမည်ဟု အံ့ခဲကြားဝါးကြသည်။

ဝန်နှင့်အား မြားနှင့်လေး မတန်အောင် ရုန်းကန်ရသော အဖေနှင့် အမေသည် တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် ပို၍ ပိန်ကျသွားကာ ပို၍ အိုစာသွားသည်ကို၊ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရပါသည်။

သို့သော် အဖေနှင့်အမေသည်ကား အပြုံးမပျက် ကျွန်တော်တို့၏ ပညာရေး အခြေအနေကိုမေးကာ တပြုံးပြုံးရှိနေကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ပညာရေးအောင်မြင်မှုအတွက် ပီတိဖြစ်ကာ ပြုံးရွှင်နေသော အဖေနှင့် အမေမျက်နှာလောက် ဤကမ္ဘာတွင် မည်သည် အရာမှ မလှနိုင်တော့ပါပေ။ ကျွန်တော်ကမ္ဘာတွင် လနှစ်စင်း အပြိုင်ထွန်းလင်းနေသကဲ့သို့ ခံစားနေရပါသည်။

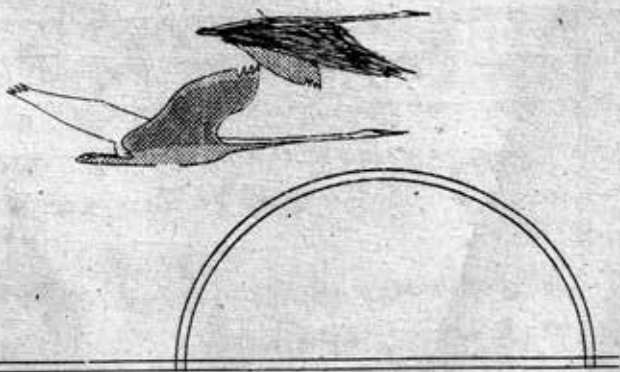
မိဘကျေးဇူးကား ကြီးများလှပေစွာ၊ ကျွန်တော်တို့သည် မိဘကျေးဇူးကို အထူး
သိမြင်ကာ ဘက်စွမ်းနိုင်သမျှ ကျေးဇူးဆပ်ရပေချိမ့်မည်။

မိခင်ခင်၊ ကျေးဇူးရှင်ကို၊ ချစ်ခင်မြတ်နိုး
ဂူပုထိုးသို့ ခြံနိုးဦးတင်၊ ကြည်လင်မြတ်လေး
သိမ်းမြန်းဖွေး၍၊ လုပ်ကျွေးသော ခိုတုပ်ကွလျက်။

(ကန်တော်မင်းကျောင်း ဆရာတော်)

လောကသာရပျံ၍ ဤကဲ့သို့ပင် ဆုံးမစကားရေးခဲ့ပါသည်။ မိဘကျေးဇူးကို
မေ့လျော့နေကြမည်စိုး၍ ဆရာတော်က ဆုံးမခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ခိုင်ခိုင်မတ်မတ် ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။ အဖေနှင့်အမေ ဖြစ်စေချင်
သော ပညာတတ်တစ်ဦးဖြစ်အောင် အထူးကြိုးစား သင်ယူပါမည်။ ပညာတတ်တစ်ဦး
ဖြစ်လာလျှင်လည်း ဤပညာနှင့်ပင် မိဘကိုတစ်လှည့် ပြန်လည် လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးပြုစု၍
ကျေးဇူးဆပ်မည်ဟူ၍ပင် ဖြစ်ပါသည်။

Handwritten signature or mark at the bottom left of the page.